

Heather Davis

Vol. 2 – Uneori, Sub Clar De Lună

UNU.

Lumina lunii e periculoasă. Până și la o amărată de școală cu internat din Elveția – unde toate sunt la fel de lipsite de gust ca și laptele cu cereale servit la micul dejun – strălucirea seducătoare a lunii ascunde pericole. Umbrele prelungi ale plopilor aduc a stafii translucide pe zăpada proaspăt căzută. Hornuri de piatră se ridică asemenea unor garguie întunecate deasupra capetelor noastre. Peisajele familiare par ciudate și prevestitoare de rău. Însă poate cea mai mare primejdie dintre toate este faptul că lumina lunii alungă intimitatea oferită de întuneric, scoțând la iveală lucruri care ar fi mai bine să rămână ascunse.

Într-o noapte rece de noiembrie, razele lunii pătrundeau pe fereastra dormitorului meu aflat în incinta Academiei de Fete Steinfelder. Ca de obicei în toamna aceea, m-am uitat lung la luna plină, făcându-mi griji pentru Austin Bridges al III-lea – cea mai periculoasă persoană pe care o cunoșteam eu – întrebându-mă dacă și el se gândește la mine.

E suficient de rău că majoritatea oamenilor își petrec viața căutându-și adevărata mare dragoste, dar să dai de persoana iubită și ea să se dovedească a fi vârcolac – un vârcolac care te lasă baltă și dispare – mi se pare că atunci ai destule motive să faci depresie. Mai ales eu, Shelby Locke, trimisă cândva într-o tabără de reeducare și ajunsă acum prizonieră într-un internat din Elveția.

Stând în fața ferestrei, scăldată în lumina melancolică, mi-am trecut degetul peste cicatricea de pe braț – cicatricea pe care o căpătasem când îl ajutasem pe Austin să scape din Tabăra Semilunii, locul unde ne cunoscuserăm în iunie trecut. L-am ajutat atunci să pună în aplicare un plan de evadare, astfel încât secretul său legat de... Blană să nu iasă la iveală, și am plătit un preț mult mai mare decât o rană deschisă – am plătit petrecând o vreme la Ferma Red Canyon, o tabără de instrucție din deșert unde am stat tot restul verii. Însă tocmai când ajunsesem să cred că mai rău nu se poate, Austin a venit și m-a salvat de plictiseala și disperarea din timpul marșurilor, de săpatul latrinelor și de frecatul permanent al ghetelor până ce ajungeau să strălucească.

Din nefericire, când vara s-a terminat, Austin a plecat în mare grabă cu avionul la Londra, unde avea un stoc interminabil de ser antitransformare, iar eu am fost trimisă colet la un rahat de școală pentru fete, construită din piatră și înconjurată de munți.

N-oi fi eu un geniu, dar am înțeles clar mesajul pe care mama mea vitregă, Iepurașul, și tata mi l-au transmis: ai să-ți termini liceul într-o fortăreață izolată din Elveția, departe de conacul nostru din Beverly Hills, departe de orașul tău natal Milwaukee, din Wisconsin, și de orice prieten ai avut vreodată. Te vom ține departe de toți, căci ochii care nu se văd se uită. Tu nu exiști în realitatea noastră.

Iepurașul și tata nu ar fi putut alege un internat mai jalnic și mai izolat nici dacă ar fi vrut. Un castel aflat sus în vârful unui munte, Academia de Fete Steinfelder era un fel de închisoare pentru fetele incomode ale clasei privilegiate. O închisoare pentru snoabe, tocilare, delincvente și neînțelese. Eu mă încadram în ultima categorie pentru că, indiferent ce regulă încălcasem, o făcusem pentru că în acel moment considerasem că era spre binele tuturor. Din nefericire, faptul că-l ajutasem pe Austin m-a făcut ca până la urmă să par o delincventă mult mai rea decât fusesem de fapt. Aflasem pe pielea mea cum era când lumea se întorcea împotriva ta doar pentru că avusesei cele mai bune intenții.

Cicatricea de pe umărul meu aproape că se vindecase de tot acum. Rămăsese numai o pată roz în formă de semilună care, când mă gândeam la Austin, începea să mă mănânce. Iar în nopțile în care stăteam la geamul dormitorului, scăldată în lumina lunii, aproape că mă ardea. Dacă mi-aș fi făcut un tatuaj pe braț cu numele lui Austin, nu ar fi fost un suvenir mai bun din noaptea aceea pe care o petrecusem în pădure, noaptea în care era cât pe ce să moară încercând să mă salveze pe mine. Ai crede că, după ce trecuserăm împreună prin așa ceva, vom fi inseparabili, că nici măcar zidurile din piatră ale unui castel izolat din Elveția nu l-ar putea ține la distanță de mine. Însă nu promisem nici măcar un semn de la el după ce ajunsesem în castelul ăsta de rahat.

Nici o scrisoare. Nici o telegramă. Nici un porumbel cu vreun mesaj legat de picior. Ultima oară când am vorbit fusese când ne-am luat la revedere în deșert. De atunci, parcă ar fi dispărut de pe fața Pământului. Sau poate că eu eram de vină. Eu am dispărut într-o crevasă acoperită de zăpadă, numită Steinfelder.

La fel ca și alte instituții pentru „îmbunătățirea comportamentului”, cei de la Steinfelder ne-au confiscat telefoanele și nu ne permiteau accesul la e-mail, deci nu puteam să-l contactez pe Austin. Chiar dacă sună ciudat, să stau în lumina lunii era singurul mod pe care l-am găsit ca să mă simt iar aproape de el. Era modul în care-mi aminteam ce trăisem împreună cu el în timpul acelei veri care acum mi se părea atât de îndepărtată!

— Hmmm... Colega mea de cameră, Marie-Rose, a scos un sunet de îngrijorare din colțul opus al camerei. Iar stai la geam. Du-te la culcare!

Făcea destul de mult pe șefa, pentru o persoană de numai un metru cincizeci, dar poate că era din pricina faptului că toată lumea îi spunea Rosemary și asta ajunsesse să o enerveze. Bine, mai era și exmatricularea din cea mai bună școală de balet din Europa.

Am tras perdeaua dantelată, care oricum nu prea oprea lumina lunii să intre în cameră.

— Îmi pare rău. Nu pot să dorm.

— Nu mai spune, a răspuns ea.

Am oftat și am aprins lampa dintre paturile noastre.

— Mon Dieu! A scheunat Marie-Rose, trăgându-și repede o pernă peste ochi.

— Ce ai, ești vampir? Crezi că ai să iei foc? Marie-Rose a lăsat jos scutul improvizat împotriva luminii.

— Nu, dar e două noaptea. Chiar vrei ca doamna Lemmon să ne prindă cu lumina aprinsă?

M-am cutremurat. Ultimul lucru pe care-l doream era să ne vină pe cap șefa-de-dormitor-bară-profă-de-istorie. Am pescuit o lanternă din sertarul noptierei.

— Scuze. Am să citesc o carte sub pătură.

— A, nu, a zis Marie-Rose, dând din mână că nu era cazul. Oricum nu mai pot să dorm acum. S-a ridicat în fund în pat și a băgat mâna sub pernă, căutând ceva. Am așteptat toată ziua să citesc revistele pe care mi le-a trimis mama, a zis ea, aruncându-mi una dintre ele.

Niciodată nu am fost cea mai sportivă fată din școală, așa că nu am reușit să prind revista la timp, iar aceasta a căzut pe podea, deschizându-se exact la mijloc. O fată cu părul negru ca pana corbului se uita fix la mine din fotografia făcută de un paparazzo.

M-am strecurat afară din pătură ca să recuperez revista.

— Eva's petit ami", am spus eu cu voce tare, citind titlul în franceză.

— Iubitul Evei", mi-a tradus Marie-Rose. Probabil că e vorba de Eva Maleva. O știi pe prințesa pop a Europei?

Nu mai auzisem de ea, dar era ceva captivant în ochii ei. Era drăguță, cu siguranță. Eram pe cale să dau pagina când l-am văzut pe tipul agățat de brațul ei – avea gluga trasă pe ochi, de parcă ar fi încercat să se ascundă de fotografii care-i înghesuiseră la ieșirea de la concertul Evei. Avea buze frumoase, pline, dar cu greu puteam să-i disting trăsăturile întunecate, ascunse de glugă. Iar apoi, printre toate aiurelile în franceză din care nu înțelegeam nimic, am dat de un nume familiar: Austin Bridges al III-lea.

— Oh, rahat!

Am aruncat din nou revista pe jos și am stins lumina. Austin avea o nouă prietenă! De-aia nu luase legătura cu mine.

— Pardon, a bombănit Marie-Rose. Eu citeam ceva aici.

— Corect! Scuză-mă!

Am aprins iar lumina.

— O, cherie, plângi! Ce s-a întâmplat? Mi-am șters ochii umezi cu mâneca de la pijama.

— Îl mai ții minte pe prietenul meu despre care ți-am tot povestit? Am întrebat-o eu cu voce pierită. E în revista ta, cu Eva.

— Ce? Nu! Marie-Rose a sărit din pat și a luat de jos revista de scandal. Asta de lângă ea este Austin al tău? Am dat din cap că da, trăgându-mi nasul.

— Se pare să acum umblă numai cu fete frumoase și faimoase.

Marie-Rose s-a așezat lângă mine pe pat și m-a luat de după umeri cu brațul ei firav.

— Probabil că nu e ceea ce crezi, a zis ea. Sunt sigură că Eva e fotografiată cu toată lumea.

Am ridicat din umeri ca să scap de îmbrățișarea ei.

— Ți-am spus că n-a mai dat nici un semn de câteva luni bune.

Ochii lui Marie-Rose erau plini de blândețe în spatele bretonului ei roșcat și țepos.

— Până nu afli adevăratul motiv pentru care nu ți-a scris, nu ai de ce să te superi. Poate să apară în mii de reviste băiatul ăsta. E greu să eviți asta când ești fiu de star rock.

Trebuia să recunosc, colega mea de cameră avea dreptate. Ziarele și revistele de scandal îi hărțuiseră întotdeauna pe Austin și pe tatăl său. Asta era viața.

— Dar care e treaba cu fata asta, Eva?

— Are un prieten nou în fiecare lună, dacă e să te iei după bârfe. Acum cred că ar trebui să stingem lumina și să ne culcăm. Marie-Rose s-a băgat în pat, sub pături. Așa cum spune și mama, toate vor arăta mai bine mâine-dimineață.

Am stins lumina, iar razele lunii au invadat din nou camera. Exact când am închis ochii, jur că am auzit un urlet de lup undeva în noapte. Însă desigur că asta era ceea ce-mi doream eu să aud. Dacă știi ceva despre lună și noapte, este că nu poți avea încredere în ele, pentru că-ți joacă feste.

Ai crede că, fiind în Europa și toate celelalte, Academia de Fete Steinfelder ar avea mâncare bună. Că bucătari de talie mondială, angajați să le hrănească pe fetele rătăcitoare ale celor bogați, ar fi tot timpul ocupați la bucătărie, pregătind o gamă largă de mâncăruri delicioase, cu nume imposibil de pronunțat. În schimb, aproape fiecare fel de mâncare în parte era aproape imposibil de ingurgitat. Poate că era vorba de un plan secret al părinților noștri de a ne pune la dietă: poate că trebuia să ajungem atât de înfrânte de chinurile malnutriției, încât să ne purtăm ca niște roboți ascultători, așa cum sperau ei să fim. Sau poate că cei de la conducerea instituției erau îngrozitor de zgârciți.

În orice caz a doua seară, când m-am așezat la masă pentru următoarea tortură culinară, încă eram destul de șocată de faptul că-l văzusem în poză pe Austin împreună cu Eva Maleva, prințesa pop perfectă a Europei. Marie-Rose s-a așezat pe băncuță și s-a tras mai lângă mine, pe chipul ei – care de obicei era

senin – arăta acum destul de îngrijorat. Îmi venea să plâng și nu mă ajuta deloc faptul că atmosfera era deja încărcată de mirosul greu de ceapă prăjită.

Mi-am sprijinit bărbia în mâini, pe masa lungă de stejar cu ochii ațintiți pe fereastră, la peisajul deja întunecat de umbrele serii. Plopii de la marginea pajiștii castelului erau acoperiți de cristale de gheață care reflectau lumina fluorescentă a becurilor de securitate ale Academiei Steinfeld, iar în depărtare, gardul de plasă îmi reamintea că nu aveam șanse să fug ușor de aici. Dacă reușeam cumva să trec de gard, urma un drum extrem de abrupt, acoperit de polei, care ducea la vale, de pe muntele unde eram noi cocoțați. Ducele care ridicase acest castel dorise să fie lăsat în pace, singur. Asta era moștenirea noastră. Pedepsa noastră.

Sala de mese, peste care se lăsa întotdeauna liniștea înainte de cină, a fost cuprinsă de un freamăt când au intrat într-un final studentele din anul întâi cu mâncarea. Cea care ne servea pe noi, o slăbănoagă, a venit spre masa noastră aproape țopăind, chicotind, cât pe ce să răstoarne tava de argint plină cu vârf pe care o căra.

— Vai de mine, a bombănit ea, lăsând jos tava cu zgomot, ceea ce a făcut să se reverse pe masa noastră o anumită cantitate dintr-un fel de suc. Îmi cer scuze.

Nerăbdătoare să trecem și peste asta, am ridicat capacul și am descoperit un amestec de ceva din care ieșea abur, înconjurat de un rând de arpagic prăjit prea tare.

— Mamă, ce bun!

Fata care ne servea mi-a luat capacul din mână.

— E tochitură din măruntaie de miel și limbă de vită. Poftă bună! A zis ea, țopăind înapoi spre bucătărie.

Am luat o furculiță și am încercat s-o înfig într-una din bucățile de carne maronii.

— Ce-ar trebui să facem cu asta?

— S-o mâncăm. La fel cum facem din două în două seri.

Marie-Rose mi-a luat furculița și a ales o bucată mare de carne pe care mi-a trântit-o în farfurie. Apoi a luat altă bucată pentru ea.

— Măcar o dată în viață, aș vrea să ridic capacul și să descopăr o friptură zemoasă din mușchi de vită.

— Da, un bifteck avec des pommes frites¹, a zis Marie-Rose, uitându-se lung la farfuria sa. Alors, am să mă prefac că suntem într-un bistrâu pe malul stâng al Senei.

— Îți urez succes.

Am încercat să tai bucata din farfuria mea, dar, așa cum mă așteptam, parcă era de cauciuc. Știu că unora chiar plac măruntaiele și alte chestii de-astea, dacă sunt gătite corect – am urmărit și eu destule emisiuni pe Travel Channel ca să aflu că sunt o delicată – dar chestia din farfuria mea fusese fiartă până ce ajunsese elastică precum o minge de cauciuc. Am oftat și mi-am mai luat o felie din pâinea densă din grâu, care se servea la Steinfeld. Apoi

am tras spre mine tava cu mâncare, am luat o lingură de arpagic și mi-am pus-o în farfurie. Aveam să mă satur cu legumele, chiar dacă erau arse.

Însă când am pus tava înapoi pe masă, am simțit ceva pe marginea tăbliei. Era lipit acolo cu bandă adezivă. Oare de-asta chicotea fata care ne servise? Având grijă să nu mă vadă nimeni, am dezlipit hârtiuța împăturită de unde era și am strecurat-o în buzunar.

M-am forțat să înghit niște ceapă cu pâine și am ascultat-o pe Marie-Rose repetându-și lecția de la ora de matematici avansate pe care o avuseserăm ceva mai devreme. Când a ajuns aproape de final, fetele care serveau au venit să strângă mesele și m-am ales cu o privire încruntată pentru că lăsasem carnea în farfurie. Știam ce urmează în meniu: o budincă apoasă pe post de desert, însă măcar scăpăm de gustul de cauciuc și ceapă arsă.

— Deci, ai de gând să-mi spui? Ce-ai găsit? A șoptit Marie-Rose.

Vedea întotdeauna totul așa că trebuie să fi observat când băgasem hârtiuța în buzunar.

— Nu sunt foarte sigură, am spus eu, despăturind bilețelul în poală.

Nu o să mai dureze mult.

Serios! Doar atât scria pe tâmpită aia de hârtie. De parcă eu puteam să-nțeleg ceva din asta. Marie-Rose mi-a tras un cot în coaste.

— Ce scrie?

— Șșșt.

Și i-am pasat biletul.

L-a citit ascunzându-l în șervețelul de masă, iar apoi mi l-a dat înapoi.

— Ce vrea să-nsemne asta? Știi cine ți l-a trimis?

— Cred că cineva care lucrează la bucătărie.

— Crezi că trebuia să ajungă la altă masă? A întrebat ea în șoaptă. Și cine este A.?

— A.?

Am despăturit iar bilețelul și m-am uitat mai atent. Cu siguranță, sub scrisul acela mic, în colțul din stânga, era scrisă mic litera A. Am întors biletul pe partea cealaltă, căutând să văd dacă mai era ceva scris pe el, dar n-am mai găsit nimic. Se putea ca A. Să fie de la Austin? Speranța mi-a invadat inima și m-am uitat iar în jos la micuța misivă, sperând că aveam dreptate.

— Și ce avem noi aici, fetelor?

Și eu, și Marie-Rose ne-am îndreptat de spate.

— Nimic, Madame, a zis Marie-Rose. Madame LaCroix, directoarea de la Steinfelder, era chiar lângă masa noastră, pe buzele-i subțiri înflorind un zâmbet plin de încântare care nu prea avea cum să și fie autentic.

— Vă trimiteați bilețele, a zis ea, vocea ei ca de gheață trimițându-mi fiori pe ceafa. Vă rog să mi-l dați. Am strâns biletul între degete încercând din răsuputeri să distrug scrisul, să distrug până și fibrele hârtiei, ca să nu mai poată fi citit.

— Hai, hai, a zis ea, zâmbind de parcă o durea acest lucru.

A întins repede o mână spre mine și o grămadă de chei zdrăngăniră ca niște clopoței la închizătoarea brățării cu pietre prețioase pe care o purta la încheietură.

— L-am găsit și noi, am spus eu, punându-i biletul în palmă. Nici măcar nu înțeleg ce vrea să spună. Poate că se referă la desert?

Madame LaCroix și-a pus pe nas ochelarii de citit pe care-i ținea atârnați de un lanț de aur la gât și s-a uitat atent în jos la bucata de hârtie. Nu a comentat nimic cât a stat și l-a împăturit frumos, ordonat, ca apoi să-l pună undeva în sân.

— Mesdemoiselles, a spus ea, întorcându-se să se uite la întreaga adunare din sala de mese. După cum știți deja cu toatele, la Steinfeld nu se dau bilețele. S-a întors brusc spre noi. Am să mă întâlnesc cu voi două mâine, după ultima oră, ca să lucrați suplimentar. Iar dacă vă întrebați cumva, biletul e al meu. Nici să nu vă treacă prin cap că am să vi-l înapoiez.

De parcă aș mai fi vrut să pun mâna pe el după a fost la ea în sutien!

— Aăă, bine, am zis eu. Nici o problemă. Madame LaCroix s-a repezit să țipe la o fată care adormise cu fruntea lângă farfuria de budincă.

— Crezi că A. Ar putea să fie...

Marie-Rose nu a mai spus continuarea, iar eu am făcut legătura singură.

Am ridicat din umeri, neștiind deloc ce să înțeleg din biletul misterios, însă gândul la Austin m-a făcut să zâmbesc în timp ce mă chinuiam să înghit desertul despre care cu greu se putea spune că era comestibil și care tocmai aterizase la noi pe masă. Oare a găsit o modalitate să mă contacteze, chiar dacă mă aflam în locul acesta îngrozitor?

Îmi tresaltă inima la gândul că „Nu o să mai dureze mult”, ceea ce însemna că Austin urma să vină la Steinfeld. Iar eu urma să aflu de ce nu mă contactase mai repede.

Speram doar că nu avea nici o legătură cu Eva Maleva.

(

DOI.

În după-amiaza zilei următoare, vântul urla cu puteri sporite, aducând cu el și mai multă zăpadă. În afară de ferestrele cu vitraliu ale bibliotecii, Steinfeld era o lume albă. Plopii căroră le căzuseră frunzele erau acoperiți de o brumă care-mi aducea aminte de gogoșile pudrate cu zahăr, pentru care mi-aș fi dat chiar și o mână. Dar nu aveam timp să visez cu ochii deschiși la dulciurile cu care se răsfăț americanii. Marie-Rose și cu mine trebuia să ne chinuim să copiem toate cuvintele care începeau cu literele F și G din dicționarele voluminoase pe care le aveam înaintea ochilor. Mai auzisem eu povești de groază legate de podele date cu ceară, statui frecate cu periuța de dinți și dat la lopată ca să curățăm zăpada, așa că știam că de data asta Madame LaCroix ne dăduse o pedeapsă ușoară. Iar atmosfera de la bibliotecă nu era complet sumbră. Într-un colț, se afla un șemineu frumos decorat în care ardea focul, deci, dacă pedeapsa noastră însemna să avem parte de ceva

căldură și lumină în zilele astea de noiembrie rece și vântos, eu nu mă plângeam de ea.

— Ai văzut? M-a întrebat Marie-Rose arătând spre geam.

— Ce să văd?

— Am văzut ceva negru mișcându-se cu repeziciune prin zăpadă.

— Probabil că e Madame LaCroix care patrulează prin curte.

Am continuat să chinui hârtia cu stiloul.

— Nu cred că era Madame.

Marie-Rose s-a uitat scurt spre intrarea în bibliotecă, unde doamna Lemmon, care fusese desemnată să ne supravegheze până ne îndeplinim pedeapsa, moțăia în fotoliul său foarte moale.

— Păi, atunci ce crezi că e?

— Am să mă uit.

Marie-Rose s-a dus grațioasă spre fereastră, aproape plutind. Îmi spusese că a fost o balerină destul de bună înainte ca situația să devină merde la școala de balet, iar cum stătea acum cu bărbia înclinată ca să vadă pe geam și cu spatele complet drept, Marie-Rose chiar părea a fi o balerină. Tot ce mai lipsea era să-și prindă în coc părul lung și roșcat și să-și ocupe poziția la bară.

— Deci? Am întrebat-o eu, punând punct ultimei definiții pe care o copiasem din dicționar. Ce este?

— Păi, afară s-a cam lăsat întunericul, dar sigur văd ceva mișcându-se de-a lungul zidului de piatră. M-am ridicat de la masă, iar scaunul meu din lemn a scârțâit tare când l-am împins pe podeaua de ciment. Aoleu. Doamna Lemmon a mormăit ceva și și-a lăsat capul pe celălalt umăr. Am expirat ușor după o lungă perioadă în care mi-am ținut respirați și m-am dus în vârful picioarelor până la geam. Marie-Rose s-a încruntat la zăpada de-afară.

— Nu mai e nimeni, a zis ea. Poate că n-a fost nimic. S-a dus înapoi la ea pe scaun. Muream să văd ceva, orice, ca să scap de plictiseală, așa că am rămas la fereastră, cercetând peisajul ca să descopăr vreo mișcare. Ciudat era că, deși nu vedeam nimic, am crezut că aud ceva. Pe o tonalitate joasă, acoperit de vuietul vântului, cineva îmi vorbea...

— Shelby! A rostit vocea.

— Mda?

Am simțit cum mi se face pielea de găină.

— Shelby! A spus iar. Ascultă-mă, Shelby!

Am sărit de la geam, dând peste masa din bibliotecă și trântind pe jos dicționarul lui Marie-Rose. Zgomotul scos de cartea la fel de grea ca o nicovală a părut că se aude cu ecou în întreaga încăpere.

— Ce? Ce-i cu nebunia asta?

Doamna Lemmon s-a ridicat din fotoliu și s-a uitat urât la noi.

Marie-Rose a ridicat dicționarul de unde aterizase.

Excusez-moi, doamnă Lemmon, sunt atât de neîndemânatică!

S-a așezat înapoi pe scaunul ei, uitându-se cuminte spre masă.

M-am așezat și eu, la rândul meu, simțind cum îmi ard obrazii de rușine. Speram că Marie-Rose nu avea să fie pedepsită pentru greșeala mea.

— Neîndemânatică, pe naiba! Femeia, trecută de o anume vârstă, a venit greoi spre noi, aranjându-și cocul alb care i se slăbise. Voi două vă prosteați, în loc să lucrați.

— Lucram, am protestat eu, ridicând hârtia. Am lucrat tot timpul cât dumneavoastră ați.

Am tăcut, dându-mi seama prea târziu că era mai bine să nu spun că doamna Lemmon ațipise.

— Cât eu ce?

A ridicat bărbia la mine, provocându-mă să-mi termin propoziția.

— Nimic, a zis Marie-Rose.

Ochii doamnei Lemmon, care deja străluceau, s-au aprins și mai tare.

— Corect, a intonat ea pe un ton dulce. Nu făceam nimic decât să vă păzesc pe voi, nefericitelor, cum vă ispășiți pedeapsa. Haideți să terminăm și să vă conduc în sala de mese!

— Ar trebui să ne schimbăm mai întâi, am zis eu.

— Ne îmbrăcăm frumos pentru cină, da? Ce elegant! Ne-a așteptat să ne strângem cărțile și caietele. Răsfățatelor, a bombănit ea în barbă.

M-am oprit, simțind cum mi se ridică părul pe ceafa. Eram orice altceva, dar nu o răsfățată.

— De fapt, am vrut să spun că dumneavoastră ar trebui să vă schimbați. Marie-Rose m-a tras de mânecă.

— Nu face asta, a șoptit ea.

Doamna Lemmon a venit până la mine și s-a oprit în fața mea, cât pe ce să ne atingem piept în piept. S-a îndreptat de spate, devenind cu vreo doi centimetri mai înaltă decât mine.

— A, am nevoie de haine mai frumoase ca să pot lua cina cu persoane ca voi? Asta încerci să-mi spui?

M-am uitat fix în ochii ei.

— Nu. E vorba de bale, doamnă. Balele care v-au curs pe rochie.

Doamna Lemmon s-a uitat cu groază pe umărul ei, unde se întindea o pată închisă la culoare.

— Mergeți la cină, a zis strângând din dinți. Acum! Marie-Rose și cu mine ne-am grăbit să ieșim din cameră. Odată ajunse în siguranță, pe hol, nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— A fost tres stupide! S-a rățoit Marie-Rose la mine. Acum o să aibă pata pusă pe tine! Încerci cumva să ne bagi pe amândouă în belele?

— Nu, dar urăsc astfel de oameni. Nu mă pot abține, înțelegi?

— Trebuie să încerci. Ochii albaștri ai lui Marie-Rose s-au întunecat. Ultimul lucru de care mai am nevoie e să fiu dată afară dintr-o altă școală. Maman o să-mi taie toate resursele financiare dacă pățesc așa ceva.

— Uite ce e, nu încercam să te bag în belele. Îmi pare tare rău, am spus eu, iar zâmbetul mi-a dispărut de pe buze.

Situația lui Marie-Rose nu era de necrezut, nici măcar singulară. Steinfeld era ultima oprire pentru multe dintre noi, înainte de a fi dezmoștenite sau de a ni se tăia resursele. Până acum, Iepurașul nu mă amenințase cu nimic de genul acesta, dar eram sigură că nu-și dorea nimic mai mult decât să mă vadă ajunsă într-o astfel de postură. Atunci, putea să pună mâna pe tata și pe averea lui, fără să-i mai stau eu în cale.

— Îți e atât de greu să le mai suporti pe idioatele astea încă un pic? Nu mai sunt decât câteva săptămâni până la vacanță. Atunci e cel mai ușor să-i convingi pe părinții tăi că te-ai schimbat, că preferi să stai cu ei, a continuat Marie-Rose. Nu vrei să te întorci acasă definitiv?

Mi s-a pus un nod în gât.

— Nu cred că mă mai vor acolo, cu ei.

— Dar acolo e mai bine decât aici, nu? Marie-Rose m-a luat de gât cu brațul ei firav.

— Oriunde e mai bine decât aici, am zis eu. În majoritatea locurilor, oricum.

— Gândește-te doar, cu cât pleci mai repede de-aici, cu atât îl poți suna mai curând pe Austin, a zis Marie-Rose. Știu că e pe undeva, așteptându-te.

— Să știi, am auzit ceva la fereastră, am spus eu. Am fost tare surprinsă.

— Ce treabă are asta cu Austin?

— Poate că el mă cheamă. Știi, telepatic, sau așa ceva.

Marie-Rose a strâmbat din nas.

— Poftim?

Mi-am amintit că, deși îi povestisem lui Marie-Rose desul de multe despre Austin, ea tot nu-i cunoștea secretul – faptul că nu era om. Nu aveam pe cine întreba oare cât de departe puteau ajunge puterile lui? Oare chiar putea să comunice cu mine telepatic? Nu mai făcuse așa ceva până acum.

— Nimic. Pur și simplu, uită de asta, Marie-Rose, i-am răspuns eu.

— Vai de mine, văd în ochii tăi că pui ceva la cale, a spus ea. Te rog, orice-ar fi, trebuie s-o lași baltă.

— Da, m-am auzit eu singură spunându-i, dar nu intenționez deloc să fac așa.

Austin ar putea să fie pe-acolo, prin pădure, încercând să comunice cu mine. Mereu ne vedeam în pădure, când eram în tabără. Era cel mai sigur loc de întâlnire. Poate că merita să ies un pic la plimbare la noapte, când toată lumea o să doarmă. Trebuia doar să mă asigur că n-o să mă prindă nimeni.

În acea noapte, lumina lunii se strecura în camera noastră și, pentru că mă băgasem în pat îmbrăcată, nu a mai trebuit decât să băjbâi un pic primprejur ca să dau de jacheta umplută cu puf, de ghete și de lanternă. După ce Marie-Rose îmi spusese că nu voia să aibă nici un amestec în asta, nu am vrut s-o mai trezesc. Nu puteam să risc ca Madame să creadă că ea avusese vreo legătură cu cercetările mele. Eu, pe de altă parte, nu puteam să nu mă duc. O voce – despre care bănuiam că era a prietenului meu vârcolac dispărut – mă chemase, iar eu trebuia să aflu dacă era cu adevărat a lui. Eram destul de

sigură că făcea parte din regulile nescrise pentru orice fată care era iubita unei creaturi cu blană.

Ușa a scârțâit un pic când am deschis-o ușor, centimetru cu centimetru, iar Marie-Rose, oftând, s-a întors pe partea cealaltă. Fără să fac zgomot, am închis ușa în urma mea. Coridorul mi s-a părut mai lung decât credeam. Tablouri din colecția ducelui Steinfelder erau agățate pe fiecare perete dintre uși, figurile rudelor lui ciudate stând cu ochii pe noi în timp ce dormeam. Am mers în vârful picioarelor, atât cât se putea în ghetetele mele butucănoase.

La capătul coridorului, o rază de lumină străbătea întunericul. Mi s-a făcut stomacul ghem când am observat că ușa doamnei Lemmon era întredeschisă.

— A, nu, am auzit-o eu spunând. Nu dorm niciodată la ora asta, Massimo.

Un bărbat a pufnit în râs.

Ah, ce scârbos! Baba asta strecurase un bărbat la ea în cameră? Am rămas în picioare, tăcută, lângă intrarea de la camera ei, așteptând să văd dacă puteam trece prin fața ușii deschise fără să fiu prinsă.

— Draga mea Harriet, a spus bărbatul cu o voce care avea un accent puternic. Mi manchi, bellissima2.

Doamna Lemmon a lăsat să-i scape un chicotit ascuțit.

— Și tu mie, amore.

M-a trecut un fior de groază și am aruncat o privire de după ușă, pregătindu-mă să văd o scenă oribilă. Doamna Lemmon, care purta un neglijeu și un halat de baie de mătase, își lăsase pe spate părul alb, neprins în coc cum făcea de obicei, și se uita cu drag la o cameră web. Puteam să văd doar un colț din imaginea lui Massimo de pe monitorul calculatorului său, iar mustața acestuia a tremurat când ea i-a trimis o bezea.

Am clipit de mai multe ori, ca să scap de imaginea doamnei Lemmon împreună cu iubitul ei de pe net, și am continuat să avansez pe coridor. Puteam doar să sper că Lemmon cea îndrăgostită foc era prea absorbită de ceea ce făcea, încât să mai observe că eu tropăiam și fâșâiam pe hol. Hainele de iarnă nu sunt cea mai bună idee dacă pleci pe furiș.

La capătul scărilor, m-am oprit în fața tabloului ducelui, Johanas Steinfelder, trăgând cu urechea la zgomotele care veneau de obicei din castel și, în special, să văd dacă se auzeau pașii doamnei Lemmon. Johanas se uita de sus la mine, pe figura lui cu trăsături regești citindu-se parcă dezamăgirea.

— Ce? Am șoptit eu spre el. Nu ești de acord?

Am plecat de lângă portret și m-am dus în holul de la intrare. Apoi am auzit ceva. La început, se auzea doar ușor, apoi sunetul a devenit mai puternic. Pași. Un scârțâit, ca niște ghetete călcând pe zăpada proaspătă.

Am fâșâit și am tropăit cât mai puțin ducându-mă spre intrare, trecând pe lângă o fereastră care dădea spre pajiștea din fața castelului. Nu se vedea nici o mișcare, dar sunetele trebuie să fi venit de-afară...

M-am oprit la ușa de la intrare, curiozitatea mea, precum și dorul de Austin împiedicându-mă să gândesc corect. Vreau să spun, nu știam sigur că Austin îmi trimisese biletul respectiv sau că a lui fusese vocea pe care o auzisem. Era foarte probabil să fiu eu cea care ceda sub presiunea celor de la Steinfelder. Însă, dacă era măcar o mică șansă să fi fost el, trebuia să aflu. Cu toate acestea, mă întrebam de ce, dacă a intrat în școală ca să-mi lase un bilet, simțea nevoia să mă facă să ies afară și să mă lupt cu zăpada ca să-l întâlnesc. Pe de altă parte, cine poate spune de ce vârcolacii, sau iubiții, sau iubiții vârcolaci făceau ce făceau?

Oricum, a fost surprinzător de ușor să ies afară. Ușa masivă era descuiată. M-am gândit că era așa pentru că doreau să ne facă să ne simțim ca și cum nu eram prizoniere, însă noi știam care era realitatea.

Când am ieșit afară, frigul m-a lovit ca o palmă peste față. Mi-am tras repede în sus fermoarul de la jachetă și mi-am pus gluga pe cap. Nu se mai auzeau pașii pe zăpadă, așa că m-am hotărât să mă îndrept spre zidul vechi de piatră unde, în acea după-amiază, Marie-Rose văzuse ceva mișcându-se. Am mers însă pe lângă zidul școlii, ferindu-mă de luminile aprinse de cei de la pază. Când am ajuns la colțul clădirii principale m-am oprit, respirând aerul nopții și ascultând. Poate voi auzi din nou acea voce.

Cu ochii închiși, am încercat să absorb fiecare sunet. Vântul puternic și ninsoarea se opriseră. Iar acum puteam auzi păsările nopții strigându-se una pe cealaltă prin pădurea de dincolo de gardul școlii, care zumzăia ușor din pricina faptului că era electrificat. Ascultam în noapte, auzind lucruri pe care nu le mai auzisem niciodată până atunci.

Grămezi de zăpadă au căzut de pe acoperișul unei clădiri peste tufișurile de dedesubt. Puteam să-i aud pe câinii doberman răcâind și schelălăind în cușca lor de lângă corpul de gardă. Apoi, am auzit brusc un țipăt și un fâlfâit de aripi. Am băgat capul între umeri, pentru că mi s-a părut a fi aproape, dar am deschis ochii la timp ca să văd o bufniță în apropierea gardului cum se repede la pământ și prinde în gheare un mic șobolan, ca apoi să se ridice în zbor spre plopul din apropiere, ca o stafie în noapte.

Pătrunsă de un nou sentiment de admirație pentru ceea ce reprezintă noaptea, m-am grăbit să ajung la vechiul zid de piatră, ieșind pentru o secundă de sub protecția oferită de umbra clădirii. Nu simțeam nici urmă de frică, doar un val de căldură din pricina frustrării pe care o percepeam până-n măduva oaselor. Riscam o grămadă numai prin faptul că ieșisem afară pe întuneric, să alerg după cai verzi pe pereți.

Cu toate acestea, tocmai când mă pregăteam să mă întorc, am observat o lumină într-o veche dependință, la vreo sută de metri de mine, ascunsă privirii dacă te aflai la intrarea din față sau în adăpostul paznicilor. În fereastră strălucea o lumină, amintindu-mi de lumânările la flacăra cărora Austin stătea și desena când eram în tabăra de reeducare.

Am fugit cât am putut de repede cu ghetele mele butucănoase, luna luminându-mi calea, aruncând pe zăpadă reflexii albastre și argintii. Am

încetinit viteza aproape de intrarea în dependență, trăgând adânc aer în piept. Agitația îmi răscolea măruntaiele. Ce puteam să-i spun lui Austin? Trebuia să-i zic vreo două despre poza apărută în revista de scandal, bineînțeles, și mai era și faptul că nu îmi dăduse nici un semn de viață de atâtea luni. Trebuia să mă port cu diplomație.

Tremurând toată, am întins mâna spre zăvorul de metal al ușii de la dependență și am deschis-o. În lumina slabă, am văzut o cameră sărăcăcioasă, care nu era mai deloc mobilată, în care se aflau doar niște saci vechi de nisip, așezați unul peste celălalt, în apropierea unei mese improvizate dintr-un fund de butoi. Însă la vederea unui caiet de desen deschis, lângă care se aflau și niște stilouri, am început să zâmbesc. Austin fusese aici. Și m-am gândit că, dacă lăsase lumânările aprinse, nu putea să se afle prea departe.

Am închis ușa dependenței și m-am așezat pe sacii de nisip ca să-l aștept. Caietul lui de schițe era deschis la un portret cu mine, realizat în stilul său aparte, în cerneală și stilou. Nu mai văzusem acea lucrare. Când îl întâlnisem pe Austin, în vara anului trecut, toate desenele pe care le făcea erau cu animale, în marea lor majoritate păsări. Un tablou cu o persoană era ceva cu totul și cu totul nou. Am zâmbit la gândul că poate îi fusese atât de dor de mine, încât îmi făcuse portretul. Tot era ceva, măcar atât.

Am studiat cu atenție desenul, observând că făcuse luna să strălucească în spatele meu, pe fundal, razele ei părând că prind viață, aruncând umbre lungi pe chipul meu. Mă desenase mai frumoasă decât știam eu că sunt. Părul meu, de obicei rebel, mi se revărsa pe umeri în onduleuri perfecte. Îmi făcuse nasul un pic mai delicat decât era în realitate.

Cât am stat și m-am uitat la portretul meu, am simțit că mă cuprinde furia. Dacă s-a gândit suficient de mult la mine cât să-mi facă portretul, de ce a așteptat atât de mult până să vină la Steinfeldler să mă caute? Adică, eu riscasem totul ca să-l ajut să fugă din Tabăra Semilunii. Iar el nu era în stare nici măcar să-mi trimită o vedere?

În secunda următoare eram afară, în zăpadă, croindu-mi drum cu greu printre nămeți, spre clădirea principală, însă, la jumătatea distanței, m-am oprit și m-am întors din drum. Chiar simțeam nevoia să-l aștept pe Austin. Una era să mă plâng că nu venise după mine, dar era cu totul altceva să-i dau papucii înainte de a-i acorda șansa să-mi explice tot. Și mai doream și să-l văd. Acesta era motivul principal.

M-am apropiat de vechiul zid de piatră și m-am sprijinit cu o mână de el ca să mă echilibrez. Trebuia să mă relaxez. Era cazul să fiu pe cât posibil de rațional și de normală când ne reîntâlneam. M-am forțat să respir puternic aerul nopții, curat, apoi m-am ghemuit după un tufiș mult prea mic, ca să-l aștept pe Austin.

La fel ca și mai înainte, în jurul meu se auzeau sunetele nopții. Căinii tot mai răcăiau în padocurile lor de lângă corpul de strajă. Păsările nopții, cu ochii după prada ascunsă în zăpadă, foșneau prin copaci. Mi-am adus aminte câte nopți am stat în fața geamului de la dormitor, privind luna, fără să-mi dau

seama că pădurea de dincolo de Steinfeld era însuflețită. Niciodată nu mi-am dat seama că, pur și simplu ascultând, puteam să aud absolut totul. Am lăsat simfonia întinericului să vină peste mine val după val. Era la fel de relaxantă ca și cum aș fi stat întinsă într-o cadă, ascultând apa picurând de la robinet, inducându-mi o stare meditativă. Am simțit că începeam să mă relaxez.

După o vreme, răbdarea mi-a fost răsplătită. Am auzit scârțâitul unor pași și am văzut o siluetă mișcându-se prin zăpadă, îndreptându-se spre ușa dependinței. S-a întors! Am ieșit din ascunzătoare și am luat-o la fugă. În fața mea, persoana respectivă s-a aplecat și a dispărut pe ușă. Alergam prin zăpadă, prinzând puteri ia gândul că mă voi revedea cu Austin.

Am trântit ușa și am deschis brațele larg ca să-l cuprind într-o îmbrățișare.

— Ești aici!

— AOLEU!

Persoana care purta gluga trasă pe ochi din brațele mele a țipat ca din gură de șarpe și s-a zbătut să-mi scape din strânsoare.

Am făcut un pas înapoi și am văzut-o pe Marie-Rose, care era clar furioasă.

— Scuze. Am crezut că ești...

— Doamna Lemmon e trează și cutreieră dormitoare, ca să vadă dacă dormim. O să ajungă imediat la noi în cameră și o să fim amândouă ca și moarte!

Mi-a făcut semn cu degetul a dojana.

— Cum ai știut că sunt aici?

Roșeața i-a cuprins obrajii lui Marie-Rose.

— Ghetete tale au dispărut. Iar lumina era aprinsă aici, în mod evident. S-a încruntat spre caietul de desen deschis, aflat pe fundul de butoi. Asta ce mai e?

— Sunt desenele lui Austin. Trebuie să fi fost aici. Marie-Rose a stins lumânările.

— Trebuie să ne întoarcem la noi în cameră.

— Vreau să iau caietul cu mine, am zis eu.

— Nu fi ridicolă! Vrei să dea Lemmon de el dacă se hotărăște să întoarcă paturile cu susul în jos? Va începe să pună întrebări.

Marie-Rose avea dreptate. Nu aveam nevoie să-mi răsufle Lemmon în ceafa mai mult decât o făcea deja.

— Bine, bine, am zis eu, aruncând o ultimă privire, plină de dor, spre caietul de desen.

— Bine atunci. Ce mai aștepti? Colega mea de cameră m-a scos afară din dependință, închizând ușa după noi. Trebuie să ne întoarcem imediat.

— Și cu Austin cum rămâne? Marie-Rose și-a dat ochii peste cap.

— Eu mă întorc. Tu stai aici și ai să fii prinsă. De ce m-am mai deranjat oare să încerc să te salvez?

— Nu mai aștept decât un pic. Tu poți să pleci. Promit că vin imediat după tine.

Clătinând din cap, Marie-Rose s-a îndreptat în fugă spre intrarea din spate a clădirii principale.

— Unde ești? L-am întrebat eu în noapte pe Austin – oriunde s-ar fi aflat el.

Nu știam însă cât timp mai aveam la dispoziție. Dacă măcar era pe acolo, pe undeva, era cazul să-și facă apariția. M-am uitat spre școală și am privit-o pe Marie-Rose cum se strecoară pe ușa din spate. Am ridicat privirea spre geamurile dormitoarelor. O lumină s-a aprins în camera din colț, după care s-a stins. Apoi s-a aprins lumina în camera de alături. Rahat! Lemmon chiar făcea inspecție prin camere.

Am rupt-o la fugă spre gardul din plasă.

— Psst! Ești acolo? Am șoptit eu în întuneric. Austin?

Am așteptat o secundă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Nu înțelegeam cum de putuse să bată atâta drum să lase caietul de desen într-un loc în care să dau de el iar apoi să nu-și dorească să ne vedem. Era atât de frustrant!

Exact în acel moment a început să ningă, fulgii mici și umezi amestecându-se cu lacrimile mele. A trebuit să renunț la misiunea mea, așa că am rupt-o la fugă spre dormitor, fără să reușesc să înțeleg ce se întâmpla cu Austin și simțindu-mă cât se poate de îngrozitor.

(

TREI.

Treptele din spate erau întunecate, dar eu le-am urcat câte mai multe deodată, fără să mă împiedic. De obicei, sunt destul de neîndemânatică, dar mă simțeam grațioasă și rapidă și am reușit să ajung în dormitor mai repede decât credeam că era posibil. Când Lemmon a dat buzna în dormitorul aflat vizavi de al nostru, eu m-am strecurat pe ușă în camera noastră și am aruncat haina și ghetetele. Marie-Rose părea că nu mai avea aer, dar nu era timp ca să-i mai dau explicații. Mi-am azvârlit hainele groase sub pat și m-am aruncat sub pătură.

Capul meu doar ce aterizase pe pernă când Lemmon a trântit ușa de perete și a aprins lumina. M-am uitat la ea pe sub pleoapele grele de somn. Eram recunoscătoare măcar că baba își pusese pe ea un halat normal față de cel care lăsa totul la vedere pe care-l purtase mai înainte. A mormăit ceva, fie de ușurare, fie de dezamăgire că eram amândouă în paturile noastre. Apoi a ieșit valvârtej de la noi din cameră, trântind ușa cu putere.

Am răsuflat ușurată, fără să-mi dau seama că-mi ținusem respirația.

— Doamne, am scăpat ca prin urechile acului.

— Mais, non. Eu cu tine nu vorbesc, a zis Marie-Rose.

— Ce vrei să spui?

S-a ridicat și a arătat cu un deget subțirel spre mine.

— Shelby Locke, de ce ai ieși afară pe întuneric?

— Știu, știu. N-ar fi trebuit să ies, bine? De-aia nu te-am trezit.

S-a înroșit la față.

— Nu vreau să pățești ceva.
Acum era rândul meu să mă simt jenată.
— Îmi pare rău. Nu sunt obișnuită să-și facă cineva griji pentru mine.
— Ei bine, eu îmi fac griji pentru tine. S-a uitat la mine foarte seriosă.
Plângi după băiatu-ăla. Acum crezi că o să vină după tine la școală.
— Ai văzut biletul, am protestat eu. Trebuie să fi însemnat ceva.
Marie-Rose a încuviințat din cap.
— Sigur că da, însă nu știi dacă e de la el sau ce înseamnă.
— Dar caietul de desen... Trebuie că-i al lui.
— Hai să ne culcăm! Cred că e de ajuns cât am vorbit despre Austin în seara asta.
— Este de ajuns? Chiar vorbesc despre el atât de mult?
Marie-Rose a rămas cu gura căscată.
— Shelby, vorbești despre el tot timpul. De când ai ajuns aici, nu faci altceva decât să vorbești despre Austin.
— Of!
M-am ridicat din pat să mă schimb de puloverul și pantalonii de fâș și să-mi pun pijamalele. În timp ce mă îmbrăcam, m-am gândit la observația pe care mi-o făcuse Marie-Rose. Avea dreptate. Fusesem preocupată doar de faptul că-mi era dor de el. Și poate faptul că vorbeam despre el fără întrerupere era doar un mod al meu de a ține cu dinții de relația noastră, de ceea ce era între noi. Acum, nici măcar nu mai știam ce era cu adevărat.
M-am strecurat înapoi în pat.
— Îmi pare rău. Presupun că ai dreptate. Știi, în legătură cu faptul că vorbesc prea mult despre Austin.
Marie-Rose și-a desfăcut părul și și-a trecut peria prin el.
— Hai să ne culcăm! Am auzit că ne lasă să sunăm acasă mâine-seară, cu apel video. Dacă am cearcăne sub ochi, maman nu va fi fericită.
— Bine.
A lăsat peria de păr pe noptieră și s-a învelit.
— Deci, a meritat? M-a întrebat ea, curiozitatea simțindu-i-se în voce. Să te strecuri afară?
— Nu sunt foarte sigură, i-am răspuns eu. Marie-Rose s-a întors pe-o parte și s-a uitat la mine prin întuneric.
— Mă întreb dacă merită vreodată să riști ceva pentru un băiat.
La asta știam deja răspunsul – sau măcar îl aflasem vara trecută – că da, merita, mai ales în cazul lui Austin. M-am lăsat pe spate în pat, cu ochii la luna care se mișcase pe cer și ajunsese în dreptul geamului meu. Într-un fel, Austin venise după mine. Era pe undeva pe acolo, iar eu aveam mai multe întrebări decât răspunsuri.
Iar cea mai importantă întrebare dintre toate era dacă-l voi mai revedea vreodată. Asta m-a ținut trează toată noaptea, cu ochii ațintiți la luna ca de ceară.

Aproape că-mi venise rândul. În după-amiaza aceea, stăteam în fața ușii de la bibliotecă, așteptând ca Marie-Rose să-și termine apelul video acasă. Un sunet ascuțit s-a auzit cu ecou pe hol – era prietena mea care râdea, stresată. Puteam doar să-mi închipui săpuneala pe care o primea de la mama ei.

Mi-am petrecut timpul uitându-mă la tablourile din colecția ducelui, agățate pe pereții coridorului. Presupuneam că erau rude de-ale ducelui. Fete cu figuri plictisite, în rochii ample. Băieței în cămăși cu dantele. Bătrâni cu ochi severi, uitându-se urât la oricine trecea pe hol, de parcă noi am fi fost cele care purtam hainele alea ciudate. Nu era deloc genul de artă pe care să-l apreciez eu. Mie îmi plăceau tablourile de la Muzeul de Artă Contemporană din centrul orașului Los Angeles. Tablourile astea erau pur și simplu genul care există într-o bibliotecă bântuită, din desenele cu Scooby-Doo.

Un alt hohot de râs fals, pe o tonalitate înaltă, al prietenei mele s-a revărsat dinspre bibliotecă. Aceste apeluri video nu puteau fi mai lungi de cinci minute, timp în care școala considera că avem când să le transmitem părinților că eram bine hrănite, îmbrăcate și spălate. M-am uitat scurt spre ceasul de la mână, observând că Marie-Rose nu mai avea decât vreun minut de tortură.

Privirea mi-a rătăcit iar peste tablourile înșirate pe pereți și s-a oprit asupra unuia anume – un cavaler cu o sulită cu două capete în vârful căroră erau niște lame strălucitoare. Peste tunica din zale purta o haină lungă, alb cu albastru, pe care se afla un blazon care reprezenta un armăsar cu picioarele ridicate, gata de luptă. Deși cavalerul avea coif și nu-i puteam vedea chipul și expresia, sigur era un tip speriat, cu trăiri intense. Pe un deal din depărtare, în spatele lui, veneau alți cavaleri, cu același blazon. Deasupra lor, nori negri se adunau a furtună, prevestind numai rele.

— Scârbos, am zis eu.

— E rândul tău.

Marie-Rose m-a bătut pe umăr. Avea ochii roșii și umezi.

— Doamne! Ești bine?

— Oui, mi-a răspuns ea, grăbindu-se să plece înainte să mă ofer să o ajut.

— Locke? Hai odată! Doamna Lemmon m-a strigat din ușa bibliotecii. Părinții tăi deja așteaptă.

— Tata și cu mama vitregă, vreți să spuneți, am bombănit eu.

Am luat loc pe un scaun din fața monitorului și Iepurașul împreună cu tata au apărut pe ecran. Puteam să-mi dau seama că acolo era dimineață după faptul că tata era în pijamale și avea părul vâlvoi. Iepurașul purta un halat gros de baie cu gulă dantelat, însă era machiată complet, bineînțeles. Vorbeau unul cu celălalt, cu figuri foarte serioase.

— Salut, am zis eu, făcându-le un mic semn cu mâna. Eu sunt.

Au ridicat privirile, un pic surprinși.

— Ei, salut, a început Iepurașul, aruncându-mi un zâmbet orbitor pe calea netului. Cum îți mai merge, Shelby draga mea?

— Bine, i-am răspuns eu, conștientă că nu avea rost să mă plâng de ce se întâmplă la Steinfeld, și nici de problema cu Austin. Acum, știți, ninge iar. Tot timpul ninge aici.

Tata și-a aranjat ochelarii mici cu rame rotunde și s-a uitat fix la camera web.

— Bună, a zis el, făcându-mi cu mâna jenat. Pe aici a fost, ăăă... Liniște, în lipsa ta.

Nu am răspuns nimic, doar am dat din cap că da.

— Ți-ai făcut prietene? Vocea Iepurașului se ridicase la nivelul ei obișnuit, adică pițigăiat. Sunt multe fete drăguțe, nu-i așa?

— Sigur. Tata a tușit.

— Noi... Ăăă... Avem o veste, a zis el, uitându-se stresat la camera web. Ne afectează vacanța.

Of, Doamne! Vacanța de Crăciun. Am simțit că mă ia amețeala. Până la urmă, nu mai voiau să merg cu ei în Antigua. O să stăm acasă și o să petrecem o vacanță de rahat. Ce drăguț!

— Ceea ce vrea tatăl tău să-ți spună de fapt e că... Iepurașul și-a pus deodată palma peste gură. Oh, scuze, a bâiguit ea și a ieșit din cadru.

Tata s-a uitat după Iepurașul lui, apoi și-a întors privirea la cameră.

— Ah... Shelby, ne-am gândit că poate ar fi mai ușor să rămâi în vacanță la internat, anul acesta.

— Poftim? Închisă aici în iadul ăsta? Am simțit cum mi se urcă sângele la cap. Nu mai vrei să ne vedem? Nu vrei să mă vezi de Crăciun? Ai de gând să mă abandonezi pur și simplu! Tată, locul ăsta...

— Bine, bine. Calmează-te.

— Tată! Nu pot să cred că Iepurașul a reușit într-un final să-ți spele creierii! Nu pot să cred că e atât de...

— Însărcinată.

— Poftim?

Lumea din jurul meu a început să se dărâme. M-am bâlbâit căutând să spun ceva.

— O să... Ăăă... Aducă pe lume un copil. Nu aveam cum să nu văd mândria de pe chipul tatălui meu. O să fii sora cea mare.

Sora cea mare. Mintea încerca să cuprindă imensitatea acestui fapt. Sora mare a plodului Iepurașului.

— Deci plecarea noastră în Caraibe iese din discuție. Este o sarcină cu risc ridicat. Priscilla va sta în pat în cea mai mare parte a timpului cât va fi însărcinată.

— Aș putea veni totuși acasă, am zis eu. Poate reușesc s-o ajut cu ceva.

— Eu cred, mi-a răspuns tata, că e mai bine să nu ne stresăm niciunul, iar tu poți sta acolo unde ești.

— Dar nu vom fi împreună, am spus, surprinsă de propria-mi tristețe. Nu o să fie ca un Crăciun adevărat.

— Un Crăciun adevărat? Tata a clătinat din cap.

Anul trecut de Crăciun ai plecat de la masa noastră în familie și te-ai dus la o petrecere de unde te-a adus acasă poliția. Și mai trebuie să-ți amintesc ce cadou i-ai făcut Priscillei?

Am dat din cap că nu. Știam că Albumul foto cu cele mai îngrozitoare nereușite în domeniul chirurgiei estetice o speriasc rău de tot pe Priscilla și aproape că se vindecase de pasiunea pentru perfecționările fizice făcute cu bisturiul.

— Doar anu-ăsta, a zis tata, cu o rugămintă în ochi.

Sunt sigur că mai sunt și alte eleve care-și petrec vacanța în școală, cu tine.

Stai așa! Mi s-a aprins un becuț. Mi-am amintit că de fapt aveam un nou motiv să-mi placă iar școala. Austin m-a găsit. Poate că, dacă erau mai puține eleve și personalul era redus, reușeam să-mi petrec timpul cu el dacă venea din nou să mă vadă. Apariția acestui copil putea fi o binecuvântare secretă pentru mine.

Iepurașul a apărut iar în cadru, cu un strat nou de ruj roșu și lucios pe buze.

— Deci tatăl tău ți-a dat vestea cea bună? A zis ea, cu un zâmbet prea dulce, prea... Cumva.

— Da, i-am răspuns eu.

Fruntea îmbibată de chimicale a Iepurașului nu putea să se încrețească a supărare.

— Nu prea pari mulțumită, a zis ea, de parcă ar fi vrut o medalie pentru că era în stare să procreeze.

— E super, i-am răspuns eu pe un ton fără inflexiuni. Nici măcar nu mi-a observat intonația.

— Știam eu că vei fi încântată, a spus ea mai blând. Îmi pare rău că ți-am stricat planurile de călătoriei. L-am asigurat pe tatăl tău că vei înțelege.

Deja nu-mi mai păsa că nu mai mergeam acasă, însă faptul că aflasem că plodul Iepurașului urma să-mi ia locul mă cam deranja. Eu urma să plec – mai aveam de făcut doar încă un an de liceu după acesta – iar apoi bebelușul va fi singurul copil din casă, din viața tatălui meu. Asta mă durea mai mult decât faptul că nu voi fi de Crăciun. Aproape că eclipsa speranța că mă voi revedea cu Austin într-un final.

— Bine, mulțumesc că ești înțelegătoare, a zis tata. O să-ți trimitem prin curier cadourile de Crăciun.

Priscilla mi-a făcut semn de la revedere cu mâna.

— Pa-pa acum.

M-am ridicat de la calculator și am ieșit. Am rupt-o la fugă pe scări fără să mai iau în seamă privirile aspre ale rudelor ducelui și lama strălucitoare a cavalerului malefic. Chiar că prevestise răul pentru mine.

Când am ajuns la mine în cameră, Marie-Rose era făcută ghem sub pătură.

— Salut, am zis, bătând ușor cu palma peste pătură. Când a scos capul la iveală, avea firimituri maronii în jurul gurii.

— Ce... Mănânci ceva acolo în pat? Marie-Rose a încuviințat din cap, roșind toată.

— Conversația cu maman nu a mers prea bine. Pâinea asta ca de cauciuc de la școală nu cred că e suficient de bună ca să te ajute cu ceva. S-a ridicat în fund și a întins o mână.

— E turtă dulce, a zis ea.

Mi-a ghiorțait stomacul când am simțit aroma dulceagă. Cât timp trecuse de când nu mai simțisem mirosul de ceva de care să-mi fie poftă?

— Avem o bucătăreasă nouă, a zis Marie-Rose, făcându-mi semn cu mâna că puteam să iau eu ce mai rămăsese din turta dulce. Când am trecut prin fața ușii de la bucătărie, cred că arătam îngrozitor, a zis ea încet. Frau Blumen m-a chemat înăuntru și mi-a arătat un loc unde ține ascunse dulciurile pe care le gătește pentru personalul școlii. Deja am mâncat două turte dulci.

— Vrei să spui că profesoarele primesc dulciuri, în timp ce noi primim budincă apoasă?

Marie-Rose a încuviințat din cap.

Am mușcat din jumătatea de turtă dulce pe care mi-o dăduse, sperând că nu era bună, pentru că poate așa îmi dispărea enervarea care mă cuprinsese. Însă, bineînțeles, era la fel de delicioasă pe cât de bine mirosea. Am mestecat încet, savurându-i aroma parfumată.

— Școala asta e de rahat! Marie-Rose a oftat.

— Da, dar dulciurile sunt super.

— Dacă le-am și primi, ar fi și mai bune.

— Cum a mers apelul tău video? M-a întrebat Marie-Rose.

I-am spus ce vești aflasem despre Iepuraș și că voi rămâne la Steinfeld în timpul vacanței.

— Maman va pleca singură la Rio anul ăsta, a zis ea, dând din cap, tristă. Am să stau aici cu tine.

— Mai sunt și alte fete care rămân aici în vacanță? Marie-Rose și-a lins firimiturile de turtă dulce de pe degete.

— Mai multe decât crezi tu. Până la urmă, tocmai asta e menirea acestei școli, nu? E un loc unde părinții ne trimit ca să scape de noi!

Nu mai era nevoie să-mi exprim acordul în cuvinte. Sunt sigură că a văzut răspunsul întipărit pe chipul meu.

(

PATRU.

Dacă aș spune că nu eram atentă în fiecare secundă să văd un semn, un bilețel secret sau orice altceva din partea lui Austin, aș minți. Trecuse o săptămână de când descoperisem caietul lui de desen în dependență și de când avusesem discuția cu tata și cu Iepurașul lui. Nu mai promisem nici un semn de la Austin. Oare ce-l împiedica să mă contacteze?

De la locul meu, la ora de desen, vedeam perfect pe geam grădina din spatele castelului Steinfelder, un cimitir cu zăpadă, plin de plante moarte și tufișuri cu flori ofilite. Frigul pătrundea prin ferestre, așa cum o făcea mai peste tot în acest castel vechi, iar Marie-Rose și-a tras șalul mai strâns peste brațe, simțind răcoarea parcă și mai tare, așa cum se întâmplă cu toate fetele mai slăbuțe.

Ea n-am fost niciodată balerină, ca să nu mai spun că n-am fost niciodată slăbuță. Însă, în ultima vreme, am observat că toate hainele atârnau pe mine mai largi, mulțumită mâncării fără gust pe care ne-o serveau la Steinfelder. Dacă vezi suficient de des carne a cărei origine nu o poți stabili, e de-ajuns să-ți pierzi pofta de mâncare. Îmi venea și mai greu să o înghit acum, când știam de dulciurile interzise ale lui Frau Blumen. Eram sigură că le simțeam aroma din cuptor în unele după-amiezi, chiar și de departe, în dormitorul meu de la etaj. Mă întrebam cum de alte eleve nu aflaseră de dulciuri până acum. Poate găseam împreună o modalitate de a stabili un protest legat de dulciuri, o grevă la bucătărie.

— Bună ziua, copii.

Domnișoara Kovac, care primise cu siguranță anumite bunătăți făcute la cuptor, despre care am mai vorbit, a bătut în tablă cu creta.

— Mi-au înghețat degetele prea tare ca să mai pot ține în mână creionul, mi-a șoptit Marie-Rose.

Mi-am scos mănușile și i le-am dat pe sub masă.

— Ia-le pe-ale mele.

Marie-Rose mi-a aruncat o privire plină de recunoștință și și-a băgat degetele fragile în mănuși.

— Copii, astăzi vom lucra la umbre. După cum -mai mult ca sigur – știți, nimic nu pare real dacă este desenat într-o singură dimensiune.

Cuvintele puternic accentuate ale domnișoarei Kovac răsunau la fel de răgușit ca ale unui fumător dependent de țigări, însă ea era drăguță. Părul ei lung și negru era prins în coadă într-o parte, ca la o fetiță, cu o panglică roșie, iar pielea ei emana prospețime, de parcă ar fi cheltuit o avere pe creme de față. Un taior de modă veche, de artist, atârna larg pe trupul ei fin, peste o rochie simplă, gri. Era populară printre eleve, fiind și cea mai tânără profesoară de la Steinfelder. Nu mi s-a părut niciodată prea apropiată de noi, dar știa multe lucruri despre artă.

— Trebuie să folosiți și lumina, și întunericul totodată, pentru a evidenția dimensiunile. Aveți aici desenată o cutie, din linii simple. Observați cum fac umbra pentru a scoate în evidență anumite planuri.

Domnișoara Kovac a început să lucreze în mare viteză, acoperind cu umbre laturile cutiei, până ce aceasta a început să pară reală.

Majoritatea fetelor au încuviințat din cap, înțelegând tehnica de bază. Marie-Rose privea uimită la tablă.

— Închizi la culoare părțile laterale, înțelegi, acolo unde nu bate lumina, i-am zis eu.

— Oh!

Și-a pus creionul după ureche, iar zâmbetul îngrijorat i-a dispărut de pe chip.

— Dacă vă uitați la tablourile de pe pereții acestei încăperi, veți vedea multe exemple în care s-au folosit lumini și umbre, lucru care scoate în evidență perspectiva și adâncimea planurilor, a zis domnișoara Kovac, arătând cu mâna de jur împrejurul camerei. În secunda următoare, m-am întrebat dacă nu cumva fusese ghid pe undeva, poate genul de ghid care conducea grupuri și grupuri de turiști plictisiți prin castelele țării europene în care se născuse. Iar acum, copii, vă rog să veniți să luați hârtie pentru tema de azi. Aveți treizeci de minute pentru a pune pe hârtie ansamblul de natură moartă pe care l-am pregătit pentru voi.

Ne-am uitat repede cu toatele la o masă din apropierea băncii în care stăteam eu și Marie-Rose, pe care se aflau un craniu de vacă, o vază cu flori, o grămadă de cărămizi și un pumnal mic de metal, toate obiectele fiind aranjate în unghiuri ciudate unul față de celălalt. Un cearșaf servea drept o draperie simplă.

Domnișoara Kovac s-a dus la acea masă și a apăsat pe un întrerupător, iluminând puternic aranjamentul.

— Puteți să începeți.

— De ce oare obiectele din compozițiile cu natură moartă nu au niciodată legătură unul cu celălalt? Am șoptit eu. Înțelegeți ce vreau să spun, adică un craniu de vacă și o vază cu flori? Chiar așa?

Marie-Rose a ridicat din umeri.

— Mă duc să aduc hârtiile, a zis ea. Domnișoara Kovac insista să folosim hârtie groasă și texturată în locul caietelor obișnuite de desen. Pretindea că nu se știe niciodată unde se ascunde un mare talent. Eram surprinsă să văd cum conducerea de la Steinfelder o lăsa să folosească hârtia aceea scumpă, mai ales că alte concesii lipseau complet. Pe de altă parte, părinții noștri doreau să vadă că eram cultivate, iar unele lucrări de artă care meritau înrămate erau cea mai bună dovadă în acest sens.

— Sus, sus, fetelor! Ne-a ordonat domnișoara Kovac. Ridicați-vă din bănci, plimbați-vă prin clasă. Trebuie să vă apropiați de masă ca să puteți observa aranjamentul cu atenție.

Câteva grupulețe de fete s-au apropiat de masa pe care se afla natura moartă. Eu m-am hotărât să nu mă înghesui cu toate celelalte și am considerat că era mai bine să mă uit la schițele prinse în avizierele de plută din fața clasei. Erau tablouri cu pomi, clădiri, chiar și cu flori.

— E important să poți reprezenta diferitele dimensiuni ale unui obiect, a zis domnișoara Kovac brusc și am văzut că venise lângă mine. Umbra și lumina trebuie să conlucreze pentru a ne putea ajuta să vedem adevărul. Mi-a zâmbit, arătându-mi două rânduri de dinți mici care păreau a fi ai unei păpuși. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Cred că da, am zis eu, simțindu-mă prost din cauza felului în care-mi zâmbea. Vreau să spun, nu era ca și cum vorbeam despre neurochirurgie. Dacă am nevoie de ajutor, am să vă spun.

Zâmbetul domnișoarei Kovac a dispărut.

— Foarte bine. S-a dus spre un grup de eleve care inspectau obiectele ce compuneau natura moartă. Să nu le atingeți, a scrâșnit ea. Sunt niște obiecte fragile.

Când eram gata să mă întorc la mine în bancă, un sentiment de familiaritate m-a cuprins brusc. Era o schiță prinsă în centrul avizierului de plută.

— Haideți, la lucru, copii, a zis domnișoara Kovac. M-am uitat mai de aproape la schița respectivă.

Era un desen în stilou și cerneală cu dobermanii de la corpul de pază. Dar nu de asta mi s-a părut ceva cunoscut. Modul în care erau făcute hașurile și liniile în zigzag care umpleau anumite spații erau aproape exact la fel ca și cele pe care le folosea Austin. Cunoșteam foarte bine stilul lui de a desena deoarece îi studiasem caietul de desen vara trecută și mai și văzusem în dependență noul portret pe care mi-l făcuse. Acest desen semăna mult cu ale lui. Oare trecuse pe-aici și lăsase desene la avizier? Era vreun mesaj anume ascuns în acest desen? Voia să mă duc la corpul de pază? M-am uitat cu atenție pe marginile foi, căutând un mesaj, o semnătură, ceva...

— E vreo problemă?

Domnișoara Kovac ajunsese iar lângă mine fără să facă zgomot.

M-am întors și am văzut că restul fetelor se așezaseră la locurile lor.

— Cine a făcut asta? Vreau să spun, cine a făcut aceste schițe?

Domnișoara Kovac a tușit.

— Mai multe persoane. Este avizierul public al celor de la arte. Unele sunt făcute de mine, altele sunt ale elevelor mele. Acum, dacă le-ai studiat suficient, crezi că ai putea să te apuci de lucru?

— Sigur că da.

M-am întors la masă și mi-am scos creioanele cu cărbune.

— Ești bine? S-a încruntat Marie-Rose la mine. Am încercat să numi se vadă nimic pe chip.

— Sunt bine, mulțumesc. I - Poftim.

Marie-Rose mi-a întins hârtia groasă de desen și m-a lovit pe față cu un colț al acesteia.

— Au! Am sărit eu, acoperindu-mi cu mâna pleoapa unde simțisem tăietura hârtiei.

În același timp, m-am dat înapoi și am lovit masa pe care se afla natura moartă și am răsturnat tot aranjamentul pe jos.

— Rahat! M-am lăsat în genunchi și, cu o mână – pe cealaltă o țineam tot pe ochiul unde fusesem lovită – am încercat să adun obiectele împrăștiate. Îmi pare rău!

Clasa s-a umplut de protestele fetelor care începuseră deja să deseneze natura moartă, iar acum erau nevoite să ia de la început. Lângă mine, Marie-Rose reușise în sfârșit să pună masa înapoi în picioare și aranja fața de masă.

— Ce neîndemânatică ești!

Bombănind, domnișoara Kovac mi-a luat din mână craniul de vacă și cărămizile sfărâmicioase pe care i le-am întins.

Marie-Rose s-a aplecat să ia de jos vaza și florile, pe care le-am văzut cu ochiul bun și am constatat că erau intacte. Aproape că puseserăm toate obiectele la locul lor. Apoi, am strâns în pumn mânerul pumnalului.

Deodată, mi s-au înmuiat picioarele și am simțit că mi se face rău. Când m-am ridicat cu pumnalul în mână, m-am repezit înainte spre banca noastră. Simțeam cum obiectul acela radia căldură în mâna mea, dar nu puteam să-i dau drumul.

Ochii domnișoarei Kovac s-au făcut mari deodată.

— Dă-i drumul! A mormăit ea amenințător.

— Încerc, am spus eu, străduindu-mă să-mi desfac cu mâna stângă degetele strânse pe mânerul pumnalului.

Acesta a căzut cu zgomot pe masă. Profesoara de arte s-a aplecat și l-a luat în mână, ca apoi să-l strângă la piept de parcă ar fi fost un obiect de artă neprețuit.

— Nici nu pot să-mi imaginez ce ai avut în cap, a zis ea. Să te joci cu pumnalul ducelui!

— Nu mi-a trecut nimic prin cap. Și, cu siguranță, nu mă jucam. Am îndoit degetele de la mâna dreaptă unul după celălalt. Încă mi se păreau ciudat de fierbinți și începuseră să se înroșească. M-am uitat în ochii supărați ai domnișoarei Kovac. Sunt sigură că părinții noștri ar dori să știe că folosiți arme adevărate la realizarea unei naturi moarte. Nu cred că ar fi de acord cu așa ceva, având în vedere siguranța noastră.

Domnișoarei Kovac părea că-i vine să-mi tragă o palmă.

— Pui la îndoială metodele mele de predare?

— Nu, însă un pumnal ascuțit poate că ar trebui să fie pe lista de obiecte interzise în clasă, i-am răspuns eu, mijindu-mi ochiul neacoperit cu palma.

— Shelby nu se simte bine, a zis Marie-Rose, trăgându-mă de cot spre ușă. Am s-o duc în cameră ca să stea un pic întinsă.

— Du-o în biroul lui Madame LaCroix, a zis domnișoara Kovac. Pumnalul nu e de joacă.

— Dar nu mă jucam...

— Mulțumesc, domnișoară Kovac, a continuat Marie-Rose, trăgându-mă afară din clasă înainte să apuc să mai spun ceva. Oh, la la. Nu știu cum faci, dar întotdeauna dai de probleme. Mi-a dat deoparte mâna cu care-mi acopeream ochiul. Chiar te-am tăiat? Îmi pare rău!

Aproape că uitasem de tăietura de la pleoapă pentru că mâna cu care luasem pumnalul încă-mi mai pulsa de durere. M-am uitat la roșeața care mi se răspândea în palmă ca o pată furioasă.

— Asta ce mai e? Marie-Rose a pălit brusc. Ce-ai pățit la mână?
— Nu știu. Poate e vreun fel de alergie, ceva?
— De la pumnal?
— Da, ce aiurea! Mă simțeam ciudat că ne uitam amândouă fix la mâna mea, așa că am ascuns-o în buzunar. Nu trebuie să mă conduci în biroul lui Madame.

— Bine, a spus ea. Dar acolo să te duci!
Am dat din cap că da. Însă mi-am dat seama că puteam face ceva mai bun cu timpul meu. Nu puteam să scap de sentimentul că Austin fusese cel care făcuse schița aceea cu câinii. Dacă încerca să-mi trimită un mesaj, nu exista decât un singur mod să aflu.

— Tot nu înțeleg ce voiai să faci la corpul de pază! Madame LaCroix se uita urât la mine de la biroul său, cu ochii mijiți. Hai s-o luăm de la capăt. S-a întâmplat să deranjezi ora. Ai făcut niște gesturi periculoase cu un obiect de artă care aparține școlii. Profesoara te-a trimis la mine în birou. Cu toate astea, ai ieșit afară în zăpadă. Explică-mi, domnișoară Locke.

— Voiam..., știți..., să văd dacă nu erați afară, am zis eu repede.
Bun, deci fusesem prinsă în timpul scurtei mele ieșiri până la corpul de pașă. În loc să dau de Austin care mă aștepta lângă cuștile câinilor, așa cum sperasem, dădusem de Hans, paznicul care purta căciula aia stupidă din blană, iar acum stătea pe un scaun aflat lângă ușă, cu ochii pe mine.

Madame LaCroix s-a lăsat pe spate în scaun și și-a pus brațele în sân.
— Îți dai seama că această instituție are un scop educativ, nu?
— Aăă, da. Bineînțeles că îmi dau seama de asta. Zâmbetul ei nu a fost unul prietenos.

— Deci cred că-ți dai seama și că, dacă nu te conformezi așteptărilor noastre, ai să ajungi să nu mai termini școala la timp. Când o să fii în această situație, părinții tăi nu vor avea de ales decât să ne roage să te mai școlim încă un an.

— Așteptați. Sunt în clasa a unsprezecea și am șaptesprezece ani. La anul împlinesc optsprezece ani și pot face tot ce vreau. Nu mă puteți ține aici împotriva voinței mele.

Ochii lui Madame au fost străbătuți de o licărire de amuzament.
— Destul de adevărat. Cu banii mulți pe care i-ai pus deoparte până acum, sunt sigură că vei putea să te întreții singură, fără banii părinților tăi, dacă ai de gând să părăsești această școală pe cont propriu.

Mi s-a făcut stomacul ghem. Fără banii părinților mei?
— Nimeni nu a spus nimic până acum despre dezmoștenirea mea.
Madame a lăsat capul ușor într-o parte și a zâmbit arătându-mi dinții.
— O, crede-mă, a zis ea încet, părinții, în special cei ca mama ta vitregă, iau foarte în serios recomandările directoarelor ca mine. Mi-a căzut fața.

— Deci vreți să spuneți...
— Am intenția să te țin aici cât mai mult posibil. Fiecare elevă de la Steinfelder este foarte importantă pentru mine. S-a întins spre birou, către o

bombonieră. În timp ce despătura o bomboană, i-am văzut brățara cu diamante și smaralde la încheietură, pentru că purta o cămașă neagră cu mânecile lungi, despicate.

Nu era nevoie să fii un geniu ca să înțelegi că, cu cât își păstra mai mult timp elevele, cu atât putea să pună gheara pe mai mulți bani din conturile părinților noștri.

— Ah, am înțeles. Faceți asta de dragul copiilor. Vă pasă atât de tare de elevele de-aici, încât nu suportați să le vedeți cum pleacă, am zis clătănând din cap.

Madame LaCroix a izbucnit într-un râs gutural.

— Da. E vorba în special de cele ca tine. Ține de mine să vă transform în domnișoare responsabile. Oricât de mult ar dura.

Și-a băgat bomboana în gură și a supt-o câteva secunde, privindu-mă cu ochii ei reci.

— Pot să plec?

A început să ronțăie cu zgomot bomboana.

— Am terminat cu tine deocamdată. Data viitoare – deși sper din toată inima că nu va mai exista o dată viitoare – am să-i sun pe părinții tăi.

— Corect, am zis eu.

Amenințarea ei cum că-mi va suna părinții mă lăsa rece, dar faptul că nu voi mai avea bani decât dacă stau la Steinfelder pentru încă un an mi se părea oribil. Nu eram aici de mai mult de trei luni și deja îmi venea să mă arunc peste vreun parapet.

— Ce mai pierzi timpul? Ți-am spus că poți să pleci, a zis ea, făcându-mi un semn cu dosul palmei. Ieși!

M-am ridicat de pe scaunul cu spătar sculptat, fără să mai scot un cuvânt. Când închideam ușa însă, l-am auzit pe paznic, pe Hans, vorbind pentru prima oară, într-o engleză chinuită.

— Câinii nu lătrat, a spus el. Ceva în neregulă.

— Nu e problema mea, a zis Madame. Tu ești dresorul lor.

Am lăsat ușa întredeschisă și m-am făcut că-mi leg șiretul de la pantof, ascultând conversația.

— Ceva în neregulă, a insistat Hans. Câinii...

— Crezi că am timp să fac și treburile tale, pe lângă ce am eu de făcut? Metodele după care îți dresezi câinii nu sunt problema mea. Trebuie să dau un telefon. Poți să pleci, Hans.

Am fugit repede și m-am ascuns după colț, în timp ce Hans a ieșit din birou, bombănind. Avusesem noroc că Hans avea niște dobermani drăguți la corpul de pază. Ultimul lucru de care mai aveam nevoie era o mușcătură de câine care să se potrivească perfect cu tăietura de la ochi și alergia de la mână.

Când nu i-am mai auzit pașii lui Hans, am deschis încetișor palma ca să văd cum mai arăta roșeața. Acum avea clar forma mânerului pumnalului. În mod sigur, pumnalul acela emana o energie negativă. Vreau să spun, mai

avusesem reacții alergice la cremele antiîntări sau la diferite chimicale din substanțele folosite la curățenie, dar niciodată nu arătasem atât de rău.

Am auzit un telefon trântit în biroul lui Madame. Nu voiam să dea peste mine pierzând timpul pe hol, lângă ușa ei, așa că m-am grăbit să plec, trecând pe lângă cutiile de sticlă care adăposteau colecția de antichități a ducelui. Am observat că pumnalul, care sigur era plin de paraziți, fusese pus la locul lui de cinste, pe o bucată de catifea roșie. Lama îi strălucea puternic sub capacul iluminat al cutiei de sticlă.

— Nici să nu-ți treacă prin cap, a șuiert doamna Kovac în urechea mea dreaptă.

— Ce să-mi treacă prin cap? Credeți c-aș vrea să fur pumnalul vreunui moș?

— Este foarte valoros, a zis ea, trecând repede pe lângă mine pe coridor și văzându-și de drum.

— Valoros? Am repetat eu. Nu pare deloc să fie făcut din aur.

— Nu, a zis ea, aruncându-mi o privire peste umăr. E din argint pur.

(

CINCI.

Știți cum se întâmplă în filmele alea de groază, când vântul bate și crengile copacilor lovesc întruna în geamuri? Așa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată la Steinfelder. Ducele plantase plop în jurul castelului dincolo de perimetrul curții, dorindu-și să rămână curtea goală. Păstrând această tradiție, următoarele generații adăugaseră arbuști și grădini formale, dar nici un copac nu era aproape de castel.

Deci trebuie să mă credeți când spun că nu am auzit crengi lovind în geamul de la dormitor în seara aceea, însă ceva tot am auzit. M-am dat jos din pat, având grijă să nu fac vreun zgomot care s-o trezească pe Marie-Rose, care dormea dusă, cu fruntea încruntată de îngrijorare. Am tras un pic la o parte draperia fină, lăsând razele lunii să intre în cameră.

M-am concentrat ca să aud iar sunetul de mai devreme ca și cum ar fi răcâit cineva la geam, dar nu am mai auzit nimic. Poate că doar îmi imaginam acel sunet sau poate că era unul dintre sunetele pădurii – care devenise din ce în ce mai zgomotoasă în ultimele săptămâni. Alpii păreau că prinseseră viață cu adevărat, dinspre ei venind sunete de... Ceva. Am lăsat draperia la loc, apoi m-am băgat sub pături și m-am forțat să închid ochii.

În schimb, am stat acolo întinsă în pat, clipind spre tavan. Apoi a început să-mi ghiorție stomacul. Nu mă puteam gândi decât la turta aceea dulce care ne era interzisă. De abia mă atinsesem de mâncare seara – spaetzle³ cu varză fiartă pe care încercaseră să ni le servească drept cină. Și, jos la bucătărie, dulciurile stăteau grămadă, așteptând să fie mâncate de profesoarele noastre privilegiate, după voie. Era atât de nedrept!

Am aruncat o privire vinovată spre Marie-Rose și m-am dat iar jos din pat. Repede, mi-am pus peste cămașa de noapte niște pantaloni de yoga și un bluzon cu glugă. Singurele șosete aflate la vedere erau cele roz pufoase,

sintetice, numai bune pentru Operațiunea „Fursecul sub Acoperire”. Stomacul meu care ghiorțăia avea prioritate de departe față de Madame LaCroix și amenințările ei. Nu puteam să-mi închipui că va suna la părinții fiecăreia din pricina unui fursec sau două dispărute, chiar dacă aş fi fost prinsă. Oricum, Madame și cu restul angajaților ocupau aripa de est a castelului și numai Lemmon dormea pe palier cu noi, ca să ne supravegheze. Din camera ei nu se auzea nici un sunet care să sugereze că era pe video-chat. M-am apropiat fără zgomot de ușă și am auzit-o sforăind. Mi-am adus aminte cum sforăie tata. Era exact genul de sforăitură profundă care îți permitea să te strecuri afară din casă fără să fii prinsă.

Când am trecut în vârful picioarelor pe lângă ușa ei, am simțit în vene acel fior de bucurie al libertății câștigate în urma faptului că m-am strecurat afară din casă. Când eram acasă, în Beverly Hills, mi se părea tare ușor să fug din casă fără să mă prindă cineva. Era și mai mare bucuria când era acasă numai Iepurașul. Pe de-o parte, cred că era felul meu de a-i demonstra tatei că nu era potrivită să-mi fie mamă. Sau poate că îmi plăcea pur și simplu provocarea de a scăpa neprinsă, măcar pentru puțin timp.

Cu șosetele mele alunecoase, m-am dus în mare viteză spre scările de la intrare, aproape ciocnindu-mă de balustradă. Trebuia să mă calmez. M-am ținut de balustradă și m-am forțat să cobor scările treaptă cu treaptă, cu privirea aspră a ducelui Steinfeld ațintită tot timpul asupra mea. Eram sigură că nimeni nu ascundea dulciurile de el pe vremea când era stăpânul acestui castel.

Am parcurs scurta distanță până la bucătărie lăsându-mă să alunec de câteva ori pe șosetele sintetice, patinând pe dușumeaua tocită de vreme. Când am dat colțul spre bucătărie, am simțit în aer mirosul de turtă dulce, ademenindu-mă. Îmi era atât de foame, că puteam să miros niște dulciuri de la vreo cincizeci de metri distanță.

M-am strecurat pe ușile batante din fața mea. Cu excepția sunetului scos de un ventilator care era pornit pe undeva, în bucătărie era liniște. Pe toate laturile camerei erau blaturi de metal care păreau mai degrabă niște mese de autopsie de la morgă și un cuptor imens și înnegrit care domina peretele negru. În partea opusă, lângă chiuvetă, ferestre lungi dădeau spre curtea laterală prost luminată a castelului. Mirosul înțepător de varză gătită era încă pregnant, însă simțeam și aroma de turtă dulce, mai subtilă. Dulciurile erau pe undeva pe-aproape.

M-am repezit în cămară și am tras lozul cel mare. Pe un raft care se putea trage afară, unde se aflau multe tăvi de metal, am văzut turta dulce alături de franzele proaspăt coapte. Mi-a ghiorțait stomacul, simțind victoria în aer. Am ascuns două turte dulci în buzunarul de la bluzon, iar apoi am răsfirat cu atenție celelalte turte pe platou, ca să acopăr lipsa.

În bucătărie, m-am sprijinit de unul dintre blaturi și am mușcat dintr-o turtă dulce. Era un pic cam tare, un pic crocantă pe margini și avea un strop de zahăr presărat pe deasupra. Am devorat-o din trei guri. Apoi, în timp ce

stăteam să mă gândesc dacă ar trebui să mănânc cealaltă turtă pe care o furasem sau ar trebui să mai iau una din tavă, o umbră s-a mișcat prin fața ferestrelor.

Am înghețat.

La fel a înghețat și umbra.

M-am ghemuit în fața chiuvetei și m-am târât în patru labe până la ușa din sticlă ca să arunc o privire afară. M-am gândit că e Hans, ieșit să patruleze, acum că nu putea să mai aibă încredere în dobermanii. Nu credeam că-l pot mitui cu niște turtă dulce. Cel mai probabil voi fi prinsă. Încetîșor, m-am ridicat să arunc un ochi afară pe geam și să dau nas în nas cu soarta.

Și m-am trezit nas în nas cu Austin.

Ochii lui nemaipomenit de frumoși, de culoarea chihlimbarului, străluceau când și-a tras pe spate gluga de la jacheta sa neagră de schi. Mi-a zâmbit larg, iar părul lui lucios și negru îi cădea în valuri în jurul feței.

Am simțit cum îmi crește inima în piept. Am ridicat mâna și m-am șters la gură de firimiturile de turtă dulce și apoi i-am făcut timidă cu mâna pe geam.

— Deschide, a mimat Austin, arătând spre mânerul de la ușa.

— Nu e încuiat, am șoptit eu, deschizându-i ușa.

— Super, iar eu am stat în tot timpul ăsta să mă gândesc cum să nu declanșez o alarmă.

— În tot timpul ăsta? Am zis și am închis ușa fără zgomot. Nu tu ai fost în dependență?

— Poftim? Nu. Austin m-a tras spre el. Mi-a luat săptămâni întregi ca să-mi dau seama cum să trec de gardul electrificat, a zis el. Dacă nu era asta, veneam mai repede. S-a aplecat spre mine și m-a sărutat. M-am lăsat absorbită de valul acela de afecțiune ca o fetiță care până atunci murise de sete într-un deșert. Niciodată nu mă săturam de sărutările lui. Mmm, turtă dulce, a zis el, zâmbind în timp ce ne-am tras sufletul.

— Da. Mi s-a făcut foame. Inima mi-o luase razna în timp ce eram în brațele lui Austin. Am ridicat bărbia și mi-am lipit-o de pielea lui, inspirându-i aroma și relaxându-mă. Era atât de bine să fiu iar în brațele lui! Aproape că nu-mi păsa că purtam un bluzon idiot și pantaloni de yoga și că nu eram machiată.

— Cum te simți, Shelby? A șoptit el în părul meu ciufulit.

La auzul vocii lui rostindu-mi numele, cu accentul lui britanic și cu glasul ușor răgușit, am simțit că vreau să mă lipesc și mai tare de el. Nu cred că există o voce mai sexy pe planeta asta. Sau că numele meu ar putea fi spus mai frumos de cineva.

— Sunt bine acum, i-am răspuns eu.

— Nu, iubire. Vreau să spun, cum te simți?

Și-a desprins mâinile dintr-ale mele, m-a prins de bărbie și mi-a întors capul spre lumină. Privirea lui s-a umplut de îngrijorare când s-a uitat în ochii mei.

— Mă simt bine, cred, i-am răspuns eu. De ce?
— Ai spus că ți s-a făcut foame. Ți e mai foame decât de obicei în ultima vreme? Ai început să auzi mai bine?
— Am auzit ceva mai devreme. Un răcâit.
— Da. Erau noii mei prieteni de la corpul de pază, a zis Austin, dându-mi drumul la bărbie.
— Chiar par a fi niște câini de treabă. A zâmbit trist.
— De fapt, sunt antrenați să ucidă.
— Dar am fost pe la ei ieri și nu au făcut decât să schelălăie și să răcăie în gard.

Austin a încuviințat din cap.
— Câinii pot fi fermecați, a spus el, uitându-se iar îngrijorat la mine.
— Ei bine, i-am auzit iar răcâind în noaptea asta, apoi a început să-mi ghiorțăie stomacul și am coborât la bucătărie.
— Foamea, a șoptit el. Mi-am pipăit buzunarul.
— Da. Turtă dulce.
— Oh! Austin a lăsat aerul să-i iasă încet din piept. Deci nu mănânci carne în seara asta?
— Poftim? Ce e asta? Vreau să spun, ai venit să mă vezi sau să verifici ce mai mănânc?

— Nu, am...
— Și ce vrei să spui când zici că ți-au trebuit câteva săptămâni să intri aici? L-am întrebat eu, clătinând din cap. Mi-ai trimis un bilet la cină. Ți-ai lăsat caietul de desen în dependență ca să-l găsesc. Ai pus desenul cu câini la avizier în atelierul de artă.

Austin a pălit.
— Nu am făcut niciunul dintre aceste lucruri, iubire. Ți jur că e pentru prima oară când am trecut de gard.
— Nu te cred.
— Nu am putut să ajung la tine, dar te-am chemat în noapte, a spus el, uitându-se în ochii mei. Am sperat că mă poți auzi, cumva.
— Te-am auzit, i-am răspuns eu. Ți-am auzit urletul de lup. Ți-am auzit și vocea.

M-a sărutat din nou și am simțit cum căldura mi se răspândește în tot corpul. Buzele îi erau atât de moi, iar brațele lui care mă cuprindeau cu totul erau atât de puternice! Nu voiam să mai plece vreodată de lângă mine.

— Celelalte lucruri pe care mi le-ai spus..., a zis el încet. Cred că le-a făcut cineva de aici de la școală.

— De ce ar face așa ceva?
Austin mi-a dat drumul din îmbrățișare și s-a sprijinit de masa din bucătărie.

— Cred că sperau să te încurajeze să mă atragi aici, la Steinfeld.
— Cum aș putea să fac asta?

— Între noi există o legătură mai puternică decât îți poți închipui. Austin a început să se plimbe prin bucătărie. Cine de-aici știe că mă cunoști?

Am înghițit în sec de jenă.

— Aăă, aproape toată lumea.

— Ah! Obrajii lui Austin s-au înroșit. Ai vorbit despre mine...

— Da, bineînțeles. Vreau să spun, am fost tristă! La ce te aștepti, dacă nu mi-ai dat nici un semn de viață? Am început să cred că tot ce s-a întâmplat peste vară a fost o aventură care a durat cât am fost în tabără și atât. Apoi, te-am văzut în revistă cu fata aia, Eva Maleva, și nu am mai știut ce să cred.

— Nu puteam să-ți scriu, a zis el. Nu puteam să te pun în pericol.

— Pericol să ce? Să mi se frângă inima? Prea târziu, am spus eu, trăgându-i una peste braț.

— Nu, nu am vrut să risc să aflu ceva că mă cunoști.

— A, am înțeles, doreai să-ți protejezi imaginea, iar Eva Maleva este ceva gen prietena perfectă, plină de strălucire sau cam pe-acolo.

— Nu, Eva e...

— Nu vreau să aud!

Austin m-a prins de brațe, ținându-mă în loc.

— Ascultă-mă! Ea e la fel ca mine. E la fel ca noi.

— Da, bogată și faimoasă, am zis eu. Am înțeles. Știu că nu e cine știe ce de capul meu, dar...

— Shelby, Eva e vârcolac. Este verișoară cu mine, de fapt.

— Oh, i-am zâmbit cu părere de rău. Bine, dar de ce nu mi-ai spus până acum?

M-a luat din nou în brațe și a tras adânc aer în piept.

— Păi nu m-ai lăsat să-ți spun.

— Eu tot nu înțeleg, am zis eu, trăgându-mă înapoi, ca să mă pot uita în ochii lui. De ce spui că m-ai pune în pericol?

— Să nu se afle. S-a sprijinit de masă și s-a uitat la mine serios. Te-am urmărit de la distanță cât de des am putut. Și mi-am pus un prieten de la castelul din Muldania să intre în sistemul pe care-l folosiți pentru apelurile video, așa că am văzut conversațiile dintre tine și părinții tăi.

— Muldania?

— Tărâmul meu natal. L-am convins într-un final pe tata că ar trebui să plecăm din Londra, departe de paparazzi. Am cumpărat vechiul castel din Muldania. E aproape de granița dintre România și Iugoslavia...

A tăcut și și-a pus un deget pe buze. Undeva, se auzea dușumeaua scârțâind. M-am uitat spre ușă.

— Deci auzi și tu? M-a întrebat Austin. Am încuviințat din cap.

— Acum, auzul tău e la fel de bun ca al meu, a zis el, iar ochii i s-au întunecat. Asta nu-ți spune nimic?

Am ridicat din umeri.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Dă-mi brațul, să mă uit la el. A întins o mână și mi-a ridicat mâneca de la bluzon, până ce a scos la iveală cicatricea căpătată cu o vară în urmă.

— S-a vindecat. Vreau să spun, e urâtă și mă mai mănâncă din când în când, dar cred că într-o zi am să scap de ea. Doar mama cunoaște o mulțime de doctori în domeniul chirurgiei plastice, la urma urmei.

Austin și-a lăsat capul în jos și m-a sărutat pe cicatrice.

— Iubire, nu vezi? Cicatricea, auzul tău care s-a ascuțit, foamea, ochii...

— Ce e cu ochii mei? Am spus eu.

M-a dus până în fața unui frigider cromat și lucios care se afla într-un colț al bucătăriei. Puteam să mă văd și pe mine, și pe el. Ochii lui Austin erau argintii, reflectând fiecare rază de-a lunii, care intrase în cameră. La fel erau și ochii mei.

— Să mă ia naiba, am spus eu, făcând după aceea un pas înapoi, ca să nu-mi mai văd reflexia. E un joc de lumini.

— Shelby, în noaptea aia, în Tabăra Semilunii...

— Mi-ai salvat viața. Puma aia m-ar fi făcut bucățele. Aș fi devenit mâncare de pisici.

Austin nu a zâmbit.

— Gândește-te bine. După ce te-a atacat puma. Îți amintești că încă eram transformat în lup? Ai avut grijă de umărul meu rănit, iar eu te-am capsat.

— Deja te-am iertat pentru asta. Erai rănit. Nu ai vrut să mă muști.

— Din reflex sau nu, mi-am înfipt dinții în carnea ta.

— Ți-am spus că nu-mi pasă de cicatrice. Îmi conferă mai multă personalitate, am chicotit eu.

— Shelby, sunt foarte serios. Nu e deloc haios. Nu-mi plăcea cum suna vocea lui Austin.

— Bine, sunt numai urechi, am zis eu.

— Ai să te transformi. Ești pe cale să devii ca mine. Mi-a prins fața în palmele lui. Îmi pare foarte rău, iubire. A fost un accident nenorocit. Nu i-aș dori asta nimănui. Mai ales ție.

— Nu mi-ai făcut nimic, bine? Omule, chiar nu mă transform deloc în vârcolac.

— Ba da. Sau, cel puțin, te vei transforma. E doar o chestiune de timp. Austin a rămas iar nemișcat, ascultând scârțâitul dușumelei, pe care-l auzeam și eu. Trebuie să urci pe scară și să te duci în camera ta, a zis el, dându-mi drumul. Vreau să fii foarte atentă.

— Atentă? Ți-am spus, nu e nimic în neregulă cu mine.

Austin s-a aplecat și m-a sărutat iar pe gură, cu foc.

— Poți să negi cât vrei, dar eu văd cum te transformi sub ochii mei, a zis el. Trebuie să te scoatem de aici până nu te transformi complet.

Am simțit cum mi se aprind obraji.

— Nu am să mă transform. Și nu pot pur și simplu să plec de-aici. Îți poți închipui ce ar face Iepurașul și tata dacă aș fugi? Ar lua-o razna.

— Trebuie să plec, însă când putem să ne întâlnim în siguranță, am să-ți las un semn adevărat, ceva ce numai tu și eu știm, sub pernă. Când îl găsești, vino la grajduri în noaptea respectivă. M-a atins iar pe mână cu dosul palmei lui, după care s-a dus cu spatele spre ușă. Până atunci, să fii atentă, a zis el. Să nu ai încredere în nimeni. Știu că sună dramatic, dar sunt anumite forțe care lucrează împotriva alor noștri, căutând să ne expună.

Aproape că am bătut din picior.

— Eu nu sunt de-a ta. Iar cei de la revista People nu dau târcoale castelului Steinfelder, bine? Austin s-a uitat iar cu ochi triști la mine, mi-a trimis o sărutare prin aer și a ieșit ușor pe ușa de la bucătărie.

M-am strecurat pe coridor până la casa scărilor, cuprinsă de sentimentul că sigur trebuia să fug de-acolo repede. Imediat ce am urcat pe prima treaptă, am auzit ușile batante cum scârțâie și cum cineva aprinde lumina în bucătărie. Mai pe furiș decât am crezut că e posibil, am urcat în salturi treptele, am intrat în cameră și am închis ușa.

Toată dragostea pe care o simțisem pentru Austin se amesteca amețitor cu sentimentul mai înfricoșător că era un sâmbure de adevăr în cele spuse de el. M-am uitat în oglindă, încercând să fac din nou ca ochii mei să sclipească în nuanțe de argintiu, dar nu am reușit. Așa parcă m-am simțit mai bine. Suficient de bine cât să mă bag în pat, măcar.

Însă în acea noapte am visat că alergam printr-o pădure deasă. Am visat că m-am trezit într-un trup de lup pe un vârf de stâncă, urlând la Mama Lună. Am visat că făceam lucruri care erau fizic imposibil de realizat fiind Shelby Locke, fata de om. M-am trezit plină de sudoare rece, dându-mi seama că singurul lucru pe care puteam să-l fac era să aleg să nu cred nimic din ceea ce mi spusese Austin. Dacă nu credeam, poate că nu avea să se întâmple nimic niciodată.

Simțind o frică apăsătoare, m-am forțat să mă dau jos din pat și să fac față unei noi zile la Steinfelder, nemaifiind sigură de nimic, în afară de faptul că lumina lunii putea să fie mai periculoasă decât aș fi bănuțit vreodată.

(

ȘASE

— Unde-ai fost aseară?

Marie-Rose și-a fixat clăparii în legăturile schiurilor ei de mare viteză. Era lângă mine și și-a lăsat ochelarii de soare mai jos pe nas.

— Poftim? Mi-am tras fermoarul de la jachetă și apoi mi-am pus căciula tricotată pe cap, peste părul pe care-l prinsesem aiurea în coadă.

— M-am trezit și nu erai în cameră, mi-a zis ea.

— Ah!

Mi-am făcut vânt de la start și am început să alunec ușor pe pârtie, spre restul grupei de la ora de sport. Mai multe fete, care schiau de când începuseră să meargă de-a bușilea, dispăruseră deja după prima curbă. Profesoara noastră, doamna Einhorn, ne-a făcut cu mâna celor care rămăseserăm în urmă, să ne grăbim. Se pare că era medaliată la Olimpiadele de Iarnă și ne

ținea afară destul de mult, chiar dacă majoritatea dintre noi am fi preferat să dăm ture în sala de sport.

Niciodată nu am schiat prea mult, însă după câteva săptămâni sub îndrumarea doamnei Einhorn, am început să mă obișnuiesc cu sportul acesta. Marie-Rose, a cărei familie avea o cabană de schi pe undeva, era expertă și la probele de viteză pe teren plat, și la schiatul pe pârtie. Dacă nu aș fi cunoscut-o, aș fi urât-o pentru costumul ei de schi roz cu jachetă și pantaloni asortați, perfect potrivit pentru sportul respectiv și enervant de drăguț. Ținuta mea de schi era un amestec nefericit de haine pe care le adusesem cu mine și câte ceva cumpărat din oraș.

— Haide, spune-mi, unde-ai fost? Și să nu-mi zici că la baie, a insistat Marie-Rose, ajungându-mă din urmă. Am verificat acolo.

Mi-am mutat mâinile pe bețe mai confortabil și am împins mai tare, ca să câștig un avantaj din faptul că eram în coborâre.

— Dormei când m-am întors, i-am răspuns eu.

— Da, am obosit să te tot aștept. Deci, spune-mi. Ne-am înclinat amândouă ușor, pentru a profita de viteza prinsă la vale.

— Mi-ai cerut să nu te mai bag în bucluc, așa că nu te mai bag. Fac unele lucruri de capul meu acum.

Nu intenționasem să sune atât de aspru, dar privirea lui Marie-Rose mi-a spus că nu reușisem.

A început să dea mai tare din picioare, depășindu-mă pe terenul plan și apoi încercând să le ajungă din urmă și să le depășească și pe celelalte fete. Îmi venea greu să respir în aerul foarte rece, dar am tras de mine, încercând să o ajung pe colega mea de cameră. Pârția ocolea un pâlc de copaci și apoi urma iar o coborâre. Într-un final, am ajuns-o din urmă înaintea unei pante.

— Am crezut că vrei să fii singură, a zis Marie-Rose, în timp ce găfâiam amândouă la deal.

— Nu am făcut decât să-ți urmez sfaturile. Mi-ai spus...

—. Că nu vreau să intri în bucluc! Nu-ți dai seama că-mi fac griji pentru tine?

A tras mai tare de ea, depășindu-mă în urcare.

— Nu știai? Buclucul e a doua mea natură. I-am zâmbit trist.

Le-am ajuns din urmă pe celelalte fete, iar Marie-Rose și-a croit drum ca o profesionistă prin grupul lor. Aerul pe care-l respiram se transforma instant în norișori albi când am ajuns în vârful dealului, la o altă secțiune plată.

— Nu-ți face griji pentru mine, bine? I-am zis eu. A bombănit nemulțumită.

— Cum pot să nu-mi fac griji, când orice risc pe care ți-l asumi mă afectează și pe mine?

Nu vedeam cum putea să fie adevărat așa ceva și mă cam enerva faptul că lui Marie-Rose se pare că-i păsa mai mult să nu o bag pe ea în belele. Avusesem dreptate să nu am încredere în ea în privința noilor evenimente legate de Austin. Probabil că o să facă infarct dacă o să afle că l-am văzut.

— Nesăbuirea ta e foarte egoistă, să știi, a continuat colega mea de cameră.

Am rămas cu gura căscată. Nesăbuire? Nu avea nici cea mai vagă idee cât de tare mă străduisem să stau în banca mea de când fusesem trimisă la stupida asta de școală și până acum. Am simțit cum îmi ard obrazii, însă în loc să-i spun ceea ce aș fi dorit cu adevărat să-i spun, am lăsat bărbia în piept și am schiat mai repede.

După câteva minute, o lăsasem pe Marie-Rose cu mult în urmă. Alimentată de mânia pe care o simțeam, am dat din greu din brațele și din picioarele mele obosite ca să înaintez. Îmi doream să fiu lăsată în liniște și pace. A început să ningă ușor în jurul meu, încetinindu-mă, dar am continuat să schiez, uitându-mă visătoare la cerul mare și alburiu, minunându-mă de frumusețea copacilor veșnic verzi de pe marginea pârtiei. Nu mai puteam auzi pe nimeni în jurul meu – nici o vorbărie de-a fetelor, nici măcar schiurile lor pe zăpadă. Nu mai auzeam decât sunetele pădurii.

Apoi am zărit o mișcare fulgerătoare printre copaci. Era ceva alb care se confunda foarte ușor cu zăpada. M-am simțit interesată să aflu mai multe, așa că m-am oprit și mi-am scos schiurile. Fără să mă gândesc măcar, am început brusc să urmăresc creatura respectivă printre molizi.

M-am repezit pe o potecă bine ascunsă printre copaci, dorind... Nu, simțind nevoia să ajung din urmă creatura. Din minte mi-a dispărut orice gând legat de Steinfelder și nu mai simțeam că am clăpari în picioare sau haine groase pe mine când am zbughit-o după ținta mea. Trăgeam neregulat aer în piept, mă feream de copaci și mă ghemuiam când treceam pe lângă tufișurile care-mi ieșeau în cale. Mișcarea creaturii era haotică, speriată, ceea ce mă făcea să-mi doresc și mai mult s-o prind.

Era ca și cum trupul meu se afla pe pilot automat, însă toate simțurile mele erau ascuțite. M-am oprit și am adușmănit aerul, încercând să-i prind urma după miros. Iar creatura a continuat să fugă, ca o străfulgerare albă în peisajul alb – zăpada albă și trunchiurile copacilor deschise la culoare. M-am grăbit, sigură că mă apropiam. Nu a trecut mult timp și am ajuns la un iaz înghețat, la marginea căruia m-am oprit din alunecare în ultima secundă.

Acolo, de partea cealaltă a iazului, era un iepure alpin, respirând precipitat, cu o privire speriată. Alergasem după un iepure.

— Dumnezeu! Am mormăit eu, oprindu-mă în fund în zăpadă. Ce e în neregulă cu mine?

Însă știam deja.

— Nu se poate să aibă dreptate. Nu se poate să aibă dreptate, am repetat eu ca pe o mantră. Am rămas acolo, în fund, inspirând și expirând, luptându-mă să nu accept adevărul pe care-l simțeam în fiecare celulă a corpului. Alergasem după un iepure sălbatic. Încercasem să prind prada.

M-am cutremurat.

— Îmi pare rău, micuțule. Cred că ai făcut atac de cord din cauza mea, am strigat eu spre iepure, care rămăsese nemișcat dincolo de iaz, așteptând cu

ochii aținti la mine. Nu mă comport așa de obicei. M-am ridicat în picioare. Sunt doar o fată obișnuită, bine.

Mi-am scuturat zăpada de pe turul pantalonilor, încercând să mă prefac că nu intrasem în panică.

Iepurele a strâmbat din nas de câteva ori, iar apoi s-a repezit printre tufișuri.

Simțeam că-mi plesnesc tâmplele, dar am pornit încet printre copaci, în direcția în care bănuiam că era poteca. Puteam să le aud vorbind pe celelalte fete în depărtare, deci eram destul de sigură că mă îndreptam în direcția bună. Însă, mai mult decât atât, puteam să le miros. Parfum, transpirație, cremă de protecție împotriva soarelui, șampon. Mirosurile răzbăteau spre mine ca lumina unui far. Simțurile mele de lup intraseră în funcțiune.

Până să ajung la marginea cărării, aveam ochii înecați în lacrimi. Austin spunea adevărul. În scurt timp, am să devin sclava lunii. În scurt timp, nu voi mai lăsa acel iepure alpin să mai țopăie fericit pe cărare.

Marie-Rose a alunecat pe zăpadă și s-a oprit lângă schiurile pe care le lăsasem la marginea potecii chiar când ieșeam din pădure.

— Of, Shelby. Nu plânge, a zis ea. Îmi pare rău.

— Nu, nu ești tu de vină. E... nu-i nimic. M-am șters la ochi.

În acel moment, mi-am dat seama mai bine ca oricând că eram singură când era vorba de secretul meu. Singură până ce prietenul meu vârcolac venea să mă salveze. Chiar îmi era greu să suport gândul că trebuia să mă bazez pe altcineva să mă salveze. Eram obișnuită să ies singură din greutăți, să am grijă singură de mine însămi. Dar nu puteam să nu iau în calcul niște lucruri:

Atracția lunii va deveni mai puternică.

Foamea mea va crește în intensitate.

Iar atunci, oricine se afla în jurul meu, inclusiv Marie-Rose, va fi în pericol.

Cu mintea plină de griji, m-am forțat totuși să mănânc supa de pui apoasă cu găluște pe care ne-au băgat-o pe gât la prânz în ziua respectivă. Ce urma să mi se întâmple? Dacă Austin nu mă scotea de aici? Cât timp mai aveam la dispoziție înainte să mă transform complet în vârcolac?

Încă îmi era foame după amărâta aceea de masă, bineînțeles, așa că m-am ascuns într-un separeu din baie și am halit ultima turtă dulce, pe care o aveam în buzunarul bluzonului. Pentru o secundă, gustul dulce și aromat mi-a luat gândul de la sentimentele îngrozitoare care mă încercau și m-am simțit ceva mai bine. Aproape că încetase să-mi mai fie milă de mine însămi când am intrat și m-am așezat în bancă pentru cursul de istorie a Europei ținut de doamna Lemmon, cea mai nesuferită oră pe care o aveam în ziua aceea.

Marie-Rose mi-a împins în față pe bancă un creion ascuțit și mi-a zâmbit. Era clar că se gândea că toată supărarea mea venea din cearta pe care o avusesem cu ea mai devreme. Deși aveam creioane destule, l-am luat zâmbindu-i și am deschis caietul, așteptând tortura. Aș fi vrut să mă fi gândit să-i păstrez lui Marie-Rose jumătate din turtă dulce. Nu era vina ei că era

speriată să nu dea de bucluc. Și dacă ar fi știut în ce probleme mă băgasem eu, ar fi intrat cu siguranță în panică. Era mai bine pentru amândouă să ne împăcăm și să ne facem că totul era în regulă, deși nu era chiar așa.

Doamna Lemmon a intrat în clasă la un minut după ce s-a sunat și și-a trântit poșeta pe masa care se afla în fața clasei.

— Doamnelor! A mârâit ea la noi. Sunt foarte dezamăgită de lucrările voastre cu temă liberă.

Ochii ei de un albastru tăios ne-au fulgerat din spatele pleoapelor adânci, iar sprâncenele i s-au apropiat de parcă erau trase cu niște sfori. De când Iepurașul intrase în viața mea, începusem să cam urăsc chirurgia plastică, chiar dacă ea se afla la baza averii pe care o strânsese tatăl meu. Acestea fiind spuse, tratamentul-minune inventat de tata, Re-Gen, ar fi făcut minuni cu ridurile bătrânei doamne Lemmon.

Se pare că baba s-a prins că o studiam. A ațintit un deget zbârcit în direcția mea.

— Să încep cu dumneavoastră, domnișoară Locke? Am ridicat din umeri, iar Marie-Rose mi-a tras un cot în burtă.

— Aăă, sigur că da!

Doamna Lemmon s-a aplecat asupra băncii mele, iar fusta ei gri din lână m-a atins pe mâna pe care aveam iritația.

— Cred că ai fi reușit să faci o lucrare mult mai bună despre Napoleon Bonaparte dacă măcar ai fi deschis manualul. A murit în exil pe Insula Sf. Elena.

A dat drumul lucrării mele, care a plutit până pe bancă. Nimeni din clasă nu avea nevoie de binoclu ca să vadă cerneala roșie de pe prima pagină, care te zgâria pe ochi.

Aăă, mulțumesc.

A luat o altă lucrare de pe catedră.

— Și domnișoara Genereau, a spus ea, ducându-se în dreptul lui Marie-Rîșe. Într-o lucrare despre Arhiducele Ferdinand, ai fi putut face referire la faptul că moartea lui a declanșat Primul Război Mondial.

Marie-Rose s-a făcut mică în bancă. Puteam să-mi dau seama că spera ca doamna Lemmon să nu-i spună lui maman despre nota ei mică.

— Nu există în tot acest teanc decât o lucrare cu notă de trecere. Doamna Lemmon s-a așezat pe marginea catedrei și a ridicat o lucrare cu un 10 roșu și strălucitor pe ea. Apartține domnișoarei Patricia Sherman.

Toate fetele din clasă s-au întors să se uite la fata slăbuță și părul cârlionțat al fetei care stătea în spatele clasei. Fata unui mare afacerist care avea mai multe depozite prin Chicago, Patricia nu spunea prea multe la ore, dar îți lăsa mereu impresia că ascultă. Când și-a auzit numele, s-a înroșit și s-a făcut că mângălește ceva în caiet.

Doamna Lemmon a început să citească cu voce tare:

— Johanas Steinfelder, văr de departe al lui Sigismund de Habsburg, a pus bazele castelului Steinfelder în anul 1440, în timpul războiului din vechiul

Zürich și înainte ca Sigismund să fie excomunicat de papa care conducea Biserica în acele vremuri. Bogățiile sale au fost strânse în timpul luptelor pe care le-a purtat în teritoriile vecine. Printre cuceririle sale se pot număra: o parte din Bulgaria, valea unui râu din Munții Carpați și mica țară Muldania. Stindardul său de luptă – armăsarul ridicat în două picioare, gata de luptă – este foarte cunoscut în Europa ca fiind însemnul unei frății foarte vechi și se regăsește în numeroase opere de artă din castelul Steinfelder.

Muldania. Creierul meu a început să cearnă informațiile din textele istorice pe care le studiasem la ora doamnei Lemmon, încercând să-mi aduc aminte unde mai auzisem acel nume.

Doamna Lemmon a continuat să citească fără inflexiuni, fără să ia în seamă figura roșie a Patriciei și faptul că restul fetelor din clasă începuseră să caște.

— Castelul, fortificat cu creneluri din fier și piatră, era considerat impenetrabil în fața oricărui atac, însă ducele era mereu vigilent, temându-se de răzbunarea forțelor pe care le decimase în Muldania. Ducele a murit aici în 1494, ajungând ca la bătrânețe să fie bântuit de imaginea unor creaturi malefice care-l căutau pentru a se răzbuna. Bătrâna profesoară s-a dus și a lăsat lucrarea pe banca Patriciei și s-a îndreptat apoi spre harta de pe perete. Singura întrebare care a rămas fără răspuns este de ce s-a dus ducele să cucerească niște țărâmurii atât de îndepărtate. Această întrebare, deocamdată, a rămas fără răspuns în cărțile de istorie.

A arătat spre granița dintre România și Iugoslavia și mi-am amintit deodată. Muldania. Țărâmul natal al lui Austin, unde tatăl lui tocmai a cumpărat vechiul castel al familiei. Ducele avusese un rol în exterminarea vârcolacilor. În exterminarea noastră.

Stai un pic! De ce anume mă aflu eu la Steinfelder? Mi-am scormonit creierul să-mi amintesc cum dăduse Iepurașul de această școală. Mi s-a părut brusc o coincidență prea mare ca eu să fi nimerit din greșeală tocmai în castelul ducelui care încercase să distrugă toți vârcolacii de pe fața Pământului. Ce spusese Austin despre existența unor forțe care încercau să scoată la lumină existența vârcolacilor? Dacă era cineva chiar la această școală care lucra pentru aceste forțe? Poate că, în tot acest răstimp, mă folosiseră pe mine ca să-l atragă pe Austin într-o capcană și aveau de gând să-l ucidă aici, continuând munca începută de duce?

Chiar dacă acest spion, oricine-ar fi fost el, nu-mi aflase încă secretul legat de lupi, am simțit că și Austin, și eu eram în mare pericol dacă nu scăpăm de-aici cât mai curând.

(

ȘAPTE.

În fiecare seară după cină, în vreme ce noi fetele ne adunam în sufrageria comună, în fața șemineului uriaș, pentru a învăța sau pentru a practica jocuri de societate, doamna Lemmon făcea baie. Baba stătea la înmuiat cel puțin o oră, consumându-ne toată apa caldă, ca apoi să iasă din baie arătând și mai

zbârcită, ca să ne trimită pe toate la etaj pentru că venise ora stingerii. Dacă aveai cumva ghinionul să aștepti să faci baie după cină, apa rămasă era rece ca gheața.

Însă în seara aceea nu m-am plâns. M-am prefăcut că mă doare stomacul, m-am scuzat că nu pot să joc Scrabble – mă invitaseră Marie-Rose și Patricia – și m-am dus la etaj. Dacă voiam să am o șansă să-i trimit un mesaj lui Austin, acum era momentul cel mai potrivit. Laptopul doamnei Lemmon era cel mai accesibil mijloc de a contacta pe cineva din afară și, în vreme ce ea își freca încrețiturile de pe pielea ei obosită, eu am trecut la acțiune. Voiam să-i transmit lui Austin ce aflasem despre duce. Și, chiar dacă stabiliserăm un mod în care el să mă contacteze când urma să ne întâlnim, nu hotărâserăm nici o modalitate de a-i transmite eu ceva. Nu credeam că era bine să nu-i spun cât mai repede ceea ce aflasem, așa că trebuia să mă folosesc de acel laptop.

Mi-am băgat capul în camera lui Lemmon și am fost fericită să aud cum curge apa dincolo de ușa băii sale proprii. Am auzit-o cotcodăcind, așa că am presupus că vorbea la telefonul mobil, probabil cu Massimo iubirea ei aflată la distanță. Era o veste super, pentru că astfel el nu era online, așteptând-o, când mă conectam eu. Am aruncat o privire peste umăr ca să mă asigur că nu era nimeni pe coridor și am închis ușa de la camera lui Lemmon după mine, dar nu de tot.

Pe biroul ei erau împrăștiate multe hârtii, ca și cum ar fi stat acolo mai devreme și ar fi corectat lucrări. Am avut grijă să nu mișc niciuna de la locul ei când m-am așezat pe scaun. Când am apăsât pe butonul de pornire al laptopului Mac, ecranul s-a luminat și a apărut căsuța în care trebuia să scriu parola. M-am uitat în jurul meu după indicii.

Pe peretele de deasupra biroului se afla mic avizier pe care erau lipite poze cu diverse grădini de pe undeva, probabil din Anglia, precum și fotografia a trei fete blonde, despre care am presupus că erau nepoatele ei. La baza avizierului era lipită o carte de vizită de la brutăria din partea locului. În spatele meu se afla un pat perfect făcut, acoperit cu o cuvertură împletită, cu un model afgan. Pe o noptieră simplă erau o vază cu hortensii de mătase și o oglinjoară. În fața ferestrei se afla un balansoar. Nu era nici un indiciu în jurul meu.

Râsul răgușit al doamnei Lemmon s-a auzit iar.

— Bine, ce-ar fi să încerc Massimo, am zis eu și am scris la calculator, dar acesta mi-a respins parola. Harriett+Massimo, am bombănit eu. Nu. Mă întrebam cât de complicată ar trebui să fie o parolă ca s-o rețină ea, având în vedere că avea un milion de ani și calculatoarele erau ceva nou pentru ea, oricum. Și, imediat ce mi-a trecut asta prin cap, am ridicat tastatura și am văzut un bilețel lipit sub ea.

Am zâmbit, tastând „Lemmon_0907972! #@”, o parolă dată probabil de administratorul rețelei securizate de la Steinfeld.

— Fraiero, am șoptit eu când ecranul calculatorului s-a iluminat.

Am intrat direct în programul folosit pentru apeluri video și am tastat „Austin”, căutându-i profilul. Nimic. Nu avea cont pe acel site, ceea ce nu era o

mare surpriză, din moment ce-și petrecea o mare parte din timp ascunzându-se de paparazzi și de public. Am ieșit repede de pe site și am intrat în programul de trimis e-mailuri. Am auzit apa oprindu-se în încăperea de-alături. Lemmon își umpluse cada. Nu mai aveam mult timp la dispoziție, așa că am compus repede un e-mail.

A, Verifică cine e proprietarul castelului Steinfeld. Putem să ne întâlnim mâine-seară, te rog? E urgent.

Pup, S.

După ce am apăsat pe „Trimite”, am șters istoricul motorului de căutare pe net, sperând că e suficient ca s-o induc în eroare pe Lemmon sau pe oricine ar fi verificat activitatea pe internet a laptopului. Măcar pentru o vreme. M-am deconectat și am oprit calculatorul.

Când m-am ridicat de la birou, am auzit mișcare pe coridor. M-am lăsat la podea și m-am târât să arunc o privire pe ușa întredeschisă. Am văzut balerinii tociți ai lui Marie-Rose îndreptându-se spre camera lui Lemmon. Cineva venea chiar în urma ei. M-am îndepărtat de ușă și m-am strecurat sub pat.

— Nu știu sigur unde este, dar nu putea să ajungă prea departe, am auzit-o pe Marie-Rose smiorcăindu-se cu vocea ei plângăcioasă, în momentul în care a intrat în cameră.

Persoana cu care vorbea, oricine ar fi fost aceea, a rămas pe coridor fără să scoată un cuvânt.

Între timp, piciorul lui Marie-Rose s-a apropiat la un centimetru de mâna mea – aproape că m-a călcat pe degete. Mi-am pus o mână la gură, sperând că nu fac zgomot respirând. Dacă Marie-Rose mă vedea sub pat, putea să mă pârască profesoarei și eram mâncată.

— Nici aici nu este, a zis Marie-Rose, întorcându-se spre ușă. Shelby a spus că o doare stomacul și se duce să se culce. Asta e tot ce știu.

— E inacceptabil, a bombănit persoana de pe coridor, aceasta fiind o expresie atât de întâlnită la Steinfeld, încât nu știam ce profesoară putea fi... Bine, în afară de Lemmon, care era în cadă.

Am auzit-o pe Marie-Rose suspinând.

— Nu știu cum mi-a scăpat. Vă rog, nu e vina mea.

Am simțit cum mi se pune un nod în gât. Marie-Rose va fi învinovățită pentru că eu mă fofilasem? M-am gândit să ies imediat de sub pat și să mă predau. Dar nu am ieșit. Nu eram atât de nebună.

— Îmi fac treaba foarte bine, a zis Marie-Rose pe un ton sfidător. Am s-o gălesc.

Mi s-a ridicat părul la ceafă. Treaba? Ce naiba voia să spună? Era treaba ei să stea cu ochii pe mine? Am auzit pe cineva pufnind, în semn de protest, iar apoi Marie-Rose a ieșit din cameră. Imediat ce am fost sigură că au plecat, am ieșit de sub pat. Auzeam apa cum se scurgea din cada lui Lemmon. Putea să iasă din baie în orice secundă. M-am grăbit să mă strecur pe coridor tocmai la timp cât s-o văd pe Marie-Rose cum dă colțul.

M-am repezit pe trepte spre bucătărie. Când bucătăreasa era cu spatele, am luat o ceașcă din dulap și am umplut-o cu ceai dintr-un ceainic de pe masă. M-am oprit după ce am trecut de ușile batante, încercând să mă calmez. Apoi m-am îndreptat spre sufragerie, unde era toată lumea.

— Aici erai! Am auzit-o eu pe Marie-Rose. Mi-am făcut griji pentru tine.

S-a repezit spre mine, cu o figură de soră mare îngrijorată.

— A, mă căutai cumva? A trebuit să iau ceva de stomac, am spus eu, sorbind din ceai. Mă întorc sus, în pat.

Domnișoara Kovac și Madame LaCroix erau în picioare la baza scării, sub portretul ducelui Steinfeld. Afișau pe chipuri niște încruntături care se potriveau de minune una cu cealaltă.

— Noapte bună, le-am spus eu cu o voce super veselă.

Domnișoara Kovac mi-a pus o mână pe umăr când am încercat să trec pe lângă ea.

— Shelby, așteaptă, a zis ea și a întins o mână undeva spre spatele meu, pe la mijloc. Ai un... Cum se spune..., ești murdară de praf!

Am simțit cum roșesc toată, dar am continuat să merg.

— Locu-ăsta e plin de-așa ceva, i-am spus eu cu nonșalanță.

Apoi am mai făcut un pas și încă unul, până ce am ajuns la mine în cameră. Deși acum nu mai eram convinsă că eram în siguranță, nici măcar aici.

În seara aceea, cu doar câteva minute înainte ca doamna Lemmon să ne dea stingerea, Marie-Rose s-a furișat în camera noastră. Eu eram deja în pat, frunzărind cartea de istorie a Elveției pe care o împrumutasem de la Patricia, după ce auzisem ce scrisese la lucrare. Acum doream să citesc cât mai multe despre ducele Steinfeld. Voiam să aflu despre legătura sa cu Muldania și tot ce putea însemna asta pentru Austin și familia lui. Pentru mine.

— Bună, a zis Marie-Rose.

Am închis cartea și m-am întors într-o parte, cu fața la perete.

— Încă te mai doare stomacul?

— Da, am zis eu.

Și, de fapt, nu minșeam. Îmi forfotea stomacul, era probabil din pricina unui cârnăcior cu gust îngrozitor pe care-l avusesem drept cină, combinat cu stresul.

— Îmi pare rău, a zis ea.

M-am răsucit cu fața la ea tocmai când stingea lampa aflată între paturile noastre.

— De ce te simți tu responsabilă pentru mine?

— Poftim?

— Mai devreme, pe pârtia de schi, ai spus că tot ceea ce fac eu te afectează. Ce ai vrut să spui cu asta? Marie-Rose și-a tras pătura până la gât, acoperindu-și pijamaua înflorată.

— Orice prieten își face griji.

— Însă ce era cu partea aia despre faptul că te afectează...

Mi-a aruncat un zâmbet jenat.

— Ți-am mai explicat o dată, dacă tu, colega mea de cameră, intri în bucluc, și eu, prin asociere, intru în bucluc.

— Așa zici tu.

— A, nu mai crezi că maman e în stare să mă pedepsească îngrozitor? Crezi că am inventat așa ceva?

— Nu am spus asta.

Figura lui Marie-Rose a împietrit.

— Asupra mea se fac presiuni pe care nici măcar nu ți le poți imagina, a spus ea. Și știu că nu ai fost la bucătărie tot timpul în care ai lipsit în seara asta.

— Ce mai contează?

Îmi era greu să-mi ascund furia din voce.

— Tu doar să fii atentă, a continuat ea.

Înainte să apuce să-mi întoarcă spatele, am văzut o licărire de teamă în ochii ei. Și pot să spun că am mirosit frica ei, ceea ce era ciudat să afirm despre emoția pe care o simțea colega mea de cameră, dar așa era. Noile mele simțuri de lup se activaseră complet. De ce îi era frică? Sau de cine? Poate că asta era întrebarea mai bună.

Nu se putea să-i fie frică de mine, pentru că nu știa despre noua mea condiție și, oricum, mai erau câteva săptămâni până ce luna plină va lumina din nou castelul Steinfelder. Câteva săptămâni până ce totul va ieși la iveală. Până atunci, majoritatea elevelor se vor afla acasă cu familiile lor. M-am cutremurat, gândindu-mă cum ar fi fost să mă duc acasă în Beverly Hills și să mă transform, pentru prima oară, într-o creatură blănoasă.

Ritmul în care Marie-Rose respira s-a schimbat imediat ce a intrat în lumea viselor. Eu am mai stat trează o vreme, urmărind umbrele și știind că, la un moment dat, urma să devin o parte din ele. Trebuia să vorbesc cu Austin. Puteam doar să sper că primise e-mailul pe care i-l trimisese de pe laptopul lui Lemmon și că va încerca să ne întâlnim în noaptea următoare.

„Tortul cu ciocolată e ornat cu bucățele de biscuiți Oreo și cu viermișorii mei gumați preferați, într-un mod haios de tort-care-arată-ca-o-grădină. Vântul de vară adie și părul îmi flutură în jurul feței, iar straturile de trandafiri din fața casei noastre din Beverly Hills sunt pline de flori. Soarele strălucește voios, razele lui mângâind pământul, reflectându-se în mici scântei în farfuriile și paharele de pe masă. Iepurașul râde în timp ce-i taie tatei o felie uriașă de tort. Lângă masa din sticlă, un băiețel se leagănă într-un scaun de bebeluș, mozzolit la gură de glazură și ciocolată.

Când duc din nou o gură de tort la gură, Iepurașul îmi zâmbește fericită. A făcut prăjitura cu mâna ei, instinctul său matern față de mine intrând în cele din urmă în funcțiune. Lumânările pentru ziua mea stau uitate pe marginea platoului pe care se află tortul, acoperite cu cremă de unt, iar eu le iau una câte una, lingând crema de pe ele. Îi zâmbesc Iepurașului, îndulcită de-atâta ciocolată, și mă simt în largul meu, cuprinsă parcă de dragoste sau de un

sentiment asemănător. Aceasta este familia mea. Las pe masă ultima lumânărică și mă întind să mai iau niște tort, cu mâna, uitând de furculiță. Vreau să mănânc tot, să mă înec de-atâta ciocolată minunată, de-atâta dragoste.

— Locke, am auzit eu o șoaptă răgușită, care nu avea cum să fie de la mine din curte. Locke! Am auzit iar, ca apoi să mă tragă cineva de cot.

Încerc să scap de persoana aceea, oricare-ar fi ea. Vreau să rămân la petrecere. Mai iau o mână de ciocolată, chiar din mijlocul tortului, asigurându-mă că apuc și câțiva viermișori gumați. Iepurașul chicotește și bate din palme, atât de fericită că m-am înfipt cu mâinile de-a dreptul în tortul ei! Tata se uită la noi toți -familia lui – și ochii îi strălucesc de mândrie.

Pleosc!

Am deschis ochii.

Doamna Lemmon se uită fix la mine, cu mâna ridicată.

— Îmi pare rău, draga mea. Mergeai... În somn. Cred că pot spune așa, a continuat ea.

M-am frecat pe obraz, căci mă ustura, și am simți ceva umed. Mi-am luat mâinile de pe față, dându-mi seama că eram murdară pe ele de ceva închis la culoare.

— Unde sunt?

Doamna Lemmon m-a prins de umeri, surprinzându-mă cu gestul acesta calm.

— Ești în bucătărie.

Era ceva blând în vocea ei, ceva ce m-a pus pe gânduri.

M-am uitat iar la mâinile mele, întorcându-le pe o parte și pe alta în lumina palidă care venea dinspre ferestre. Nu puteam să-mi dau seama ce aveam pe ele, dar miroseau oricum a tort de ciocolată.

— Ce e asta?

— A, da. Doamna Lemmon mi-a dat drumul. Hai să te cureți, a zis, dându-mi un prosop de bucătărie.

L-am luat din mâna ei, încă neștiind ce să înțeleg.

— Ar trebui să aprindem lumina?

— Nu e nevoie să trezim pe toată lumea cu lumina. E unu noaptea, Shelby.

— E unu? Am ridicat mâinile aproape uscate la nas și am simțit mirosul greu, metalic. Sânge? Am zis eu, iar frica din vocea mea nu lăsa loc de interpretare.

Doamna Lemmon a încuviințat și a întins mâna către o tavă de plastic goală care se afla pe masa din bucătărie.

— Te-am găsit mâncând niște bucăți de carne crudă pregătite pentru friptura ce urma să fie servită mâine la prânz personalului, a spus ea. Cred că ai mâncat două sau trei.

— Doamne!

M-am repezit la chiuvetă și am început să mă spăl pe mâini cu săpun. Cuvintele lui Austin – Să nu ai încredere în nimeni!

— Îmi răsunau în cap ca o alarmă de incendiu. Eram plină de sânge și doamna Lemmon mă prinsese.

— Hai să nu intrăm în panică acum, a zis doamna Lemmon, punând tava goală la scurs. Am să-i spun bucătăresei că am coborât eu noaptea ca să-mi iau un pahar cu lapte și am găsit tava răsturnată în fața camării și fripturile pe jos, murdare. Doar se știe că hoasca nu curăță niciodată pe jos pe-aici. O să creadă ce-i spun.

Mi-am băgat mâinile sub jetul de apă care curgea de la robinet, uitându-mă la vârtejul de apă plin de sânge care se formase în dreptul scurgerii. Însă șocul pe care l-am simțit când mi-am dat seama că mâncasem în somn nu se compara cu șocul cauzat de bunătatea doamnei Lemmon. În fiecare secundă, mă așteptam să aprindă lumina și să urle după Madame LaCroix.

— Eu..., ăăă..., vă mulțumesc, am bâiguit eu, făcând un pas înapoi.

A dat din cap în semn că m-a auzit și apoi m-a mângâiat pe obraz.

— Ai fost somnambulă toată viața ta, nu-i așa? Am clătinat din cap.

— Nu cred.

Doamna Lemmon a clătit la chiuvetă tava în care fusese carnea.

— Primul meu soț, Eddie, făcea asta tot timpul. Dădea telefoane și apoi nu-și mai amintea de ele.

Odată, a gătit un pui întreg la rotisor, cu tot cu piure și garnitură de mazăre. Mi-a aruncat primul zâmbet pe care-l văzusem vreodată pe chipul ei. Poți să duci o viață perfect sănătoasă. Eddie așa a făcut, cel puțin până ce avionul pe care-l pilota pentru Flota Regală nu a fost doborât. Însă asta nu are nici o legătură cu ceea ce făcea el în somn.

— O, îmi pare rău, știți, pentru Eddie.

M-am șters pe mâini pe un prosop curat și am privit-o pe Lemmon cum freacă tava cu detergent.

Nu a ridicat privirea la mine în timp ce făcea asta. Poate că nu dorea să-mi exprim părerea de rău pentru Eddie.

— Cred că e gata, a zis ea, lăsând tava la scurs în chiuveta goală.

— Doamnă Lemmon, nu știu cum să vă explic ce am făcut. Nu știu ce se întâmplă cu mine, am spus eu, pe jumătate chiar sinceră.

— Nu-ți face probleme pentru asta. Am să fiu discretă. O astfel de problemă poate fi foarte jenantă. A clătinat din cap. Văd și eu ce vă dau vouă, fetelor, de mâncare. Și eu aș fi avut nevoie de un pic de fier, dacă eram elevă. Mai ales în perioada asta a lunii. Mi-a aruncat un zâmbet înțelegător.

— Poftim?

— Am auzit mai devreme că ai probleme cu burta, Locke. Nu e greu să faci legătura, mai ales când ai lucrat cu fete atâția ani.

— A, da, am zis eu, făcându-mă că înțeleg. Probabil că lucrați dintotdeauna la Steinfeld, nu?

Doamna Lemmon s-a îndreptat de spate.

— La Steinfeld, nu. M-am mutat aici la începutul acestui semestru, ca și tine. Însă am vechime în diferite școli, a continuat ea.

— V-ați sacrificat toată viața pentru a ajuta elevele. Să știți că e un lucru chiar tare.

Am zărit sclipirea unui nou zâmbet, dar apoi Lemmon a luat o sticlă cu pulverizator și a stropit masa din bucătărie. Am luat o cârpă și am șters stropii de sânge.

— Să știi, întotdeauna, voi, cele mai răzvrătite aveți nevoie de puțină bunătate, a zis doamna Lemmon, aruncând cârpele în coșul de rufe murdare din colț. De-a lungul vieții voastre s-a întâmplat ceva dureros, care v-a transformat în ceea ce sunteți.

Am ridicat din umeri. Poate că Lemmon avea dreptate, dar nu voiam să vorbesc cu ea despre nimic dureros din viața mea. Nu prea era stilul meu.

Doamna Lemmon m-a apucat de brațe și s-a uitat adânc în ochii mei.

— Vreau doar să știi că nu ești singură, draga mea. După ce a spus asta, s-a întors și a plecat, lăsându-mă în bucătăria liniștită.

Eram șocată de ceea ce tocmai se întâmplase. Nu știam că scorțoasa de Lemmon ascundea o inimă caldă. Încă mi se învârtteau toate gândurile în cap în urma dialogului avut cu ea și m-am dus să iau un pahar cu apă, ca să scap de gustul îngrozitor din gură. Mâncasem carne crudă. Rahat!

Îl surprinsesem pe Austin făcând același lucru în Tabăra Semilunii. Cred că scena i se păruse îngrozitoare lui Lemmon, cu mine halind bucățile de carne crudă, cu sângele prelingându-mi-se din gură. M-am uitat iar la mâinile mele, simțindu-mă recunoscătoare că, spre deosebire de Austin, nu mă transformasem complet în lup în timpul acestui festin. Îmi fusese pur și simplu foame. Atât de foame, încât visasem tort, în timp ce mâneam carne crudă. Era de rău. Chiar de rău.

Stai așa – carne crudă? Personalul primea friptură? Nedreptatea în privința mâncării la Steinfeld trecea dincolo de simplele bunătăți la cuptor. Oftând, am pus paharul în chiuvetă. Când m-am întors să plec, am văzut-o pe Marie-Rose stând lângă ușă.

— Ce faci aici? A șoptit ea.

— Am băut apă, i-am răspuns eu, trecând pe lângă ea și ieșind pe ușă. S-a luat după mine pe scări și m-a ajuns din urmă la capătul treptelor.

— Shelby, stai!

— Nu, nu vreau să stau. Și de ce ești tot timpul pe lângă mine?

I-a picat fața.

— Vreau doar să...

— Ești îngrijorată. Am înțeles asta. Bine, acum mă duc la culcare.

Am pornit pe coridor, până în cameră, unde m-am prăbușit în pat, simțindu-mă destul de prost. Însă, când mi-am așezat perna mai bine sub cap, am dat peste ceva ascuns sub ea, care mi-a făcut inima să-mi tresalte în piept. Un pachet de viermișori gumați. Era un semn de la Austin care-mi amintea de noaptea aceea, în tabără, când îmi adusese viermișorii pe care-i primise de la

asistentă. Jos pe pachetul de plastic era scris numărul unsprezece cu o cariocă neagră.

Am ascuns pachetul înapoi sub pernă când Marie-Rose a intrat în cameră. I-am ignorat privirea plouată și m-am dus la fereastră. La capătul câmpului acoperit de nea, am văzut o umbră oare se deplasa foarte repede și care nu putea fi decât Austin. L-am privit cum dispare după cuștile câinilor de la corpul de pază. Am simțit cum mă cuprinde o urmă de speranță, știind că aveam să mă întâlnesc cu el în seara următoare, la grajduri.

Îmi doream să mă ia în brațe și să-mi spună că totul va fi în regulă. Îmi doream să-mi spună că a reușit să conceapă un plan. Și mă rugam să aibă ser la el, ca să mă împiedice să mă transform complet în vârcolac înainte de prima lună plină.

⌋

OPT.

Se presupune că sâmbăta e o zi de relaxare – o zi în care poți să dormi până târziu, să iei un mic dejun relaxat, să-ți vizitezi prietenii și să mergi la mall, însă, bineînțeles, așa ceva nu se întâmpla la Steinfeld. Fiecare sâmbătă începea la fel ca oricare altă zi, cu un castron de cereale înmuiate în lapte, mâncând la mesele lungi de lemn, la ora șapte dimineața fix. Deși era ultima masă pe care multe dintre fete o luau înainte de a pleca în vacanță, mâncarea din dimineața aceasta nu era cu nimic deosebită de lăturile pe care le primeam în mod curent. Trebuie să recunosc, nu mă așteptasem oricum să primim un mic dejun de adio ceva mai deosebit, însă îmi era foame iar. Foarte foame. Și (aproape că) eram în stare să omor pe cineva pentru o clătită.

— Arăți îngrozitor, mi-a zis Marie-Rose, ducând la gură o lingură plină cu cereale.

— Mulțumesc.

M-am abținut să-i spun că și ea ar arăta la fel de îngrozitor ca și mine, dacă ar fi mâncat în somn carne crudă și dacă ar fi fost nevoită să stea tot timpul cu o colegă de cameră care o urmărea ca propria sa umbră.

— Vreau să spun doar că ai nevoie de mai multă odihnă, a adăugat Marie-Rose, de parcă așa ar fi reușit să îndulcească remarcă făcută.

— A, bine. Aproape că am răsuflat de ușurare când Patricia – care era cu noi în clasă la ora de istorie – s-a așezat în fața noastră. Am împins spre ea cartea pe care o luasem cu împrumut. Mulțumesc, mi-a fost de mare ajutor.

— Mai sunt și altele la fel la bibliotecă, mi-a zis Patricia, zâmbind.

Marie-Rose a urmărit schimbul nostru de replici.

— Mai nou ești interesată de școală? M-a întrebat ea.

— Serios. Ce-ar fi să mă lași în pace? Am șuiert eu la ea.

S-a făcut toată roșie la față, s-a ridicat de la masa noastră și s-a dus la cea alăturată.

— Vreo problemă? Am auzit eu vocea lui Madame LaCroix ridicându-se peste zgomotul obișnuit din sala de mese. Credeam că tu și Marie-Rose sunteți bune prietene, a continuat ea, apropiindu-se de mine.

M-am uitat concentrată în castronul cu cereale.

— Da, doamnă.

— Oricare ar fi problema, sper că o veți rezolva într-un mod politic. Nu mi-ar plăcea să fie nevoie să vă scot eu din încurcătură.

— Da, bineînțeles, am spus eu, pe cel mai mîeros ton cu putință.

Madame LaCroix mi-a aruncat o privire severă, de parcă nu știa dacă făceam glume pe seama ei sau eram serioasă. Când a plecat mîndră de lângă mine spre camera unde personalul lua micul dejun, mi-am luat de pe masă castronul cu cereale. Marie-Rose nu a ridicat privirea când m-am dus și m-am așezat pe bancă, lângă ea.

— Deci, poți să-mi spui ce se întîmplă, ca să trecem peste toate ciudățeniile care se petrec între noi?

A mai luat o gură de cereale, mestecînd gînditoare la ele.

— Te-am auzit de pe hol când erai în fața ușii lui Lemmon, am zis eu, născocind ceva în legătură cu locul unde mă aflam. Te-am auzit vorbind despre o... treabă. Ce vrea să însemne asta?

A făcut ochii mari.

— Nu am voie să-ți spun.

— Ei bine, fie îmi spui, fie am să găsesc un mod să o sun pe maman și să mă plîng de asta, am zis eu, apelînd la artileria grea.

Era o problemă foarte serioasă.

Marie-Rose a lăsat lingura cu zgomot în castron.

— Am grijă de tine. Hai să o lăsăm așa.

— De ce ai spus că e treaba ta? Te plătește cineva pentru asta?

— Păi, Marie-Rose s-a șters pe frunte, căci era umedă de transpirație. Nu pot să-ți spun.

— Dar cum putem să fim prietene dacă ții secrete față de mine? Vreau să spun, mi-ai fost cu adevărat prietenă pînă acum? Sau totul a fost doar prefăcătorie?

S-a întors spre mine.

— Bineînțeles că sunt prietena ta. Tocmai de-asta fac ce fac. Tu dai mereu de probleme. Eu am grijă de tine. Eu te feresc.

— Mă ferești de ce?

Fruntea i s-a încrețit din pricina îngrijorării.

— De tine, a zis ea, dar nu mi-a dat mai multe explicații.

— Eu cred că tu ești cea care ar trebui să se ferească. Mi-am lăsat lingura în castron și m-am ridicat în picioare. Am trecut pe lângă o fată din anul întîi care ne servea și i-am aruncat castronul pe tava pe care o căra, după care am ieșit în mare viteză din sala de mese.

Mi se învîrteau toate roțițele în cap în încercarea de a afla cine o angajase pe Marie-Rose să mă păzească și de ce, într-o școală plină de fete cu probleme, ca mine, fusesem luată în vizor să fiu păzită în mod special. Stai așa – dacă nu avea cumva legătură cu faptul că eu nu mă supuneam regulilor? Marie-Rose putea foarte bine să muncească pentru cineva care avea un motiv

mult mai sumbru decât acela de a mă ajuta să nu mai ajung mereu în biroul lui Madame LaCroix.

Mi-am dat brusc seama că ar putea fi chiar de rău și pentru mine, și pentru Austin. Marie-Rose nu trebuia sub nici un motiv să afle că urma să mă întâlnesc cu Austin. Fusesse cu ochii pe mine – poate că de fapt fusesse cu ochii pe Austin.

Mi-am dat seama că asta însemna că prietenia mea cu Marie-Rose era cu adevărat terminată. Îmi pierdusem singura confidentă pe care o găsisem la Steinfelder. Și singura prietenă.

— Nu pleci acasă, nu? Era după-amiază și doamna Lemmon s-a așezat pe fotoliul din bibliotecă.

— Nu, doamnă, i-am zâmbit eu înapoi și m-am apucat din nou să frunzăresc cartea pe care o aveam în față, o altă carte de istorie a Europei din Evul Mediu.

Apoi am auzit niște râsete, așa că m-am uitat pe fereastră și am văzut niște fete care făceau oameni de zăpadă și care se băteau cu bulgări. Ultimul autobuz cu fete plecase cu o oră în urmă, așa că fetele acelea rămăseseră la școală pe timpul vacanței ca și mine, dar cumva își găsiseră un motiv de distracție.

Scena respectivă îmi amintea de iernile pe care le petrecusem în Milwaukee, înainte ca tata să inventeze Re-Gen și să ni se schimbe norocul. Dacă tot stătusem cu Iepurașul în Beverly Hills în ultimii ani, ajunsesem să duc dorul iernilor adevărate, deși aici, la Steinfelder, zăpada nu mă prea bucura, nu cum mă bucura acasă. Și, trebuie să spun din nou, nimic nu mai fusesse la fel după ce plecasem din Milwaukee. Sau după ce mama se stinsese.

Iarna era anotimpul preferat al mamei. Petrecusem atâtea ierni decorând toată casa pentru Crăciun, cu o ghirlandă de vâsc la ușă și șiraguri de floricele de porumb în pom! Știa cel mai bine cum se fac îngerii în zăpadă și exact câte bezele ar trebui puse în ceașca de ciocolată caldă perfectă. Nu era corect să se ducă așa...

Am simțit cum îmi ard obrajii, așa că m-am concentrat la cartea aflată dinaintea mea, lăsând să treacă pe lângă mine gândurile la iernile trecute.

Aflată lângă șemineu, doamna Lemmon a deschis o pungă și a scos andrelele de tricatat. Nu știam că e atât de îndemânată, dar părea că se pricepe, făcând ochiuri pe andrele.

— Pari destul de interesată de istoria castelului, a zis ea, arătând cu mâna spre teancul de cărți.

— Cred că lucrarea Patriciei m-a cam inspirat, am spus eu.

Buștenii trosneau în vatră, căldura radiind în toată camera. Pe poliță se afla un alt portret de-al ducelui stând cu ochii pe noi, lumina flăcărilor reflectându-se în fiecare tușă de culoare lucioasă.

— A fost o adevărată personalitate, a zis doamna Lemmon, arătând spre duce. A fugit în lume cu un grup de personaje cam colorate pretinzând că a plecat într-o misiune pentru salvarea continentului. Mai mulți principii i-au

finanțat campaniile, plătindu-l ca să se lupte și să înlăture cine știe ce nu le convenea sau ce li se părea fără de înțeles.

— Un mercenar, am zis eu.

— Cam așa ceva, da.

S-a încruntat la ghemul roșu pe care-l avea în mână, scoțând un sunet aprobator de undeva din gât.

— Ce tricotați?

Lemmon a ridicat lucrul ca să-l pot vedea. Era destul de chinuit, dar nu arăta îngrozitor.

— Lucrez la fularul acesta de câteva săptămâni, dar se pare că nu reușesc să-l fac să iasă cum trebuie, a spus ea. Nu cred că o să fie gata la timp, de Crăciun.

— N-ar fi mai ușor să cumpărați unul? A început să râdă.

— Da, bineînțeles. Scopul e să faci ceva cu mâinile ale pentru cineva, ca să însemne mai mult. Te gândești la persoana respectivă la fiecare ochi pe care-l faci cu andreaua, înțelegi?

— A, da. Am înțeles.

— Tu nu ai o listă de cadouri pentru Crăciun pe care trebuie să le cumperi? O să vă ducem pe câteva dintre voi în oraș mâine, ca să vă luați unele chestii.

— Nu știu ce să spun despre trimis cadouri acasă. Familia mea e cam prinsă cu altele, am spus eu încet. Mama mea vitregă va avea un copil.

Ochii doamnei Lemmon s-au luminat brusc.

— Păi, poate atunci ai vrea să înveți și tu să tricotezi? Ai putea să-i faci o păturică micuțului.

Îmi era atât de dor de familia mea în momentul acela, că simțeam că o să mi se frângă inima în piept. Urma să am un frățior sau o surioară și, oricare ar fi fost situația, erau familia mea. Sau măcar încă erau familia mea. Cine știe ce se va întâmpla când vor afla adevărul despre mine? Sigur nu vor vrea un animal în preajma copilului. Am simțit cum lacrimi fierbinți îmi curg pe obraji.

— Vai de mine, draga mea! Am atins un punct sensibil, a zis doamna Lemmon. Sunt cam îndrăzneată, vezi tu?

I-am aruncat un zâmbet printre lacrimi.

— Nu, v-ați oferit să mă ajutați din bunătate, vă mulțumesc. Sunt bine.

Mi-am șters ochii cu mâneca bluzei.

— Atunci, să-mi spui dacă vrei. Tricotatul ăsta mai alungă plictiseala iernii, să știi.

— Pentru cine e fularul?

Doamna Lemmon s-a înroșit la față și mi-a aruncat o privire tăioasă.

— E pentru un prieten, Locke.

— Ah!

M-am prins. Massimo. Am lăsat-o să-și păstreze secretul și să tricoteze în continuare, ca să mă concentrez mai departe la cartea din fața mea.

Am dat pagină după pagină, citind despre ducele Steinfeld și despre cum i-a persecutat el pe tot felul de oameni dubioși de pe tărâmurile îndepărtate, distrugând diversitatea. Despre cum a murit, speriat de răzbunarea unor creaturi îngrozitoare. Cartea avea și o ilustrație care reproducea tabloul de pe coridor, cel cu ducele călare pe un cal sur, gata de luptă. Gata să elimine oameni pentru prețul corect. Poate că erau oameni ca Austin și familia lui. Ca mine.

După tot ce se întâmplase în ultima vreme, aproape că uitasem că voiam să aflu cum de ajunsese eu la Steinfeld. Trebuia să aflu.

— Doamnă profesoară, am zis eu, sunt îngrijorată pentru mama mea vitregă. Știți, trebuie să stea la pat până ce vine copilul. Credeți că m-ați putea lăsa să fac un apel video rapid acasă? Știu că nu e vremea...

Doamna Lemmon a lăsat andreele din mână și s-a uitat la ceas.

— E împotriva regulamentului, Locke.

I-am aruncat o privire de cățel abandonat, cea mai bună pe care puteam s-o mimez.

— Vă rog, nu durează mult.

— Bine, ținând cont că ai trecut prin atâtea, poate că e o idee bună, a zis ea, ridicându-se de pe scaun.

Nu mai e nimeni prin preajmă. Stai să iau calculatorul din biroul lui Madame!

După câteva minute, care au trecut repede, stăteam în fața ecranului calculatorului, cu ochii la Iepuraș, care era somnoroasă. Doamna Lemmon, care a vrut să-mi acorde un pic de intimitate, se retrăsese spre ușa de la intrare și se apucase să tricoteze iar.

— Tatăl tău încă doarme, a zis Iepurașul, căscând. Eu am stat pe internet ore în șir încercând să găsesc un pătuț. Sunt atât de multe de făcut!

— Da, am zis eu.

— E totul în regulă acolo? Vrei să-l trezesc pe tatăl tău?

— Nu, de data asta am vrut să vorbesc pur și simplu cu tine, i-am zis eu.

Mi-a zâmbit și aproape că m-am simțit vinovată, văzând cât de larg și strălucitor era rânjetul ei, de parcă ar fi fost cu adevărat fericită că discutăm. Că am vrut să vorbesc numai cu ea.

— Deci, ce se întâmplă, draga mea?

M-am strâmbat în sinea mea din pricina celui „draga mea”, dar am trecut peste asta și am continuat cu ce aveam de vorbit.

— Păi, mă întrebam, pentru că, știi, sunt multe fete aici la școală din multe locuri, cum ai aflat de școala asta? Vreau să spun, de ce mă aflu tocmai aici?

Zâmbetul Iepurașului a fost șters de o umbră de dezamăgire.

— A, am crezut că vrei să discutăm așa, ca între fete. Știi și tu, despre... Despre chestii feminine.

Am înțeles din ezitarea ei că își dorea să vorbim mai degrabă despre chestii mamă-fiică, nu neapărat chestii feminine. M-am simțit de parcă mi-ar fi

tras un pumn în stomac. Oare Iepurașul chiar dorea să ne înțelegem mai bine? Să-mi fie ca o mamă adevărată? Era cam prea târziu pentru asta.

— Păi, știi, aici nu sunt băieți, așa că nu prea am despre ce chestii feminine să discut, am spus eu.

— Da, cred că ai dreptate, mi-a răspuns Iepurașul. Ar fi trebuit să-ți spun până acum, prietenul acela al tău, din tabără, Austin, a încercat să te găsească, a trecut pe aici după ce ai plecat. Fermecător, băiatul acesta. Tatăl tău a zis că poate să-ți scrie. Sper că a luat legătura cu tine.

Am ridicat din umeri. Mi se părea fără rost să vorbesc cu ea despre Austin, și poate chiar periculos, având în vedere cele întâmplare în ultima vreme.

— Uite ce e, vreau să știu cum ai aflat despre Steinfeld.

Iepurașul a încercat să se încrunte pentru că am schimbat subiectul discuției. S-a frecat pe fruntea ei lipsită de riduri, de parcă efortul de a se încrunta o duruse.

— Nu văd ce importanță are.

— Ți-au dat broșura cei de la Ferma Red Canyon? Cei din Tabăra Semilunii? De la vreun psihiatru pe care-l cunoști?

A căscat larg.

— Shelby, tot nu înțeleg de ce trebuie să știi.

— Spune-mi!

Doamna Lemmon a băgat capul de după ușă, cu un deget la gură.

— Scuze. Nu am vrut să ridic tonul. Doar că lucrurile au devenit din ce în ce mai ciudate pe aici...

— A, nu. Ce ai făcut?

Ce am făcut? Nimic încă, am vrut eu să spun. Dar mi-am ținut gura.

— Vreau doar să știu de unde ai primit broșura. Iepurașul s-a uitat scurt la piatra uriașă de la inelul ei de logodnă.

— Am primit o invitație specială prin poștă.

— O invitație?

— Da. Era o invitație din partea școlii, pe numele tău, în care scria că ai fost aleasă special pentru a urma cursurile lor. Era super stilată, de parcă ar fi stat să cerceteze cazul tău, ca să se asigure că ești genul lor de elevă. Nu știu sigur cum am ajuns pe lista lor de invitați sau cine te-a recomandat, însă, când am citit despre tradiția acestei școli și istoria ei, mi s-a părut grozavă. M-am gândit că ar putea să se prindă și de tine cultura europeană. California poate fi, știi și tu, atât de... Californiană.

— Era semnată invitația? Avea vreo adresă la care să poți răspunde?

— Păi, cred că nu erau decât informații despre școală. Nu era semnată de nimeni.

— Of, am simțit cum mă dezumflu. Bine, super! Privirea Iepurașului a devenit brusc visătoare.

— Știi, întotdeauna am visat să văd Europa. Când eram la școală în Valley, visam să văd toate acele capitale. M-am gândit că poate tu vei avea

șansa să faci tot ceea ce eu nu am avut norocul să fac, a zis ea, cu o voce din ce în ce mai blândă.

— Chiar așa? Nu ai vrut de fapt să mă trimiți cât mai departe?

Iepurașul și-a mușcat buza de jos, care era umflată cu chimicale.

— Shelby...

— Nici o problemă, i-am zis eu. Știu că nu ți-a fost ușor.

— Nici ție, a spus ea, încuviințând din cap.

— Bine, atunci, dacă dai peste invitație, păstrează-o, ca să o văd și eu, i-am zis.

Apoi ne-am deconectat, fără să ne luăm la revedere. Doamna Lemmon a intrat înapoi în cameră, cu punga în care avea ghemul și andrelele.

— Ei bine? Cum a mers?

— Niciodată nu merge exact așa cum te așteptai, am spus eu.

— Chiar așa, ai spus un mare adevăr, mi-a răspuns ea. Niciodată nu merge cum vrei, într-adevăr.

Am ronțăit viermișorul gumat încet, încet. Era unul roșu, preferatul meu, însă, de fapt; orice aromă ți se pare minunată când n-ai mai mâncat nimic gumat de luni de zile. M-am uitat iar la ceas – era unsprezece fără zece. M-am îmbrăcat repede, luând hainele groase și ghetele pe care le ascunsesem imediat după cină în dulapul pentru lenjerie din baie. Mi s-a părut că fac mai puțin zgomot și că e mai rapid să mă îmbrac în baia fetelor decât în camera mea, mai ales că Marie-Rose iar a stat cu ochii pe mine toată seara. Mi-am încheiat fermoarul de la jachetă, pregătită perfect să ies afară în zăpadă, și m-am strecurat pe scara din dos spre bucătărie, unde era ieșirea cea mai apropiată de cărarea care ducea la grajduri.

Când eram pe cale să deschid ușa din spate a bucătăriei, am auzit pași apropiindu-se rapid, o pereche de tocuri lovind dușumeaua de lemn. M-am ascuns în cămară și am așteptat până ce pașii au trecut. Am aruncat un ochi afară și am văzut lumina unei lumânări reflectată în geamurile de deasupra chiuvetei și am auzit pe cineva tușind. M-am retras repede în ascunzătoarea mea când ușa din spate s-a deschis și persoana respectivă, oricine ar fi fost ea, a ieșit pe verandă. În secunda următoare, am simțit miros de tutun ars. Cineva ieșise afară pe timp de noapte să fumeze o țigară, ceea ce era interzis în școală și, în același timp, blocându-mi mie drumul spre grajduri.

Dacă tot eram în cămară, am luat două turte dulci și le-am pus în buzunarul de la haină. Apoi, m-am lăsat jos și am ieșit în bucătărie. M-am furișat și am aruncat o privire pe geam. Domnișoara Kovac fuma și vorbea pe șoptite la telefonul mobil, într-o limbă străină.

Eram pe cale să ies din bucătărie când a închis telefonul brusc și a stins țigara. Nu aveam timp să mai merg niciunde, așa că m-am strecurat sub una dintre mesele de metal și mi-am ținut respirația. După ce a intrat, a închis ușa din spate a bucătăriei. Apoi s-a oprit, cu suportul de lumânare în mână, și a mirosit ceva. Când a dat ocol mesei sub care mă aflam eu, am fost sigură că-mi

aude bătăile inimii. A fost nevoie de un efort suprem de voință să-mi impun să nu mă mișc nici un milimetru, pentru ca pantalonii mei de schi să nu fâșâie.

Domnișoara Kovac a adulmecat iar prin cameră, ca apoi să se ducă repede la cămară. După o secundă, a ieșit de-acolo cu trei turte dulci în mână și s-a grăbit să iasă din bucătărie. Deci nu eram eu singura care dădea iama în ascunzătoarea secretă a bucătăresei.

Am răsuflat ușurată și am ieșit de sub masă. Apoi, mi-am dat seama că e trecut de ora unsprezece și am întârziat, așa că am zbughit-o pe ușa din spate. Am fugit cât am putut de repede, având grijă să rămân mereu în umbra plantelor din grădina neîngrijită. Când am ajuns la grajduri, am luat-o ușor pe lângă perete, căutând intrarea. Am dat de o ușă grea, care a scârțâit când am împins-o, dar am reușit s-o deschid și am intrat în întunericul negru ca smoala.

— Austin? Am strigat eu.

Cineva a aprins o lanternă într-un colț al camerei. Aproape că mă așteptam să dau de umbra mea, de Marie-Rose sau de vreun personaj negativ care să sară la mine din beznă, dar nu era decât frumosul meu vârcolac.

— Bună seara, a zis el, sărind ușor peste o mașină ruginită. Aproape că renunșasem să te mai aștept.

— Mă bucur că nu ai făcut-o.

Austin a pus lanterna pe o ladă din lemn și mi-a aruncat un zâmbet scurt, care-i scotea în evidență gropițele din obraji. La vederea ochilor argintii ai lui Austin, care străluceau în noapte ca ai oricărui vârcolac, am simțit teama cu care mă obișnuisem deja când ne întâlneam, dar acum era mult mai mică, știind că și ochii mei aveau aceeași calitate – sau măcar începuseră să o aibă.

— Mi-a fost dor de tine. Austin m-a cuprins în brațe și, deodată, nu a mai contat că în grajd era un ger de crăpau pietrele, sau că situația era nasoală rău, sau că urma să am blăniță. Nu mai conta decât că era aici, cu mine. Îmi e atât de greu să stau departe de tine, a adăugat el, făcându-mi inima să-mi sară din piept.

M-am cufundat și mai tare în îmbrățișarea lui.

— Mă bucur că ești aici.

— Te-a urmărit cineva? A șoptit Austin în timp ce mă mângâia pe păr.

— Nu cred.

S-a uitat în ochii mei, apoi și-a apropiat buzele de ale mele, până ce aproape le-a atins. A rămas așa, ezitând preț de câteva secunde, iar eu aproape că-i simțeam căldura buzelor, respirația blândă. Mi-am dorit atât de mult să dispară distanța aceea dintre noi!

Iar când într-un final m-a sărutat, am uitat de Steinfeld. Am uitat de grija că voi deveni vârcolac. Am uitat de toate. Când se spune că poți să te pierzi cu totul într-un sărut, nu e minciună. Iar în acel moment, eu eram pierdută complet, fericită.

E păcat doar că nu poți rămâne așa, pierdută. Nu poți rămâne pentru totdeauna rupt de realitate. Oricât de tare ai încerca.

﴿

NOUA.

M-am uitat din nou la ceas. Era unsprezece și douăzeci. Mai toate minutele care trecuseră le petrecuserăm sărutându-ne, ceea ce nu e niciodată un lucru rău, dar simțeam nevoia urgentă să mă întorc în camera mea.

— Iubire, știu că trebuie să te întorci, a zis Austin, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Mi-a fost destul de greu și mie să-ți las ceva bun sub pernă aseară. Chiar și fără încuietori, castelul ăsta e o fortăreață formidabilă.

A lăsat capul într-o parte să mă sărute iar.

— Și mai e și un paznic înarmat.

— Foarte adevărat, a zis el, sărutându-mă iar. Deci, să trecem la chestii serioase.

Mi-am pus mâna peste buzele care mă usturau și am chicotit.

— Ce am făcut până acum nu a fost treabă serioasă?

Mi-a zâmbit larg, arătându-mi dinții albi și strălucitori.

— Dacă am avea timp, te-aș ține în brațe toată noaptea. Știi asta.

M-am încălzit pe dinăuntru.

— Da.

— Dar trebuie să-ți spun câteva lucruri, a zis el. În primul rând, avem pe cineva în interior. Oamenii tatălui meu au făcut aranjamentele. Din motive de siguranță, nu vor să-mi spună cine e persoana, dar precis că cineva are grijă de tine.

— Are grijă de mine? Mi-am adus aminte brusc de Marie-Rose – oare o judecasem greșit?

Austin a încuviințat din cap.

— Cât despre locul acesta...

— M-au invitat pe mine în mod special, i-am spus eu, apoi i-am dat detaliile pe care le aflasem de la Iepuraș după-amiază.

— Are sens. Ducele acesta, Steinfeldler...

— E un tip rău de tot, am spus. Am citit totul despre el. Asta voiam să-ți spun. De-aia am riscat să-ți trimit acel e-mail.

Austin a dat din cap că a înțeles.

— Am încercat și eu să aflu cât mai multe despre el. Și tata la fel. De mult suspectează el că descendenții lui Steinfeldler, Cei Șapte Călăreți, încearcă să prindă rădăcini aici, în zona unde toată ura lor s-a născut.

— Dar de ce urăsc vârcolacii? Ochii i s-au întunecat.

— Pentru ei, noi suntem niște aberații ale naturii. Niște mutanți. Ei urăsc tot ceea ce este diferit, în special ceea ce nu pot înțelege.

— Deci asta ai vrut să spui când ai menționat forțele care încearcă să-i distrugă pe ai noștri, am zis eu, repetând ce-mi spusese mai înainte. Cei Șapte Călăreți.

— Exact. Și în privința asta, a zis el, după o lungă pauză. Despre faptul că și tu ești de-a noastră...

— Nu e adevărat? Nu o să am blăniță? Mi-am împreunat mâinile.

— Încă nu știm asta cu siguranță, a zis el.

— Păi, poate serul va opri transformarea, dacă-l iau acum. Ai adus niște ser cu tine? Vreau să spun, am niște simptome, am continuat eu, simțind cum mi se aprind obraji când i-am povestit despre aventura mea nocturnă și carnea crudă.

Austin a lăsat ochii în jos când a vorbit:

— Iubire, am niște vești proaste.

— Vai!

— Chimistul nostru spune că nu poți să iei serul până ce nu te-ai transformat complet pentru prima oară. Nu se poate să-l iei până ce nu e confirmat faptul că ești vârcolac. Putem să-ți facem niște analize acasă, la castel, dar riscul e prea mare acum, dacă-ți administrăm serul. Dacă greșim și nu ești...

— Dar tocmai ți-am spus că am mâncat carne crudă în somn!

Austin s-a întins și m-a prins cu mâinile de umeri.

— O să mori dacă nu avem dreptate. Serul te va ucide.

— Ah, am clipit la el în întuneric. Păi, asta e chiar nasol.

— Da. Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Nu pot risca să te pierd.

— Deci, ce ne facem acum? Am întrebat eu.

— Așteptăm până prindem o ocazie și te scoatem repede din locul ăsta.

— Așteptăm? Crezi că am să stau pe aici, pe la școală, de parcă toate ar fi bune și frumoase, ca apoi să mă transform în lup și poate să atac pe cineva?

Austin s-a uitat la mine de parcă i-aș fi tras un pumn în nas.

— Asta crezi tu despre mine – despre noi? Că atacăm oameni?

— Nu, vreau să spun, adică, nu știu. De unde să știu eu ce va face un lup? M-am întins spre el, dar a făcut un pas înapoi. Am simțit cum inima mi se face mică în piept. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l îndepărtiez pe Austin de mine, dar chiar eram îngrijorată de faptul că aș putea să atac pe cineva. Îmi pare rău, nu am vrut...

Figura lui Austin era imobilă și aspră.

— Sunt conștient că ai auzit tot felul de lucruri despre lupi, despre vârcolaci, dar nu sunt adevărate. Credeam că te-am convins de asta vara trecută. Am crezut că ai înțeles. Suntem o specie foarte evoluată.

Am simțit cum mi se adună lacrimi în colțurile ochilor.

— Nu încercam să te jignesc. Vreau doar să înțeleg ce sunt pe cale să devin. Sunt speriată.

— Nu te-am văzut niciodată să-ți fie frică de ceva, a zis Austin, în șoaptă. Ești una dintre cele mai curajoase persoane pe care le cunosc. Vino încoace! M-a cuprins din nou în brațe și m-a strâns la piept. Nu am vrut niciodată să se întâmple așa ceva. Trebuie să știi că nu i-aș dori nici celui mai mare dușman al meu să devină ce sunt eu. Știi cât de tare urăsc asta. Întotdeauna am detestat ceea ce sunt.

— Nu e vina ta, am zis eu, simțind încă nevoia să plâng. Nu ai vrut s-o faci. Lupul din tine nu a intenționat să-mi facă rău, vreau să spun.

L-am lăsat să mă strângă în brațe și mi-am lipit buzele de gâtul lui, simțindu-i sângele cum circulă cu viteză, auzindu-i bătăile inimii.

— Shelby, a zis Austin cu vocea îngroșată. Poate că nu am intenționat să o fac, dar s-a întâmplat. Iar când te vei transforma pentru prima oară, legătura dintre noi va deveni și mai intensă. Înțelegi ce-ți spun? Ești... Partenera mea. Vom fi împreună pentru totdeauna.

— Chiar așa? Lacrimile mi-au năpădit ochii. Dar, stai așa... ai spus că nu ai intenționat să o faci...

— Nu spun că nu s-ar fi întâmplat mai încolo, dacă mi-ai fi cerut-o, a zis el. Doar că nu văd cum ai putea vreodată să-ți dorești ceva atât de îngrozitor. Iar acum, nu mai ai de ales, iubire.

— Împreună pentru totdeauna, am repetat eu. Din cauza mușcăturii, urma să-i aparțin lui Austin, chiar dacă voiam sau nu. Însă adevărul era că doream să-i aparțin. Îmi doream să fim o familie unul pentru celălalt, familia pe care nu o voi mai avea, odată ce toate acestea vor ieși la lumină. Beverly Hills și vârcolacii nu prea făceau parte din același peisaj. Iar acum, că tata va avea un copil, oricum erau și mai slabe șansele să-și dorească prin preajmă o fată-lup, ca mine. Austin s-a uitat iar în ochii mei.

— Știu că ți-e greu, a zis. Tot ce-ți cer e să te ții tare. Ți promit că nu va mai dura mult și te vom scoate de-aici pentru totdeauna.

— Dar ce ar trebui să fac între timp? Să stau cuminte și să aștept să mă salvezi tu? Nu am putea sări gardul împreună în seara asta?

Austin a oftat.

— Păi, în primul rând, e problema cu părinții tăi – nu poți pur și simplu să fugi și să provoci un incident internațional. Toată lumea o să te caute, ceea ce ar fi rău pentru noi. În al doilea rând, trebuie să ne gândim cum facem ca să nu știe nimeni că ești cu noi.

— Ai dreptate, am spus eu pe un ton amar, nu putem să lăsăm lumea să creadă că sunt cu tine. Așa că o lăsăm pe Shelby să putrezească la închisoare până ce-i crește blana. Și astfel salvăm dinastia Bridges.

Am văzut o sclipire de avertizare în ochii lui Austin.

— Ia lucrurile în serios, Shelby. Ar fi mult mai ușor să ne elimine pe oricare dintre noi aici, la Steinfeld, decât să te ia din mijlocul civilizației, în Beverly Hills, sau să-l răpească pe vreun membru al familiei mele de pe străzile Londrei. Niciodată nu am crezut că am să fiu fericit că sunt urmărit de paparazzi, însă, fără ei, suntem niște ținte mult mai ușoare.

— Ținte? Chiar suntem niște ținte? A încuviințat din cap, sumbru.

— Ți amintești așa-numitul accident de vânatoare pe care l-a suferit mama când eu eram mic? La câteva săptămâni după ce s-a întâmplat, tata a primit o vedere prin poștă, era o vedere simplă și albă, cu un blazon medieval pe o parte, însemnele Celor Șapte Călăreți. Au avut sigur ceva de-a face cu moartea mamei. Tata nu a putut niciodată să dovedească asta, însă întotdeauna a fost sigur că așa a fost.

Am simțit un fior de gheață pe șira spinării.

— Deci ar putea să fie chiar și acum cu ochii pe noi, așteptând un moment prielnic să te ucidă. De ce naiba ai venit până aici? Am spus și l-am înghiontit în umăr.

— La naiba, am venit aici pentru tine, a zis Austin, frecându-se acolo unde l-am lovit.

— Păi, nu o să mai fii aici dacă te împușcă! A întins o mână și m-a mângâiat pe obraz.

— Nu-ți face probleme pentru mine. Pot să alerg foarte repede.

— Și eu la fel. Plec cu tine în seara asta.

— Nu. Tu rămâi pe loc. Am să găesc o modalitate să te scot de-aici. Ai răbdare.

— Dacă nu ai observat deja, nu prea sunt o persoană răbdătoare.

— Te rog, încearcă să fii, de data asta, a zis el, apropiindu-și buzele de ale mele cu încetinitorul.

În sărutul lui am simțit că-i era cu-adevărat teamă pentru mine. Când s-a retras, l-am prins în brațe, pentru că nu voiam să plece. S-a desprins din brațele mele și m-a sărutat pe frunte înainte să se întoarcă să iasă. Când a închis ușa de la grajd, s-a uitat scurt spre mine pentru ultima oară, cu ochi strălucitori.

Nu mi-a spus că mă iubește, dar am simțit-o oricum în privirea aceea. Eram a lui și urma să aibă grijă de mine. O să-mi fie tare greu să am răbdare, cu toate grijile care mi se învârtteau în cap și-mi săgetau inima. Nu-mi doream decât să fim împreună, departe de locul acesta îngrozitor.

Am așteptat până ce nu am mai auzit pașii lui Austin și apoi am deschis ușa de la grajd. Urmele lăsate de ghetetele lui duceau spre intrarea din față a castelului, dar ningeă iar, așa că aveau să fie acoperite curând. M-am întors la bucătărie pe unde venisem. Imediat ce mi-am scos hainele groase și le-am ascuns în baia fetelor, m-am dus în vârful picioarelor în camera mea. Când m-am băgat sub pătură, Marie-Rose a gemut în somn, dar nu s-a trezit.

Am închis ochii și am încercat să nu mă gândesc la ceea ce se întâmplase. La tot pericolul care ne pândeă, la faptul că admiterea mea la această școală fusese o capcană veritabilă. M-am concentrat la Austin, la faptul că vom fi împreună în curând.

Pleoapele tocmai îmi cădeau grele, când am auzit prima împușcătură.

În cămașă de noapte sau în pijamale, toate fetele de la Steinfelder se adunaseră în sufragerie, încercând să vadă ceva pe geam, în întunericul de-afară. Mai multe dintre fete proveneau din familii care își permiteau să plătească personal de pază propriu și știau foarte bine cum suna o carabină. Cu siguranță, cineva de-afară trăsese cu pușca.

În timp ce veștile circulau prin toată camera, eu am stat deoparte, pe un fotoliu, tremurând sub pătură. Nu puteam să mă încălzesc. Eram prea speriată pentru Austin. Eram sigură că se trăsese asupra lui. Mi-am strâns pătura mai aproape de picioare, încercând din răspuțeri să nu mai tremur. Pur și simplu

știam că el era cel împușcat afară, în frig, sângerând sau poate chiar mai rău. Iar eu eram probabil următoarea pe listă.

Madame LaCroix, purtând un halat care semăna cu o tapiserie chinezească, a lăsat aparatul de emisie-recepție din mână și a bătut din palme ca să ne atragă atenția.

— Gata, fetelor. Înapoi în pat! Hans de la corpul de pază mi-a raportat că totul este în regulă. Sunteți toate în siguranță. Repet, sunteți toate în siguranță. Haideți, la culcare.

Ne-a făcut semn cu mâna să plecăm, de parcă asta ar fi putut smulge fetele de la locurile lor, cum stăteau lipite de geamuri.

— Dar ce s-a întâmplat? A întrebat Patricia, încruntându-se la ea. Vreau să spun, nu aveți de gând să ne spuneți cine a tras și de ce?

— Hans a văzut un intrus, a zis Madame. Oricine ar fi fost acesta, s-a dus.

— Și l-a împușcat pe acel intrus? Nu m-am putut eu abține să nu întreb.

— A descoperit urme de sânge la locul faptei, a zis Madame încuviințând ușor din cap. Poliția locală va veni aici mâine-dimineață să investigheze incidentul.

Vom afla mai multe detalii mâine și le vom transmite și elevelor, în funcție de ceea ce considerăm că e necesar să aflați. Cel mai important este că sunteți cu toate bine și în siguranță. Nu e cazul să cereți voie să sunați acasă. Nu e nevoie să scrieți epistole îngrijorate. Totul este în regulă.

Însă eu știam că nu era așa. Nu puteam decât să mă gândesc la Austin. M-am ridicat de pe fotoliu, cu pătura înfășurată încă în jurul meu. Profesoarele noastre, care păreau și ele obosite, ne-au condus pe scări la etaj. M-am oprit în fața ușii mele, dar doamna Lemmon mi-a pus o mână pe umăr și m-a împins ușor înăuntru. Mi-a aruncat o ultimă privire înainte să stingă lumina și să închidă ușa.

O rază slabă de lună răzbătea vag prin fereastră. M-am uitat afară și am văzut ceea ce mai rămăsese din luna plină uriașă care mă atrăsese în calea lui Austin acum câteva săptămâni și nu am mai putut să-mi înăbuș lacrimile.

Marie-Rose s-a așezat pe marginea patului, cu ochii ațintiți la mine preț de o secundă, de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva. Poate că voia să-mi spună adevărul despre ea. Sau poate că voia să mă întrebe de ce plângeam, însă, după ce a rămas așa scurtă vreme, s-a băgat în pătură și a stins lumina.

A avut bunul-simț să mă lase să adorm – îngrijorată, fără să visez.

☾

ZECE.

M-am trezit pătrunsă de frică până în măduva oaselor, mai îngrozită decât fusesem vreodată. Îmi era foarte teamă că nu am să-l mai văd niciodată pe Austin.

Nu ațipisem decât câteva secunde toată noaptea. Toate visele mele în care alergam după pradă și-i cântam Mamei Lună au fost înlocuite de coșmaruri întunecate, furtunoase, în care eram prinsă în trupul unui lup, fără

să știu nimic, fără să am o casă, fără să mă călăuzească nimeni. Acele coșmaruri m-au făcut să-mi dau seama de niște adevăruri dureroase, la ivirea zorilor.

Urma să fiu un vârcolac orfan. Urma să mă transform singură. Și apoi ce voi face? Nu aveam acces la ser. Nici măcar nu știam undeva exact castelul familiei lui Austin. Puteam pur și simplu să mă duc în Muldania pe neașteptate, sperând că mă vor ajuta?

M-am dus la parter ca să iau micul dejun, mișcându-mă în reluare, la fel de mașinal ca un zombi. M-am așezat în fața castronului meu cu cereale și am ignorat bârfele care străbăteau camera și care vuiiau în jurul mesei mele. Mă simțeam ca și cum viața mea se terminase. Se terminase cu adevărat.

Pe la ora opt, când majoritatea dintre noi ne adunaserăm iar în sufragerie, Madame LaCroix a intrat în cameră cu Hans și un bărbat blond, arătos, în uniformă.

— Fetelor, avem un raport în privința incidentului de aseară, ne-a anunțat ea, iar apoi s-a întors spre polițist, zâmbind. Herr Eppler ne va face o prezentare pe scurt, așa încât, dacă vreuna dintre voi sau unul dintre părinții voștri are vreo întrebare, veți ști ce să le răspundeți.

Bineînțeles, Madame LaCroix era îngrijorată de banii care curgeau spre Steinfelder. Dacă se auzea fie și cel mai mic zvon că fuseseră împușcături la academie, toate fetele, împreună cu banii părinților, dispăreau de aici.

Herr Eppler a tușit.

— Nu există nici un pericol iminent. Cei de la pază au depistat un intrus și au tras cu arma ca să-l îndepărteze pe cel ce intrase neautorizat.

— Am tras mai multe focuri de avertizare, a intervenit Hans.

Polițistul s-a uitat aspru la Hans.

— În timpul investigației, am descoperit urme de sânge. Intrusul a fost lovit de mai multe ori.

Urme de sânge. Cuvintele îmi vuiiau în cap. Oare Austin era afară undeva, rănit, ascunzându-se în pădure? Oare șocul împușcăturii îl făcuse să se transforme în lup? Mai era măcar în viață? Am simțit cum mă cuprinde un val îngrozitor de panică. Am închis ochii și am încercat să-mi imaginez că era afară, revenindu-și după o ușoară zgârietură de glonț, însă adevărul era că putea fi chiar mort. Iar toate temerile mele că-l voi pierde, că voi pierde ce am avut împreună, se vor adevăra.

Lângă mine, Patricia a ridicat o mână.

— Cine era? Cine era intrusul?

— Am văzut o siluetă întunecată, a zis Hans. Un bărbat, sunt destul de sigur, care înainta în viteză de-a lungul gardului.

Nu m-am putut abține să nu întreb:

— Era înarmat?

Hans s-a uitat urât la mine.

— Există marcaje foarte vizibile la câțiva kilometri în jurul castelului Steinfelder, care avertizează pe oricine să nu se apropie, altminteri va fi

împuşcat. Acest lucru a funcţionat foarte bine şi a ţinut străinii la distanţă, până acum.

— Aţi împuşcat pe cineva neînarmat? Patricia s-a uitat ciudat la el. Nu văd cum poate fi etic.

Madame LaCroix i-a făcut semn să tacă.

— Aceasta este o proprietate privată. Încălcarea proprietăţii nu e un lucru minor aici.

— Noi, elveţienii, suntem bine înarmaţi. Dreptul nostru de a ne autoapăra este foarte important pentru menţinerea neutralităţii noastre, a zis Herr Eppler.

— Dacă aţi terminat cu întrebările, cred că ar trebui să ne întoarcem la treburile noastre, a zis Madame LaCroix.

— Numai să nu ne apropiem de gard, am bombănit eu.

Hans mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Exact aşa.

— Domnilor, vă mulţumesc. Doamnelor profesoare, vă invit la o scurtă şedinţă în sala de mese a personalului, a zis Madame, înainte să iasă din cameră.

Fetele au început să se împrăştie, unele dintre ele s-au retras în bibliotecă, iar altele s-au dus afară să mai piardă timpul la zăpadă. Eu m-am făcut ghem într-unul din fotoliile de lângă şemineu, analizând ce opţiuni aveam la dispoziţie. Erau trei opţiuni, după câte îmi dădeam eu seama atunci. Puteam să mă duc prin pădure să-l caut pe Austin, dar era posibil să fiu împuşcată de prea zelosul şi acum probabil paranoicul Hans. Puteam să apelez la ajutor din afară – din Muldania. Sau puteam să fug de-a binelea de la Steinfelder. Poate că aveam să aleg toate cele trei opţiuni.

Pentru a doua şi a treia idee, aveam nevoie de acces la laptop sau la telefonul mobil şi-mi trebuia şi paşaportul. Toate aceste lucruri se aflau în biroul lui Madame LaCroix, iar ea împreună cu celelalte profesoare erau prinse într-o şedinţă timp de câteva minute. Am aruncat o privire spre Marie-Rose, care era ocupată să rezolve o integrantă împreună cu Patricia. Nu ştiam dacă era cu ochii pe mine pentru Austin sau pentru personajele negative, dar nu aveam nevoie de o umbră acum, că treaba devenise serioasă.

M-am ridicat ţinând paharul de apă în mână, făcându-mă că mă duc spre bucătărie, dar am dat colţul şi am intrat pe holul personalului administrativ. Când am trecut pe lângă vitrina care găzduia colecţia ducelui Steinfelder, m-am cutremurat la gândul că acel pumnal de argint fusese folosit ca să omoare vârcolaci.

Când am ajuns în faţa biroului lui Madame, am văzut că uşa era deschisă. Am lăsat paharul de apă din mână şi m-am dus direct la birou. Mă tenta să intru mai întâi pe calculator, dar m-am gândit că era destul de uşor ca mai înainte să-mi găsesc paşaportul. Unul dintre sertarele de la biroul ei era încuiat. Am încercat să-mi amintesc cum arăta grămada ei de chei de la mână. Nu-mi aminteam să aibă printre ele o cheie micuţă, aşa cum ar fi trebuit să fie

cea de la acel sertar, deci trebuia să fie prin apropiere. Cu siguranță că Madame subestimase curajul elevelor ei. Presupusese că niciuna dintre ele nu era suficient de proastă, încât să intre la ea în birou și să-i scotocească prin sertare.

Am tras celelalte sertare și am băgat mâna pe sub ele, ca să dau de vreo cheie lipită pe dedesubt cu bandă adezivă. Nimic. Apoi ochii mi-au sclipit la vederea bombonierei pline de pe birou. Am găsi o cheie micuță în ea, lipită de capac. Când am deschis sertarul încuiat, am găsite obiecte de contrabandă obișnuite într-o școală: niște ciocolate, țigări și vreo două telefoane mobile. L-am pus în buzunar pe cel care credeam că e al meu și am încuiat sertarul la loc.

— Unde ești, pașaportule? Am bombănit eu, ridicându-mă de la birou.

Pe peretele din fața mea, sub un alt portret al ducelui, era un fișet. Cred că era mai logic să tină acolo documentele oficiale. Sertarele erau încuiate, bineînțeles. Am mai căutat locuri care ar fi fost bune de ascunzători, dar nu am găsit nimic. Apoi, am pus ochii pe cuțitul de deschis scrisori, de sidef, foarte ascuțit, al lui Madame. Învățasem multe lucruri la Ferma Red Canyon, de la copiii care fuseseră trimiși în acest circuit de reeducare, însă spargerea unui mecanism de închidere era de departe cel mai util dintre toate. Cel mai important era să deteriorezi mecanismul cât mai puțin posibil, astfel încât nimeni să nu-și dea seama că umblase cineva la el.

Până am reușit să forțez încuietoearea, gaura pentru cheie era un pic îndoită la margini, dar mecanismul era în perfectă stare de funcționare. Am scotocit rapid prin sertare. Erau dosare groase pline de notițe despre fiecare elevă și am fost chiar tentată să-l frunzăresc pe al meu, dar nu aveam suficient timp la dispoziție. În spatele tuturor acelor dosare de carton, am găsit o cutie de pantofi în care se aflau pașapoartele noastre. Mi-am pus pașaportul meu în buzunar și am închis și încuiat fișetul tocmai când am auzit pe cineva venind pe hol. Niciodată nu am fost mai fericită că mi se ascuțiseră simțurile.

— Ce faci aici pe hol, pitită? M-a întrebat doamna Lemmon, când a dat peste mine în fața vitrinelor din fața biroului.

Nu mi-a vorbit cu răutate, dar simțeam ceva aspru în vocea ei.

— A, eu? Am ridicat privirea și m-am uitat la chipul ei zbârcit, încercând să o fac să nu-mi mai pună alte întrebări. Sunt doar plictisită, i-am răspuns eu.

Doamna Lemmon a lăsat capul pe o parte și s-a uitat la mine, evaluându-mă.

— Ai putea să dai de necaz dacă pierzi vremea prin partea asta a clădirii. Ar trebui să te spun lui Madame LaCroix chiar acum.

S-a dus spre biroul acesteia și a închis clanța ușii.

— Dar nu o mă spuneți, nu-i așa? Am întrebat-o eu încetișor.

— Locke! Domnișoara Kovac s-a apropiat de noi, cu ochii mijiți. E vreo problemă?

— Da, a zis doamna Lemmon. Am prins-o pe Locke pierzând vremea în jurul vitrinelor.

Am rămas cu gura căscată auzind minciuna sfruntată. Doamna Lemmon mă acoperea.

— Pumnalul!

Domnișoara Kovac s-a întors ca un vârtej ca să vadă dacă mai era la locul lui. Bineînțeles că era acolo.

— Nu l-am atins. Vă jur, am zis eu. Doamna Lemmon a arătat cu un deget spre mine.

— Pleacă de-aici, până nu dai de belele, a zis ea. Nu vrei să pierzi excursia la cumpărături din după-amiaza asta, nu?

Din spatele ei, domnișoara Kovac mi-a zâmbit crispat.

Mi-am dat ochii peste cap, așa cum făceau celelalte fete, și am plecat.

— Dacă cineva, vreodată, ar merita să fie împuns cu pumnalul acela..., am auzit-o pe Kovac bombănind.

— Ei, gata, i-a spus doamna Lemmon. Nu vorbiți așa de față cu elevele!

Am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă, dar nu m-am întors să mă uit în urmă. Nici măcar nu m-am oprit. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca vreuna dintre ele să-și dea seama că le auzisem de la o asemenea distanță. Oricât de îngrozitoare fusese replica.

Imediat ce am dat colțul, am scos telefonul din buzunar și am apăsat pe buton ca să-l deschid. Trebuia să sun pe cineva, pe oricine, să mă ajute. Primul meu gând a fost s-o sun pe prietena mea, Ariel, a cărei familie o cunoștea pe a lui Austin. Chiar dacă nu știa secretul lor de familie, poate că știa numărul la care puteam să-i contactez în Muldania.

M-am uitat iar la ecranul telefonului, așteptând să se aprindă, dar nu s-a întâmplat nimic. Am simțit o strângere de inimă când mi-am dat seama că era complet stors de energie. Iar încărcătorul era probabil pe fundul sertarului lui Madame LaCroix.

Eram plecate de câteva ore în excursia la cumpărături în orașul Steinfeldsburg, când am ridicat privirea și am văzut semnul „Plecări” din micuța gară, căutând orice nume care ar fi putut însemna Muldania în germană. Trebuia să plec cât mai departe de școală, ca să am cum să mă gândesc care era următorul lucru pe care trebuia să-l fac. Și, dacă aveam puțin noroc, poate găseam un încărcător ieftin în oraș, înainte să plec.

Am băgat mâna în buzunar și am simțit micul teanc de bancnote pe care-l aveam. Fiecare dintre noi primise niște bani pe care părinții noștri îi trimisese pentru a ne face cumpărăturile de Crăciun. Tata nu-mi trimisese decât o sută de euro. Nu-mi ajungeau nici pe departe ca să cumpăr cadouri și să le mai și trimit prin curier în America, dar acei o sută de euro puteau să-mi salveze viața și poate și pe a lui Austin.

M-am dus până la ghișeu.

— Bună ziua, vorbiți engleză?

— Bineînțeles, mi-a răspuns bărbatul, îndoind reticent pagina cărții ieftine pe care o citea.

Când a închis cartea, am văzut că era un roman de dragoste american.

— Deci, aăă, trebuie să cumpăr un bilet până în Muldania, i-am zis eu. S-a uitat cu ochii mijiți la mine.

— Ce ați spus?

— Muldania – e lângă Iugoslavia.

— Da, știu unde este, domnișoară. S-a întors spre calculator și a bătut ceva pe tastatură. Nu e decât un tren. Pleacă în seara asta. Prețul biletului este de două sute cinci euro.

— Oh! Deci, ce alte trenuri mai pleacă azi? Am spus eu pe cel mai neutru ton pe care-l puteam utiliza în acel moment. Am cam o sută de euro, am recunoscut eu.

A încrețit din nas.

— Să înțeleg că acum nu mai vreți să mergeți în Muldania?

— Da. Vreau să spun, unde pot ajunge cu o sută de euro?

— O sută? A repetat el, scărpinându-și barba care începuse să-i crească. E un tren până la Salzburg Austria. Pleacă peste o oră. Un bilet dus costă optzeci și cinci de euro.

M-am uitat la harta de deasupra capului său. Austria măcar era în direcția bună.

— E bun. Am să-l iau.

— Deci, ca să fie clar, vreți să mergeți în Austria, nu în Muldania? A ridicat din sprincene. Sunteți sigură?

— Da. Aăă, bunica mea are o casă în Salzburg, am inventat eu. Vrea să mă duc la ea în vacanță. Se simte destul de singură și nu prea merg pe la ea.

I-am împins banii prin fanta îngustă și i-am zâmbit.

A ridicat din umeri ca și cum nu-i păsa oricum, mi-a eliberat biletul și s-a întors la lectura lui. Am răsuflat ușurată. În scurtă vreme, am să fiu plecată din orașul acesta.

Magazinul cu suveniruri din gară dădea în strada principală plină de alte magazine. În fața vitrinei frumos decorate, erau câteva eleve care se zgâiau, dar eu nu doream să fiu văzută. Din nefericire, departamentul de telefoane al magazinului nu era cine știe ce. Nu se vedea nici un încărcător. Când am să ajung în Austria, în America o să fie dimineață. Am să găsesc un telefon public și am s-o sun pe prietena mea, Ariel, a cărei familie îl cunoștea pe tatăl lui Austin. Poate că mă va ajuta ea să iau legătura cu el. Merita să încerc, cel puțin.

Când m-am apropiat de ieșirea din magazin, m-am oprit în dreptul vitrinei decorate de Crăciun, cu gândul la tata și la ce cadou i-aș fi luat dacă nu ar fi trebuit să-mi cheltui banii de cadouri pe un bilet de tren. Am ridicat un glob se sticlă înăuntrul căruia era un Moș Crăciun cu un sac plin de cadouri în spate și l-am scuturat, privind fulgii strălucitori de nea cum se învârt și-i aterizează lângă ghetete. Am simțit cum mi se strânge inima în piept. Nu îl voi

vedea pe tata în vacanța asta, iar când va afla că am fugit de la școală, cine știe ce va crede despre mine sau care va mai fi relația noastră. În afară de asta, cum o să se simtă când îi voi spune că sunt vârcolac?

Am tras cu putere aer în piept și am ieșit în stradă.

Marie-Rose era lângă ușă, mâncând ceva dintr-o pungă de hârtie.

— Nu ai cumpărat globul de zăpadă? Era chiar drăguț.

— Nu.

Am ridicat din umeri.

— Am cumpărat ceva bun pentru amândouă. Mă simt prost din pricina celor întâmplate în ultimele zile. Vreau să fim prietene în continuare.

Mi-a întins punga de hârtie și am simțit mirosul de turtă dulce.

— Hei, miroase la fel ca și cea de la școală, am zis eu.

— Păi așa și trebuie să miroasă. Am luat-o de la brutăria lui Frau

Blumen.

A arătat cu punga plină de dulciuri spre un magazin aflat mai departe, pe stradă.

Am aruncat o privire spre semnul mare din fața brutăriei Blumen și am văzut ceva ce mi-a înghețat sângele în vine – un cal ridicat în două picioare, însemnul Celor Șapte Călăreți. Am încercat din răspuț să nu intru în panică și m-am gândit că poate era un blazon pe care-l foloseau toți cei din oraș. Însă, când m-am uitat în jur, am constatat că numai pe magazinul ei se găsea acel blazon. Cei Șapte Călăreți aveau sediul în Steinfelderburg și stăteau bine mersi aici, iar Frau Blumen nu se temea să arate că aparținea acestui grup.

— Stai un pic – așa ai pus mâna pe dulciuri și prima oară, am zis eu, făcând un pas înapoi din fața lui Marie-Rose. Doamne Dumnezeule! Frau Blumen e cea care te-a angajat să stai cu ochii pe mine.

Marie-Rose s-a făcut toată roșie în obraji.

— De ce ai crede că ea e?

— Spune-mi adevărul, pur și simplu. Nu am să spun nimănui că știu, bine? Am zis eu. Dacă vreodată ai fost prietena mea, trebuie să-mi spui.

— Ai dreptate. A lăsat ochii în jos. Ea e... împreună cu Kovac.

— Caietul de desen, am șoptit eu. Kovac e cea care a falsificat caietul de desen al lui Austin. Talentul ei artistic mi s-a părut familiar în ziua aceea când am studiat desenele de pe peretele din atelierul de arte, și era cu siguranță obsedată de pumnalul de argint al ducelui. Cât despre bilețel, Frau Blumen avea acces la bucătărie, ea putea să-l scrie și să-l lipească sub tavă. Au făcut toate astea ca să mi se facă dor de Austin, să-l atragă la școală. A avut dreptate în toate privințele, iar asta l-a costat viața.

— Nu am crezut că fac ceva greșit. Nu au vrut decât să știe unde ești tot timpul. Să le spun dacă încerci să te furișezi pe undeva sau faci vreo boacăna. Să le spun dacă primești vreun semn de la Austin al tău și dacă e prin preajmă.

— Dar de ce ai face așa ceva?

— Aveam nevoie de bani, în cazul în care maman își pune în practică amenințările și mă dezmoștenește, Shelby. Și nu am făcut decât să stau cu

ochii pe tine cum ar face orice prietenă bună, oricum. Nu e mare lucru, de acord? Judecând după privirea ei îngrijorată, mi-am dat seama că nu avea cum să știe că le ajutase tocmai pe cele care foarte probabil îl uciseseră pe Austin și care aveau de gând să încerce să-i omoare toată familia și poate chiar pe mine însămi.

— Păi, de fapt, am început eu, gândindu-mă cât de multe să-i spun lui Marie-Rose, când am simțit brusc că mă ia cineva de braț.

— Trebuie să-ți arăt neapărat ceva în mercerie, Locke. Am găsit culoarea perfectă pentru viitorul tău frate sau soră, a zis doamna Lemmon și a început să mă tragă după ea pe stradă.

— Aăă, nu se poate să mai așteptați un pic? Vorbeam cu Marie-Rose.

— Prostii, discuția voastră poate să mai aștepte.

— Nu înțelegeți. Chiar trebuie să vorbesc ceva important cu ea.

Am încercat să mă smulg din strânsoarea ei, dar ea m-a prins și mai tare de braț.

— Hai odată!

La braț cu ea, am dat buzna în mercerie. Priveliștea din interior m-a copleșit. Toate acele culori au început să se învârtă în capul meu și am simțit că o să leșin.

— Ia să vedem, ai aflat deja ce o să fie? M-a întrebat doamna Lemmon trăgându-mă spre rafturile pline de coșulețe cu gheme aranjate frumos.

— Nu, am...

— Atunci nu-ți face griji. Putem să alegem aproape orice culoare. De fapt, pot să pun pariu că au niște nuanțe cu totul speciale în spatele magazinului.

M-am uitat la ea, încercând să-mi dau seama ce voia să spună cu tonul acela pe care-l simțisem în vocea ei. Apoi, m-am uitat în stradă prin vitrina merceriei și am văzut-o pe Marie-Rose încolțită brusc de domnișoara Kovac și de o femeie care purta un șorț de bucătăreasă, care trebuie să fi fost Frau Blumen. Marie-Rose chiar lucra pentru personajele negative!

Nu puteam să respir. M-am uitat în jurul meu prin magazin, simțindu-mă încolțită. Mă vor găsi și mă vor ucide, așa cum făcuseră și cu Austin. Aproape că eram vârcolac și curând aveam să fiu moartă!

— Shelby, în spate. Mă ascuți?

Doamna Lemmon și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a întors cu totul spre spatele magazinului.

Și de-abia atunci am văzut ce încerca să-mi arate. O ușă deschisă.

⌂

UNSPREZECE

— Pleacă acum, nu mai e timp! Doamna Lemmon a scos o pungă de plastic din geanta unde-și ținea cele necesare pentru tricotat și a aruncat-o spre mine. M-am uitat la ea, încercând să înțeleg ce se întâmpla. La naiba, fato, fugi!

Picioarele mele au ascultat-o. Am rupt-o la fugă pe ușa din spate a merceriei, dându-mi seama că la intersecția următoare era gara. Puteam să mă

ascund undeva un timp, ca apoi să urc repede în tren. Doamna Lemmon, din nu știu ce motiv, va trage de timp și o va împiedica pe domnișoara Kovac să dea de mine, iar apoi am să mă sui în trenul spre Austria. Hoașca asta tocmai îmi salvase viața!

Au început să-mi curgă lacrimi pe obraji în timp ce alergam pe aleea pietruită și am ocolit o pisică grasă care dormea pe un scaun rupt, apoi un tomberon de gunoi. La capătul aleii vedeam intrarea laterală în gară – eram foarte aproape de ea. Însă exact când am vrut să traversez aleea, o mașină neagră a tras lângă mine, aproape lovindu-mă.

Am făcut un salt înapoi și m-am uitat în jurul meu să văd pe unde puteam să scap, când un bărbat cu mustață și cu ochelari de soare închiși la culoare s-a dat jos din mașină.

— Shelby? A zis el.

Nu i-am răspuns. Tot ce știam era că acel bărbat și mașina lui erau în calea libertății mele. Îmi venea să fac exact ca un polițist din filmele de la televizor și să mă rostogolesc peste capota mașinii, dar a întins o mână și m-a prins de încheietură.

— Shelby Locke? A repetat el, iar cuvintele erau rostite cu un accent străin greoi.

— Dă-mi drumul!

M-am zbatut să mă eliberez din strânsoarea lui, dar m-a ținut bine și nu am scăpat din mâna lui.

— În mașină, a zis el.

— Nu merg nicăieri cu tine!

A întins mâna liberă și a deschis portiera.

— Suie-te! Mi-a spus pe un ton imperios, aruncându-mă pe bancheta din spate.

Era întuneric în mașină, mult prea întuneric. Era cel mai probabil ilegal să ai geamuri atât de fumurii. Până la urmă, răpitorii nu cred că-și fac probleme pentru astfel de chestii mărunte. M-am tras pe bancheta de piele, intenționând să ies pe portiera cealaltă, însă, mai repede decât mi-am putut închipui, mașina s-a pus în mișcare. Am auzit sunetul sec al încuietorilor care s-au blocat, însă eu am tras oricum de mânerul portierei, din disperare. Iar căzusem într-o capcană.

— Îmi pare tare rău că am fost dur cu tine, a zis el.

— O să-ți pară chiar rău, am apucat eu să zic și m-am întins să-i trag una tocmai când peretele despărțitor din plexiglas a început să se ridice între noi. Nu ai nici cea mai vagă idee cu cine ai de-a face!

Atunci a început să râdă, era un hohot ciudat, dar mi se părea și cunoscut în același timp. Chiar dacă peretele despărțitor era ridicat, l-am auzit formând un număr de telefon și vorbind ceva într-o limbă străină. Suna la persoana pentru care lucra, oricine ar fi fost aceasta. Super! Chiar eram victimă sigură.

— Ce se întâmplă? Am urlat eu la el imediat ce a închis telefonul. Faci parte din Cei Șapte Călăreți? Ai de gând să mă ucizi? Unde mă duci? Poți măcar să-mi spui? Pentru că m-am cam săturat de tot rahatul ăsta. Sunt unele persoane care mă pândesc, unele care mă spionează; probabil că l-au omorât pe prietenul meu. Nu e deloc în regulă ce se întâmplă!

— Promite-mi că nu mai dai în mine, a zis șoferul prin interfon.

— Da, bine. Nu am să mai dau în tine.

Țineam degetele de la mână încrucișate, dar el nu trebuia să știe asta.

A lăsat jos peretele despărțitor și am putut vedea prin parbriz că ieșeam din oraș și ne îndreptam spre o autostradă care trecea prin munți.

— Îți sunt prieten, a zis el, întorcând ușor capul spre mine, astfel încât i-am văzut mai bine mustața stufoasă.

— Prieten?

— Punga, a zis el. Uită-te în ea.

Aproape că uitasem de punga de plastic pe care Lemmon mi-o pusese în mână în mercerie. Am băgat mâna înăuntru și am scos un rând de haine, trusa mea de machiaj, periuța de dinți și o punguță cu viermișori gumați. Doamna Lemmon îmi pregătise bagajele ca să pot fugi de la școală! Știa deja că excursia noastră la cumpărături o să iasă cum a ieșit, că această mașină neagră o să-mi taie calea pe alee. Ea trebuie să fi fost cea care plănuiise totul.

— Lucrezi pentru doamna Lemmon?

— Si, Harriet. Șoferul mi-a făcut cu ochiul. Mi amore.

— Stai așa... Tu trebuie să fii Massimo. Iubitul de pe net al lui Lemmon?

— Si, signorina.

În ochi i se aprinsese o lucire argintie.

— Rahat. Ești vârcolac?

— Nu, nu, a spus el și a dat din mână în semn de protest. Prefer sângele. Sono un vampiro.

— Vampir?

Iubitul de pe net al doamnei Lemmon era un vampir italian? Nu-mi era frică deloc, mai degrabă eram ușurată. Bea sângele oamenilor dar nu era personajul negativ. Cel puțin, așa credeam eu.

— Familia Bridges e prietenă cu mine. Massimo și-a lăsat ochelarii pe nas și s-a concentrat la șofat, iar mașina a prins viteză pe autostradă.

— Stai un pic! Nu putem pleca din oraș, am zis eu. Trebuie să ne întoarcem în pădure și să-l găsim pe Austin.

— Nu e necesar, a zis el. E prea târziu.

— Prea târziu?

Am simțit cum mi se frânge inima în piept.

Massimo a încuviințat din cap în timp ce intram în mare viteză într-o curbă largă. Cauciucurile au derapat un pic pe șoseaua înghețată. Înaintea noastră, am văzut marcaj cum că urma un aeroport.

— Stai o secundă. Nu putem pleca pur și simplu. Nu când...

— Harriet se va ocupa de scutire la școală și de învoire de la familia ta, a zis Massimo.

— Nu, trebuie să ne întoarcem. Nu înțelegi!

— Tutto va bene, signorina, a zis Massimo în timp ce trecea de o poartă păzită și intra pe pista de rulare pentru avioane, unde se afla un mic avion cu motoarele pornite.

Mașina s-a oprit brusc și Massimo a ieșit afară. Ușile din spate s-au deblocat și am ieșit și eu pe pistă.

Massimo, cu ochelarii de soare la ochi, s-a întins să mă ia de mână.

— Hai! Avionul trebuie să plece.

M-am uitat lung la el, așteptând să izbucnească în flăcări la soare, dar poate asta se întâmplă numai în filme. Vampirul m-a condus spre avion, dar nu puteam să nu mă gândesc că-l lăsam pe Austin în urmă. Că era în pădure, sângerând sau deja mort, iar eu îl abandonam.

— Nu pot, am spus eu, dând înapoi când am ajuns aproape de avion.

— Trebuie, a zis el, sărutându-mă pe ambii obraji, îmi curgeau șiroaie de lacrimi.

— Nu.

— Non ti preoccupare, a zis Massimo. Nu-ți face probleme!

Poate că asta însemna că se întorcea el după Austin; sau poate că voia să spună că nu mai conta, oricum. M-a împins înainte, spre treptele de la urcarea în avion.

— Așteaptă! Poți să-i mulțumești doamnei Lemmon din partea mea? Am zis eu.

— Certo. A încuviințat din cap. Arrivederci, Shelby.

— Iat-o! Am auzit eu o voce puternică, cu accent britanic, când m-am suit în avion. Un tip înalt, cu părul alb și o barbă neîngrijită m-a luat de mână și m-a împins într-un scaun. Lanțurile de la jacheta din piele pe care o purta au zăngănit. I-a luat ceva bătrânului Massimo să te aducă. E destul de încet pentru specia lui de băutori de sânge, a zis el. Mai bine ți-ai pune centura de siguranță, draga mea.

M-am uitat în jurul meu, în avion.

Avea interiorul finisat în lemn iar scaunele erau din piele gălbuie, de culoarea untului. Am clipit nedumerită la tipul acela cu înfățișare dezordonată.

— Îmi cer scuze, dar ce se întâmplă?

— Fuzz Bridges, a zis el, așezându-se pe scaunul din fața mea și prinzându-și centura de siguranță. Îmi pare rău să facem cunoștință într-un mod atât de grosolan.

A întins o mână spre mine.

Am dat mâna cu el, încercând să înțeleg.

— Sunteți...

— Tatăl lui Austin, a completat el.

— Of, mulțumesc, Doamne. Fuzz, trebuie să mergem să-l găsim pe Austin! E pe undeva prin pădure probabil...

— Hei, sunt aici! S-a auzit o voce din spatele avionului.

— Surpriză! A rânjit Fuzz la mine, arătându-și dinții strălucitor de albi. Aveți puțin timp la dispoziție înainte să trebuiască să decolăm. Călăreții sunt pe urmele noastre sigur.

Am luat-o la fugă spre coada avionului, unde l-am găsit pe Austin întins pe o canapea. Am simțit cum îmi crește inima în piept.

— Am crezut să ești...

— Știu, a zis Austin, cu vocea slăbită.

M-am așezat pe un colț al canapelei și l-am cercetat cu privirea. Era palid la față și avea o tăietură adâncă deasupra ochiului drept. M-am aplecat și l-am sărutat ușor pe buze.

— Ți-am spus să nu-ți faci griji. Că am să concep eu un plan, a zis el.

— Ai fost împușcat de un amărât de paznic de la școală. Asta nu făcea parte din plan.

A pufnit în râs, ceea ce l-a făcut să se strâmbe de durere.

— Nu, nu făcea.

Încet, am ridicat pătura care-l acoperea și am văzut că era bandajat la piept și la umăr.

— Te asigur că nu e atât de rău precum pare, a glumit el, strâmbându-se iar.

L-am acoperit la loc cu pătura.

— Mă bucur atât de mult că ești bine! Încercam să-mi dau seama cum să te salvez și cum să fug de-aici. Din fericire, doamna Lemmon m-a ajutat să evadez.

Austin a încuviințat din cap.

— Ți-am spus că am pe cineva înăuntru. Când a aflat tata că ai fost trimisă la Steinfeld, a luat legătura cu agentul lui de publicitate din Europa, Massimo, care și-a convins iubita, pe Lemmon, să se angajeze acolo. Au considerat că i-am da de gol dacă am ști că ea este cea care are grijă de tine. Lemmon l-a contactat azi-noapte pe Massimo, după incidentul cu împușcăturile, iar el l-a sunat pe tata. Au venit imediat cu avionul și m-au găsit în pădure.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că există avioane particulare, am spus eu, aruncând o privire în jurul meu.

Vocea lui Fuzz s-a auzit prin interfon.

— Destul, porumbeilor. Pofțiți la locurile voastre. M-am ridicat, dar Austin m-a prins de mână.

— Eu am să fiu bine, a zis el. Acum trebuie să ne ocupăm de tine.

— Deci... Chiar am să mă transform?

— Așa se pare, a zis el. Însă măcar ai să fii în Muldania, cu noi. Cu mine.

L-am sărutat iar pe Austin, dar nu-mi simțeam deloc inima ușoară. Transformarea mea urma să se petreacă, dar, mai mult decât atât, Cei Șapte Călăreți încercau să șteargă vârcolacii de pe fața Pământului. Nu înțelegeam ce aveau cu vârcolacii, în special cu familia lui Austin, care erau oameni buni,

care nu ucideau la întâmplare, care de fapt contribuiau la dezvoltarea societății. Dar acum, că deveneam și eu una de-a lor, eram și eu tot o țintă.

M-am așezat pe scaunul din fața lui Fuzz, aflat aproape de cabina piloților, și mi-am pus centura de siguranță. Imediat după aceea, avionul a decolat și am început să vorbim. Am încercat să râd la glumele lui. Mi-am spus că trebuie să fiu fericită că, în sfârșit, făcusem cunoștință cu familia lui Austin și că eram amândoi teferi. Însă grijile din capul meu nu dispăreau.

— O să-ți placă foarte mult în Muldania, mi-a zis Fuzz, oferindu-mi o cutie de suc rece ca gheața. E frumos acolo, chiar și iarna. Iar vânătoarea, ei bine, e nemaipomenită.

Cred că ochii mei m-au dat de gol, pentru că a adăugat repede:

— Nu-ți face griji, draga mea. Nu e atât de rău să fii ca noi. Iar tu l-ai făcut iar pe fiul meu să zâmbească.

— Chiar așa?

Pe chipul neîngrijit al lui Fuzz am descoperit bunătatea și căldura.

— Chiar așa. Cred că a fost dragoste la prima mușcătură, a zis el și a început să râdă din toată inima.

— Aoleu, e genul de glumă pe care-l face bunica mea.

Fuzz a părut distrus de remarca mea.

— Acum mă simt chiar jignit, a zis el, împreunându-și brațele la piept.

— Of, Doamne! Scuze! Nu am vrut să vă supăr.

— Tată, las-o în pace! A strigat Austin din spatele avionului.

Tatăl lui a pufnit iar în râs, cu gura până la urechi.

— Scuze, mă distrez și eu doar un pic. Îmi place și mie să mai râd din când în când.

— Da, și tata face glume tot timpul. Dar e un tip liniștit, am spus eu.

Zâmbetul lui Fuzz a dispărut.

— Să nu-ți faci griji. O să ne descurcăm noi și cu familia ta. M-a mângâiat pe mână. Poate chiar o să-i invităm pe el și pe toată familia ta la castel.

— Ah, poate că e mai bine să n-o faceți, am zis eu și apoi i-am dat toate detaliile despre tata și Iepuraș.

După asta, am continuat să-i povestesc. I-am spus că-mi făceam griji pentru schimbările care se vor produce odată cu venirea pe lume a frățiorului sau surioarei mele. Și despre faptul că-mi venea greu să cred că tata m-ar accepta așa cum eram, după ce va afla despre treaba cu vârcolacii. Și despre faptul că nu mă simțisem oricum niciodată acasă cu ei în Beverly Hills. I-am spus lui Fuzz chestii pe care nu le mai împărtășisem nimănui.

— Shelby, a zis el, după ce am tăcut din gură, darul acesta pe care-l avem noi poate părea neobișnuit, însă aduce cu el o libertate cum n-ai mai cunoscut până acum. A tăcut și s-a uitat pe fereastră o secundă, apoi s-a întors spre mine. Când ești de-a noastră, draga mea, ești liberă să fii cine vrei, sub guvernarea lunii sau nu. Trebuie să ascunzi lupul din tine câteodată, dar

niciodată nu trebuie să ascunzi cine ești tu cu adevărat sau ceea ce simți. Nu printre ai noștri, oricum. Noi trăim liberi, așa cum suntem cu adevărat.

În timp ce ne îndreptam spre Muldania, mi-am sprijinit capul de geamul avionului, încercând să-mi închipui cum va fi viața mea de-acum înainte. Mi-am imaginat un castel de piatră, un adăpost sigur pentru haită. M-am gândit la legătura din ce în ce mai puternică dintre mine și Austin. Mi-am închipuit cum va fi să am un trup de lup.

Și, pentru prima oară, am simțit un val de emoție.

Poate că lumina lunii are darul de a scoate la iveală lucruri care e mai bine să rămână ascunse, însă unele dintre acestea chiar merită să fie scoase la iveală. Și poate că, dacă ascunzi cine ești sau ceea ce simți, nu trăiești cu adevărat. Brusc, mi-am dat seama că a fi vârcolac nu mai este așa o nenorocire. Nu, dacă îmi oferea libertatea despre care îmi vorbise Fuzz.

În acel moment, m-am hotărât să consider că lumina lunii era bine-venită.

Aveam s-o primesc cu brațele deschise, cu pericolele ei și tot restul...

SFÂRȘIT

1 Biftec și cartofi prăjiți (în franceză)

2 Îmi lipsești, frumusețe (în italiană)

3 Specialitate de mâncare de tăiței specifică șvabilor (în dialectul șvab)